

Ikt. sz.: NJB-42/41-5/2023.

NJB-17/2023. sz. ülés
(NJB-25/2022-2026. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Népjóléti Bizottságának**
2023. december 4-én, hétfőn, 13.00 órakor
az Országház Hazai Samu báró termében (földszint 66.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Dr. Selmeczi Gabriella ügyrendi javaslata, határozathozatal</i>	6
<i>Szabó Tímea ügyrendi javaslata, határozathozatal</i>	6
<i>Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszter meghallgatása</i>	
<i>(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)</i>	8
<i>Csák János tájékoztatója</i>	8
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	10
<i>Csák János reagálása</i>	20
<i>Tájékoztató a védőnői rendszer átalakításának tapasztalatairól</i>	29
<i>Dr. Bidló Judit tájékoztatója</i>	31
<i>Bábiné Szotzfried Gabriella tájékoztatója</i>	33
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	34
<i>Bidló Judit reagálása</i>	47
<i>Bábiné Szotzfried Gabriella válaszai</i>	50
<i>Tényi Renáta válaszai</i>	52
<i>Egyebek</i>	54
<i>Az ülés berekesztése</i>	54

Napirendi javaslat

1. Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszter meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Tájékoztató a védőnői rendszer átalakításának tapasztalatairól
Meghívott előadó:
a Belügyminisztérium képviselője
3. A tömeges kihűléses halálozások megelőzéséről, valamint az energiaszegénység és a lakhatási válság kezeléséről szóló határozati javaslat (H/6208. szám)
(Tordai Bence (Párbeszéd) képviselő)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
4. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Varga Zoltán (DK), a bizottság elnöke,
Dr. Pesti Imre (Fidesz), a bizottság alelnöke, valamint
Dr. Mészáros Lajos (Fidesz), a bizottság alelnöke

Dr. Komáromi Zoltán (DK), a bizottság alelnöke
Bartos Mónika (Fidesz)
Horváth László (Fidesz)
Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz)
Sztojka Attila (Fidesz)
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)
Szabó Timea (Párbeszéd)
Varga Ferenc (független)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Kovács József (Fidesz) Sztojka Attilának (Fidesz)
Kovács Sándor (Fidesz) Horváth Lászlónak (Fidesz)
Nacsa Lőrinc (KDNP) Bartos Mónikának (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Buksza Zsolt bizottsági főmunkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszter (Kulturális és Innovációs Minisztérium)
Kanász-Nagy Máté (LMP) képviselő
Bidló Judit helyettes államtitkár (Belügyminisztérium)
Bábiné Szottfried Gabriella főigazgató-helyettes (Országos Kórházi Főigazgatóság)
Tényi Renáta osztályvezető (Országos Kórházi Főigazgatóság)

Megjelentek

Vitályos Eszter miniszterhelyettes (Kulturális és Innovációs Minisztérium)
Hornung Ágnes államtitkár (Kulturális és Innovációs Minisztérium)
Dr. Hirdi Henriett Éva alelnök (Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara)
Gitidiszné Gyetván Krisztina elnök (Magyar Védőnői Egyesület)
Réder Robertina elnökségi tag (Magyar Védőnői Egyesület)
Dr. Soós Adrianna elnök (Független Egészségügyi Szakszervezet)
Szalainé Pintér Boglárka (Független Egészségügyi Szakszervezet)
Király Csaba elnök (XV. kerületi Népjóléti Bizottság)
Tordai Bence (Párbeszéd) képviselő

(Az ülés kezdetének időpontja: 13 óra 00 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

VARGA ZOLTÁN (DK), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Nagy-nagy tisztelettel köszöntök mindenkit, köszöntöm a bizottság tagjait, köszöntöm a hivatal dolgozóit, akik lehetővé tették számunkra, hogy ez a mai bizottsági ülés létrejöhessen; és köszöntöm a meghívottjainkat, de róluk természetesen fogok majd még beszélni.

A határozatképeség megállapítása előtt ismertetem a helyettesítéseket. Dr. Kovács József alelnök urat Sztojka Attila képviselő úr fogja helyettesíteni, Kovács Sándor alelnök urat Horváth László képviselő úr, Nacsá Lőrinc képviselő urat pedig Bartos Mónika képviselő asszony helyettesíti. Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes.

Mielőtt a következő levél felolvasásába kezdenék, szeretném tájékoztatni a tisztelt bizottságot, hogy ma hajnalban mínusz 6 fok volt Budapesten, de volt az országnak számos olyan települése, ahol a mínusz 8 fokot is elérte a hőmérséklet. Amikor én elindultam a bizottsági ülésre, nagyjából fél 11 lehetett, még mindig mínusz 2 fokot mutatott a hőmérő árnyékos területen. Gondolom, sokan olvassák az internetet, és olvashatták azokat a kiírásokat, ahol az volt olvasható, hogy mindenki vigyázzon a kutyákra, vigye be őket, hiszen olyan farkasordító hideg közeledik a napokban - és ez már ma is tapasztalható volt -, ami alapján élőlényeket kint tartani az utcán embertelen dolog.

Ehhez képest kaptam a Fidesz frakciójától egy levelet, miszerint dr. Kovács József alelnök úr a napirendi javaslat módosítására vonatkozó indítványt terjesztett elő, melyet az ülést megelőzően a bizottság tagjai számára is természetesen eljuttattam. Az indítvány az általam előterjesztett napirendi javaslatához képest azt a módosítást tartalmazza, hogy Tordai Bence képviselő úrnak a tömeges kihűléses halálozások megelőzéséről, valamint az energiaszegénység és a lakhatási válság kezeléséről szóló H/6208. számú határozati javaslatának tárgyalására a mai ülésünkön ne kerüljön sor.

Mielőtt szavazásra bocsátanám ezt az indítványt, még egyszer megerősíteném azt a hírt, amelyet mindenki olvashatott. Felhívták interneten keresztül a magyar lakosság figyelmét, hogy amennyiben lehetséges, úgy mindenkit, akár a kutyákat, macskákat is vigyék be fűtött helyiségbe, hiszen az éjszakai hőmérséklet elérheti a mínusz 8, mínusz 10 fokot is. Ehhez képest olvashatjuk most a kormánypárti frakciónak a javaslatát, mely szerint Tordai Bence képviselő úr javaslatát vegyük le a napirendről. Ehhez képest nyilvánvaló módon mindenkinek jogában áll eldönteni, hogy ez mennyire emberséges vagy embertelen dolog. És nyilván mindenkinek lehetősége van reggelente a tükörben megsejmelni saját magát, hogy emberséges vagy embertelen módon éli-e az életét. Köszönöm szépen.

Most pedig szavazásra bocsátom tehát az indítványt. Ki az, aki a napirendi javaslat módosítására vonatkozó indítványt támogatja? *(Dr. Selmeczi Gabriella: A levételt?)* Az indítványt magát. *(Dr. Selmeczi Gabriella: De a levételt?)* Képviselő asszony, ha kérdése van, akkor azt jelezze ügyrendiben. Abban az esetben, ha nem értette azt a levelet, amit önök fogalmaztak meg és küldtek el a bizottság számára, akkor olvassam föl még egyszer? *(Dr. Selmeczi Gabriella: Nem, köszönöm.)* Értette? *(Dr. Selmeczi Gabriella: Érttem, igen.)* Tud róla dönteni? Kérdezem. *(Dr. Selmeczi Gabriella: Elnök úr, tisztelt elnök úr! Mégiscsak egy parlamenti bizottsági ülésen vagyunk!)* Bízom benne, hogy ön is így érzi. *(Dr. Selmeczi Gabriella: Igyekszem.)*

Tehát akkor még egyszer felteszem a kérdést: ki az, aki támogatja a Fidesz-frakció indítványát? *(Szavazás. - Szabó Tímea: Így már világos. A tartalma alapján nem értette. Csak a megbízás alapján.)* 10 igen. Ki az, aki nem? *(Szavazás.)* 4 nem. És

ki az, aki tartózkodott? *(Nincs ilyen jelzés.)* Tartózkodást nem látok. Tehát bejelentem, hogy a kormánypárti frakciók egyöntetűen támogatták dr. Kovács József alelnök úr azon indítványát, hogy Tordai Bence képviselő úr tömeges kihúlése halálozások megelőzéséről szóló határozati javaslatát vegyük le napirendről. Még egyszer, csak tájékoztatásul: ma hajnalban a hőmérséklet Budapesten mínusz 6 fok volt. Köszönöm szépen, ezt mindenki vegye tudomásul.

Az ülés napirendjének elfogadása következik. *(Jelzésre:)* A napirend elfogadása előtt nincs módom szót adni senkinek. Tehát az ülés napirendjének elfogadása következik. Ki az, aki az ülés napirendjének elfogadását - amely az imént elfogadott módosítást is tartalmazza - támogatja? Kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás. - 10 igen.)* Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás. - 4 nem.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Nincs ilyen jelzés.)* Megállapítom, hogy a bizottság elfogadta az ülés napirendjét.

Az 1. napirendi pontunk következik, Csák János... *(Jelzésre:)* Selmeczi képviselő asszony, ügyrendi javaslata van?

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Igen.

ELNÖK: Hallgatom.

Dr. Selmeczi Gabriella ügyrendi javaslata, határozathozatal

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Egy ügyrendi javaslatom lenne a miniszteri meghallgatások gyakorlatához hűen és híven. A javaslatom az, hogy amikor első körben miniszter úr megtartja a beszámolót, itt ne legyen időkeret; a következő körben a képviselők teszik fel kérdéseiket, és természetesen hozzá is szólnak, ennek időkerete 3 perc; ezt követően pedig miniszter úr időkeret nélkül válaszol az elhangzottakra és a kérdésekre.

A házszabály tartalmazza azt is, hogy a bizottság vita nélkül dönt az ügyrendi javaslatról. Ezt azért tartom szükségesnek felolvasni, hogy bizonyos DK-s képviselőket visszatartsak attól, hogy a házszabályt megsértve minősítgetni kezdjék a többi képviselőt. Köszönöm.

ELNÖK: Képviselő asszony, szerintem mindenki ismeri a házszabályt, nem kell magyarázni, jó? Amennyiben mégiscsak bizonytalanok lennénk ebben a kérdésben, önhöz fogunk fordulni. *(Dr. Selmeczi Gabriella: Kíméljen meg ettől!)* Köszönöm szépen.

Akkor tehát az ügyrendi javaslat elhangzott, szavazni fogunk róla. Ki az, aki támogatja Selmeczi képviselő asszony ügyrendi javaslatát, mely szerint 3 percben korlátozza be újfent a képviselők demokratikus hozzászólási jogát? Aki támogatja, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás. - Szabó Tímea: Legalább valamelyikőtök tartózkodhatna!)* 10 igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás. - 4 nem.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Nincs ilyen jelzés.)* Tartózkodást nem látok. A bizottság elfogadta a Fidesz, hát, kissé gyávácska ügyrendi javaslatát.

(Jelzésre:) Szabó Tímea képviselő asszonynak ügyrendi javaslata van, gondolom. Öné a szó.

Szabó Tímea ügyrendi javaslata, határozathozatal

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Igen, köszönöm szépen, elnök úr. Tekintettel arra, hogy egy évben egyszer van miniszteri meghallgatás minden bizottságban, így a Népjóléti Bizottságban is, egy évben egyszer van alkalmunk meghallgatni a kormány képviselőit az előző évben elvégzett munkájukkal kapcsolatban, illetve a jövőbeli terveikkel kapcsolatban, ezért azt szeretném tiszteletteljesen kérni a bizottságtól, hogy

ezt a három percet növeljük meg, mondjuk, tíz percre, és akkor mégis nem terjeszkedünk túl azért itt, a demokratikus kereteken.

De hadd emlékeztessenem Selmeczi képviselőtársamat arra, hogy itt semmilyen szokás nincsen. Ezt ön vezette be, és csak ebben a bizottságban. A múlt héten vettem részt a Fenntartható Fejlődés Bizottságában, ahol Lantos miniszter urat hallgattuk meg, mindenki korlátlanul hozzászólhatott... *(Selmeczi Gabriella: Ez nem ügyrendi!)* De ez ügyrendi! Ha ön beszél, ügyrendi, ha más beszél, akkor nem ügyrendi...

ELNÖK: Képviselő asszony, adtam szót? Selmeczi képviselő asszony! Legyen szíves, őrizze meg a nyugalmát!

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Én csak szeretném emlékeztetni arra az ügynevezett házszabályra, amit ön rendre beidéz, meg azokra az ügynevezett nem létező szokásjogokra, amiket szintén. Ezt ön kezdte el, és csak ebben a bizottságban, amelyik bizottsági ülésen én részt vettem, sehol ezt a cirkuszt máshol, még fideszes képviselők sem csinálják, mint ön és önök.

Tehát az, hogy évente egyszer nem tudunk élni még ezzel a minimális demokratikus jogunkkal sem, hogy legalább itt kérdezzünk, az egészen felháborító, és tényleg szégyelljék magukat! Az összes Fidesz-KDNP-s képviselő, aki megszavazza rendre ezt az antidemokratikus... Tudjuk, hogy most már antidemokratikus intézkedésekről beszélünk, már egy picit nevetséges... *(Dr. Selmeczi Gabriella Bartos Mónikával beszélget.)*

ELNÖK: Selmeczi képviselő asszony, legyen szíves, nem a Fidesz-frakcióban ül. *(Sztojka Attila: Minősít folyamatosan minket!)* Sztojka Attila képviselő úr!

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Ha jól emlékszem, Sztojka képviselőtársam rendkívüli érzékenységről tesz most tanúbizonyságot...

ELNÖK: Sztojka Attila, legyen szíves, kérjen szót, amennyiben szólni kíván!

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Amikor Selmeczi képviselőtársam minősítette, hogy bizonyos DK-s képviselők így vagy úgy értelmeznek dolgokat, az érdekes módon nem számított minősítésnek. Én értem az önök ebbéli érzékenységét, hadd mondjam el azt, hogy a Párbeszéd-Zöldek nevében is felháborítónak tartjuk azt az eljárást, ami most már, amióta Selmeczi Gabriella tagja ennek a bizottságnak, rendre történik. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Szavazásra teszem fel a kérdést. Ki az, aki támogatja Szabó Timea képviselő asszony ügyrendi javaslatát, mely 10 percre emelné azt a korlátot, amit Selmeczi Gabriella képviselő asszony nagyon bátran, három percben korlátozott be. Kézfelemeléssel jelezze, aki egyetért! *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy 4 igen szavazattal, 10 nem szavazat ellenében, tartózkodás nélkül Szabó Timea képviselő asszony ügyrendi javaslata nem kapott többséget.

Tisztelt Bizottság! Engedjék meg, hogy én is egy ügyrendi javaslattal éljek az ülés levezetésével kapcsolatosan. Az ügyrendi javaslatom az lenne - mivel látom, hogy Selmeczi képviselő asszony hihetetlen módon ügyel az időre, amit nem is csodálok, hiszen egy bukás előtt álló pártnak és annak képviselőinek talán a legdrágább kincse az idő, nyilván minden pillanatát ki akarják használni arra, hogy az országtól lerabolt vagyont minél inkább ki tudják használni. Ezért én megértem azt, hogy ön ezt kérte, azonban engedje meg, hogy egy javaslattal éljek, mégpedig azzal, és ez az ügyrendi

javaslatom is -, hogy Selmeczi képviselő asszonyt bízzuk meg a vekkerfelelősi státusszal. *(Szabó Timea és Tordai Bence nevet. - Tordai Bence: Kakukkoljon!)* Én odaadom képviselő asszonynak az órát, megmutatom, hogy hogy működik. Jó? És azt kérném, hogy percenként figyelmeztesse az ellenzéki képviselőket arra, hogy mennyi idejük van még hátra a három percből. *(Szabó Timea: Kakukkolással esetleg...)*

Értette mindenki az ügyrendi javaslatomat? Ki az, aki támogatja, hogy Selmeczi Gabriellát a bizottság mindenkori vekkerfelelősnek nevezze ki? Kérem, kézfelemeléssel jelezze. *(Szavazás.)* 4 igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* Azért nem láttam annyira határozott nemeket, de 10 nem szavazat. Megállapítom, hogy az ügyrendi javaslatom nem kapott többséget. Több ügyrendi javaslatot nem látok, ezért megkezdjük.

Egy kis csendet hadd kérjek! Megkezdjük a napirendi pontjaink tárgyalását.

Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszter meghallgatása

(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Első napirendi pontunk következik: Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszter meghallgatása az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján. Köszöntöm Csák János miniszter urat, Vítályos Eszter miniszterhelyettes asszonyt és Hornung Ágnes államtitkár asszonyt.

Nyilván most elmondhatnám, hiszen volt egy előzetes egyeztetés miniszter úrral, illetve a kabinetjével, melyben miniszter úr kérte eleve azt, hogy ha lehet, akkor másfél óra múlva engedjük el, hiszen más bizottság előtt is ma még meg kell hogy jelenjen. Hát Selmeczi képviselő asszony ebbéli kötelességemet, hogy mondjam, egyszerűen anulálta. Nem kell ezt bejelentsem, hiszen a háromperces időkeret olyan mértékben korlátozza be hihetetlen bátran és demokratikusan a bizottsági képviselők jogait, hogy ezt a másfél órát biztosan nem fogjuk túllépni, abban az esetben, ha a miniszter úr is ragaszkodik ahhoz. Nyilván önnek nem kell betartani azt a háromperces korlátot. Gondolom, Selmeczi képviselő asszonynak a következő nagyszerű ötlete majd az lesz, hogy a minisztereknek is elég három percet beszélni, mert hát többet minek is. De hát csapjunk akkor bele: miniszter úr, öné a szó.

Csák János tájékoztatója

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszter: Köszönöm szépen a meghívást. Nagy megtiszteltetés itt lenni ez előtt a bizottság előtt.

Ez az első teljes évem, de igazán másfél évről szeretnék beszámolni, illetve, hogy abban a szerencsében van részem, hogy egy, már 13. éve regnáló nemzeti kormányba csatlakozhattam bele. Főleg a családügy területén olyan óriások vállán állunk, mint amilyen Novák Katalin, volt családügyi miniszter asszony, aki most köztársasági elnök, és továbbra is vigyázó szeméit a családra és a demográfiai folyamatokra irányítva, nemcsak hazánk, hanem a V4-ek és az EU globális bajnokaként dolgozik. Az ő munkájához méltó az, amit kolléganőm, Hornung Ágnes államtitkár asszony visz immár másfél éve, aki a saját személyében mutatja meg azt az elképzelést, amit a nemzeti kormány, ennek az 1100 éves országnak a nemzeti kormánya elképzel. Ágnes hallatlan sikeres volt a magánéletében, a szakmai életében, családot alapított, és utána visszatért a munkába és a személyes tapasztalatait, illetve a pénzügyi, gazdasági és demográfiai tudását latba veti, és ha jól tudom, hétfőn beiktatják államtitkár asszonyt képviselőnek. Ezúton is engedjék meg, hogy sok sikert kívánjak Ágnesnek. Sok sikert kívánok! *(Hornung Ágnes: Köszönöm szépen.)*

Tavaly, amikor a minisztériumot bemutattam, akkor jeleztem, hogy bár különböző részekből álló minisztériumnak néz ki kívülről, de nagyon is egységes társadalomfilozófia van mögötte, hogy hogy néz ki ez a minisztérium. Nálam van a kultúra és a család. A magyar kormány kultúráján nemcsak művészeti alkotásokat ért, hanem az észjárásunkat, az életmódunkat, azt, ahogyan élünk, és ahogyan továbbvisszük azt a hagyományt, azt az örökséget, amit nagyszerű módon Babits Mihály a két háború között megfogalmazott, hogy magyarnak lenni, az szellemi jelenség és az átörökítése egy lelki folyamat.

Nyilvánvalóan az iskolarendszerünkben, az egészségügyi rendszerünkben történik ez, de elsődlegesen - és nem történhet máshol - a családokban történik. Ezért fontos, hogy a Népjóléti Bizottság erről beszéljen. Ráadásul a népjólét vagy a nálam lévő felsőoktatás, innováció, tudománypolitika és a kultúra csak akkor működik, ha van rá finanszírozás. Azok, akik tíz év múlva, húsz év múlva, harminc év múlva fizetik majd az akkori idők nyugdíját, a ma megszületendő gyerekek. Ezért a kormány célja, hogy minden vágyott gyermek megszülessen.

Engedjék meg, hogy nagy elődömet, Klebelsberg Kunót idézzem, aki azt mondta: „Az igazi műveltség fellendíti a gazdasági életet és gazdagságot teremt. Ellenben még a gazdag emberek és a társadalmak is tönkremennek igazi műveltség nélkül.” Az igazi műveltséget átadjuk természetesen az iskoláinkban, de elsősorban a családokban, és ha megengedik, az Országgyűlésben meg a bizottságokban. Önök példaképek, amit nekünk el kell magyaráznunk a családoknak.

Nos, a minisztériumban van még a szakképzés és a felsőoktatás. Ez úgy áll össze, hogy növelnünk kell a hazai hozzáadott értéket, ahogy mondtam, hogy a kultúrára jusson, a tudományra jusson, a kutyatartásra jusson, és ez az, amit a minisztériumnak integrálnia kell.

Ami a tartalma annak, amit csinálunk, az leírható négy szóban: Isten, család, haza és szabadság; magyar szabadság, egyéni szabadság és alkotmányos szabadság. Nekünk az a feladatunk, hogy azt, amit az elődeinktől örököltünk, átadjuk a következő nemzedékeknek. Ezt végzi a minisztérium. Jelenleg világbajnokok vagyunk - Franciaországhoz hasonló mértékben - a családokra fordított támogatások ügyében: a GDP 4,3 százalékát fordítjuk családtámogatásra. Hogyan is áll ez össze? Folyamatos konzultációban vagyunk családügyi szervezetekkel, egyébként bankokkal és minden olyan szervezettel, amely érintett lehet a családok jólétének alakításában. Ezek alapján a következő három pillérre építettük föl a családtámogatási rendszerünket.

Az első, hogy a fiataloknak a legfontosabb akadály abban, hogy családot alapítsanak, az, hogy fedél legyen a fejük fölött. Ezért kialakítottunk egy otthonhoz jutási programot, amit éppen most újítunk meg; a múlt héten nyilvánosságra is hoztuk az új CSOK Plusz végrehajtási rendeletét is.

A második elem az, hogy azt tapasztaltuk 2010-ben, hogy a családok egy főre jutó jövedelme messze alatta marad az egyedülállók háztartásaiénak. Ezért olyan, az anyagi biztonságot növelő lépéseket hoztunk, mint például a gyermekeket és a munkavállalást összekapcsoló adórendszer bevezetése. Magyarán, aki dolgozik és gyermeket nevel, annak különböző adókedvezményeket vezettünk be, és emellett minden életszakaszra igyekszünk olyan támogatást adni, hogy a gyermekes családoknak pusztán azért, mert gyermeket vállalnak, ne kelljen anyagi veszteséget szenvedniük. Ebben még hosszú út áll előttünk.

A harmadik elem az, hogy hála istennek, manapság, mivel létrehoztuk azt az infrastruktúrát, óvodákat és bölcsődéket, ahol a gyerekek biztonságban, szakszerű felügyelet mellett lehetnek, megnyílt azok előtt az anyák vagy apák előtt az út, akik szeretnének visszatérni a munkaerőpiacra. Magyarán, a munka és a magánélet, a

család egyensúlyához is rengeteg infrastrukturális beruházást végrehajtottunk, és aki akar, dönthet úgy, hogy visszatér a munkaerőpiacra.

Végezetül, a jövő évtől bevezetünk egy mindezt megalapozó elemet, ez pedig a testi, lelki, szellemi egészség. Ugyanis tudjuk, hogy lehet bármennyi anyagi jószág, lehet bármilyen adórendszer, a valóságban éppen a családokban alakul ki, hogy egészséges, ép felnőttek nőjenek fel. Ebben megmutatkozik a kormánynak az a filozófiája, hogy mi a családot nem nucleusnak, nem kis egységnek tekintjük, hanem három nemzedék vagy akár négy nemzedék összességének, a gyerekektől az idősekig. Hadd mondjak egy eklatáns példát. Itt van például a demencia, ami az egész nyugati világban rendkívüli mértékben növekszik vagy felismerődik; lehet, hogy korábban is volt. Magyarországon 250 ezer ember szenved ebben, ami azt jelenti, hogy családokkal együtt egymillió embert érint az, hogy hogyan tudunk gondoskodni ezekről a családtagjaikról. Efféle dolgok jönnek majd a testi, lelki, szellemi egészségben, próbálunk olyan helyeken segíteni, ahol ilyen problémák felmerülnek. De még egy nagyon fontos társadalomfilozófiai pontja van a kormány családpolitikájának: hogy fölöslegesen nem avatkozunk be, a családoknak ezeket a strukturális segítő elemeket adjuk; úgy, ahogy nem avatkozunk bele abba sem, hogy valaki mit csinál a kutyájával vagy a macskájával. Az állam nem szabályozza azt, hogy mit csinál valaki a kutyájával meg a macskájával. Én bízom a magyarokban Debrecenben, Salgótarjánban, Keszthelyen, hogy aki állattartó, az tisztában van azzal, hogy az állat is fázik, és tud ez ellen tenni. Tehát amennyire csak lehet, nem avatkozunk bele a családok életébe.

Bevezetésként ennyit mondanék, azért, hogy minél több kérdésre legyen idejük. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Azért emlékeztetném, a 3 perc az 3 perc. Tehát egy kör 3 perc; ezt gyorsan ki is lehet számolni, hogy ez mennyi lesz, de a vekkerfelelősünk ezzel biztos jobban tisztában van. Én nem számolgattam, de próbáljuk kitölteni a 3 percet, amire lehetőségünk van.

Mielőtt megadnám a hozzászólás lehetőségét, mindenkit figyelmeztetek arra, hogy szigorúan fogom venni a 3 percet, tehát senkinek nem adok több időt és lehetőséget, mert hát, a párt ökle itt ül, és nehogy szó érje a ház elejét vagy esetleg az én ülésvezetési gyakorlatomat.

Akkor most megadom a szót a képviselőknek. Amennyiben 3 percben kívánnak hozzászólni, esetleg kérdezni, akkor önöké a szó. *(Jelzésre:)* Dr. Mészáros Lajos alelnök úr, öné a szó.

Kérdések, hozzászólások

DR. MÉSZÁROS LAJOS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Én családpolitikával kapcsolatosan szeretnék két kérdést feltenni.

Ugye, azt hallottuk, hogy az alapfilozófiája a kormány családpolitikájának többek között az, hogy minden vágyott gyermek megszülethessen, és hogy a családok számára minél kevesebb, vagy lehetőleg semmi, de inkább minél kevesebb pluszterher legyen a gyermekek felnevelése. Az ezt támogató eszközök egyike a CSOK-program, amely most átdolgozásra került, illetve bejelentett a kormány egy új, CSOK Plusz programot. Az a kérdésem, milyen eredményeket várnak ezektől az intézkedésektől.

A másik kérdésem a bölcsődei ellátásról szól. Azt tudjuk, hogy háromszor annyi településen érhető el bölcsődei ellátás most, mint a szocialista kormányok idején. Én a jövőről kérdeznék inkább, hogy milyen további tervei vannak a kormánynak ezzel kapcsolatban, folytatódnak-e a bölcsődei fejlesztések. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Kérdezem, ki kíván hozzászólni ellenzéki oldalról. *(Jelzésre:)* Szabó Timea képviselő asszony, öné a szó.

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Köszönöm a szót, elnök úr. Miniszter úr, azt szeretném megkérdezni, hogy ugye, bevezették önök azt, hogy az egyedülálló emberek részéről az örökbefogadás engedélyhez kötött. Ha jól tudom, tavaly decemberig minden kérelemnek engedélyt adtak. Miért volt szükség akkor erre a csuklóztatásra és az egyedülállók pluszterheinek a növelésére? Vagy esetleg ez is csak egy kikacsintás volt a szélsőjobb felé?

Azt is szeretném megkérdezni, hogy miniszter úr miért értékeli úgy, hogy a kormány családpolitikája sikeres volt, amikor 2008-ban az élve születések száma 99 149 volt, 2022-ben pedig 88 491; úgy, hogy egyébként nőtt a termékenységi arányszám, a népességfogyás 2008-ban mínusz 30 800, 2022-ben mínusz 47 900. Ez nem azt mutatja, hogy sikeres az önök családpolitikája.

Végül azt szeretném megkérdezni, hogy ön kirúgta L. Simon Lászlót, arra hivatkozva, hogy kiskorúak nem nézhetik meg a World Press Photo kiállítást, miközben tudjuk, hogy az internet-hozzáférés segítségével azért most már tizenévesek gyakorlatilag bármilyen pornótartalomhoz hozzáférhetnek, így melegpornó-tartalomhoz is. Szeretném megkérdezni, hogy van-e kimutatása arról a magyar kormánynak, hogy az internetes melegpornó-tartalom nézése után hány magyar tizenéves vált az LMBTQ-közösség tagjává.

Illetve számíthatunk-e egyéb hasonló intézkedésekre? Sikeresnek ítéli-e ezt az intézkedést miniszter úr? Szeretném elmondani miniszter úrnak, hogy én az ötéves kisfiammal nemrég jártam az állatkertben, megnéztük a jegesmedvét, de egyikünk sem vált jegesmedvévé a látogatás után. Tehát miből gondolja a kormány azt, hogyha tizenévesek megnéznék egy World Press Photo kiállítást, akkor ott tömegével a melegközösség tagjává válnak?

Meddig szándékozik a kormány még engedményeket és szívességeket tenni a zsebnáci pártja számára, és várhatjuk-e azt, hogy a jövőben is a szélsőjobbnak tesznek a kultúrában engedményeket? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. 2 perc 26 másodperc, ragyogó! Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Jelzésre:)* Dr. Pesti Imre alelnök úr, öné a szó.

DR. PESTI IMRE (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! A nők halmozottan hátrányos helyzetben vannak, hiszen egyszerre kell a magánéletben, illetve a munkahelyen is helytállni. Nem egyszerű a családban adódott feladatokat az egyéni karrier építésével összhangba hozni. A kormányzat sokat tett a női foglalkoztatottság növelése érdekében, és a bölcsődei rendszernek a bővítése szintén azt segíti elő, hogy az anyák mindkét területen ki tudjanak teljesedni.

Kérdésem, hogy mit szándékozik tenni a KIM, mit tett eddig, és mit szándékozik a továbbiakban tenni, hogy a nők teljes értékű életet tudjanak élni a magánéletben, illetve a munkahelyen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Kérdezem, ki kíván hozzászólni. *(Jelzésre:)* Dr. Komáromi Zoltán alelnök úr, öné a szó.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Másfél évvel ezelőtt volt egy számomra érdekes mondata, és én ezt szeretném megkérdezni, hogy ennek a mondatban leírt dolgoknak

mennyire sikerült másfél év alatt eleget tenni. Egy idézet: „A világot nem tudjuk megváltoztatni, én azt látom, hogy a majd hozzánk tartozó területeken hatékonyságjavítással, a teljesítmény mérésével és kikényszerítésével és egyszerűsítésekkel, azt hiszem, fogjuk tudni kezelni a problémákat”. Én konkrét példákat szeretnék erre kapni a minisztérium területéről.

Ugyanezen az ülésen én szóvá tettem egy dolgot, amit nem tudom, hogy sikerült-e elég érthetően elmondani. A Fidesz-frakcióból ketten is értetlenségüket fejezték ki, de utána már nem volt módom pontosítani. A felsőoktatás is és a szakképzés is a minisztériumhoz tartozik. Az egészségügyben, tehát egy zárt ágazatban, van egy olyan speciális helyzet, hogy a szakközépiskolai, szakiskolai képzésnek a szakmai irányítása az egyetemekhez került, az orvostudományi egyetemekhez került. Ez látszólag egy jó kapcsolódás, de mivel az oktatás egy külön tárca - és nem tudni, hogy ez az egészségügyi szakközépiskolai rendszer végül is a Hold melyik oldalán található -, én logikusnak találtam másfél éve és ma is azt, hogy a minisztériumnak menedzselni kellene, illetve támogatni kellene azt az együttműködést, amit a Belügyminisztérium, oktatási minisztérium ezen a területen tesz. Miért is? Mert nincs utánpótlás. Olyan mértékben nincs, a beiskolázottságnak olyan alacsony az aránya az egészségügyi szakközépiskolákban és egyébként már a felsőfokú, tehát a főiskolai képzésen... Egy példát mondanék: közegészségügyi járványügyi felügyelőnek az egész országból 15 ember jelentkezett. Nem tudták hat telepen elkezdni az oktatást, össze kellett vonni egy osztállyá. Ha nem lépünk nagyon sürgősen az egészségügyi utánpótlás irányába, tragikus helyzetek lesznek, mert a nők 40 kapcsán rengeteg megfáradt, nagyon sokat dolgozó ápolónő megy nyugdíjba, és ha nincs utánpótlás, egyszerűen nem fogjuk tudni működtetni az egészségügyi intézményrendszerünket. Ezt jelentette az a kérdés, és ez ügyben szeretném, ha most tudna válaszolni, hogy milyen tervek vannak erre.

És a harmadik pedig, a családpolitikának én két fontos részét látom. Az egyik az, hogy aki keveset keres, magyarul keveset adózik, ebből a kevés adóból kevés adóvisszatérítést kaphat, azokat csak meg kéne támogatni valahogy, és a családi pótlék, amit nagyon sokszor föl szoktunk hozni, tényleg most már tizenéve meg sem moccan, holott ezeknek az alacsony jövedelmű embereknek ez a családi pótlék egy extrapénzt jelentene, és biztonságosabban tudnának dolgozni, élni. *(Az elnök kocogtatással jelzi az idő leteltét.)*

Ennek a kérdésnek a másik oldala: a családpolitikához az is hozzátartozik, hogy vannak az országban, minden kórházban vagy minden nagyobb kórházban működő, szülészeti osztályok, ahol világra lehet hozni a gyerekeket. Rengeteg szülészeti osztály zárt be az elmúlt másfél évben és ez tragikus. A másik a gyerekorvoshiány. Gyakorlatilag 182 megüresedett házigyermekorvosi praxis van, ebben összesen 123 ezer gyerek lakik. És a vegyes körzetekben, ahol...

ELNÖK: Képviselő úr, nem akarom önbe fojtani a szót, de...

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Bocsánat, bocsánat, lassan beszélek, és emiatt...

ELNÖK: Selmeczi képviselő asszony nagyon durván néz rám.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Két adatot szeretnék csak miniszter úrnak elmondani: tehát 364 falusi körzet betöltetlen és az ott lakó félmillió embernek elvileg a 20 százaléka gyerekkorú. Tehát összesen negyedmillió gyereknek nincs háziórvosa, aki követné a fejlődésében, illetve beavatkozna, ha probléma lenne. Ez a család biztonságát szerintem alapvetően befolyásolja.

Az a kérdésem, hogy ebből az aspektusból milyen együttműködés van a Belügyminisztériummal. Köszönöm, és elnézést a túllépésért.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. Kormánypárti oldalról? Bartos Mónika képviselő asszony, öné a szó.

BARTOS MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a lehetőséget, elnök úr. Tisztelettel köszöntöm én is miniszter urat. Én szeretném a köszönetemet kifejezni miniszter úrnak is és államtitkár asszonynak is azért, hogy ilyen sokat tesz a kormány a családokért. Ferenc pápa nyilatkozott úgy, hogy Európában és nagyon sok fejlett világhoz tartozó országban demográfiai tél van. Tehát egy jelenséggel állunk szemben, és minden olyan erőfeszítés, amely ezt a tendenciát igyekszik megtörni, és demográfiai nyarat hozni a fejlett világba, az igenis elismerendő. És, ahogy miniszterelnök úr is mondta, a kormány meg tudja teremteni azokat a feltételeket, amik mentén a kívánt gyermekek megszülethetnek, a döntés azonban a családoké. Én szeretném megköszönni valóban azt a fáradhatatlan, kitartó, hosszú távú reményt és eredményeket is felmutató komoly munkát, amivel a kormány és miniszter úr is a családokat szolgálja. *(Horváth László elhagyja a termet.)*

Az én kérdésem részben kapcsolódik a családokhoz, inkább a fiatalokhoz, tehát azokhoz a fiatalokhoz, akik megszületnek, és egy nagyon gyorsan változó, modern kihívásokkal teli világban kell hogy megfeleljenek. És azt hiszem, hogy az innováció olyan szférákba és magaslatokba jutott már, hogy ember legyen a talpán, aki ennek meg tud felelni, de meg kell felelniük a fiataloknak ezeknek a kihívásoknak. Én ezt szeretném megkérdezni miniszter úrtól, hogy hogyan tudjuk ezt segíteni, milyen olyan tehetséggondozó programok vannak, elképzelések, amivel valóban fel tudjuk készíteni a fiatalokat arra, hogy sikeres munkavállalók legyenek, és mindaz a képesség, tehetség, ami bennük van, felszínre tudjon kerülni és érvényesülni tudjon, és a haza szolgálatába tudják ezt állítani a fiatalok. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Varga Ferenc képviselő úr, öné a szó.

VARGA FERENC (független): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Az elmúlt időszakban hatalmas infláció volt, és az embereknek nem igazán van, sőt nincs pénze sem irodalomra, sem színházra, és gyakorlatilag azt látjuk, hogy lassan már a megélhetésre sem. Itt jönne képbe szerintem egy felelős kormánynak a családtámogatási rendszere. Elsősorban ezzel kapcsolatban szeretnék érdeklődni.

Elhangzott már, de én is ráérősítenék, hogy például a 2008 óta nem emelt családi pótlék összegét mikor kívánják megemelni, legalább, mondjuk, egy olyan szegmensben, ami a gyermeküket egyedül nevelőket illeti.

A KSH legújabb adatai alapján a gyermekes háztartások súlyos anyagi nehézségei nőttek, a három vagy több gyermeket nevelő családoknak közel a 20 százaléka él relatív jövedelmi szegénységben, míg a két gyermeket nevelő szegény családok száma a duplájára nőtt. Az emberek a munkájukkal nem keresnek annyi pénzt, hogy abból tisztességesen meg tudjanak élni, és a legszegényebbek helyzetén az igazságtalan családtámogatási rendszer sem segít.

Ami szerintem még fontos, hogy elhangozzon, hogy szintén ez a kutatás, a KSH legfrissebb kutatása mutatta ki, hogy a romák körében is brutálisan nőtt a szegénység: a teljes népcsoportot nézve a romák 51 százaléka él szegénységben, hiába a nemzeti romastratégia vagy a kormányzati „Felzárkózó települések” program. A kérdésem az lenne, hogy mit tesznek annak érdekében, hogy ez bármilyen mértékben is, de pozitív irányba változzon.

Még egy konkrét kérdés. Ugye, itt elhangzott miniszter úrtól a CSOK, CSOK Plusz témaköre. Konkrétan azt szeretném kérdezni, hogy nem jár-e olyan a fejükben, hogy például eltörlik ennek a feltételénél a kötelező házasságot. Nagyon sok esetben, és ezt látom is magam körül, anyuka, apuka felveszi a CSOK-ot, ami egyébként még lehetne egy pozitív történet is - ugye, nekünk ebben az fáj, hogy önök mindig a közép- és a felső réteget célozzák a családtámogatások tekintetében, nem pedig azt, aki igazán rászorulna erre -, nagyon sok esetben még gyermek is születik, aztán megromlik a kapcsolat anyuka és apuka között, elválnak, és a gyermek nemcsak azzal néz szembe, hogy elváltak a szülei, hanem azzal is szembenéz, hogy az elválás ténye miatt ez a CSOK-hitel piaci alapúra vált át. Konkrét példát tudok mondani, szintén a környezetemből. Anyuka, apuka elvált, egy meglévő gyermekkel, 90 ezer forintot fizet huszonvalahány évig az apuka, és azt mondja, hogy hát, nézd, olyan, mintha albérletben laknék, és majd egyszer a gyerekemé lesz az ingatlan. Lehet, hogy módosítani kellene ezeken a szabályokon, hogy ez tényleg elérje azt a célt, amit önök szeretnének - ha ez a céljuk egyáltalán. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Jelzésre:)* Horváth László képviselő úr, öné a szó.

HORVÁTH LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Az biztos, hogy válságos időkben csak az tud felülkerekedni bármilyen nehézségen, aki jó válaszokat tud adni a kihívásokra. Válságoktól függetlenül is a legnagyobb kihívás az ország és a nemzet számára a már egyébként szóba hozott népességfogyás. Bármit is mondanak a kritikusok, mert az eszközökön lehet vitázni, de az biztos, hogy az Orbán-kormány, sőt az Orbán-kormányoknak egy vitathatatlan érdeme az, hogy az első számú stratégiai helyre tette működésének kezdetétől a népességfogyás lassítását, megállítást, lehetőség szerinti megfordítást. És nehéz lenne felsorolni egyébként azokat az intézkedéseket, amelyeket a több mint egy évtized alatt ez a kormány, illetve e folyamatos iránytartás mellett több kormány is meghozott. Persze azt is nehéz lenne felsorolni, az pedig nem férne bele 3 percbe, hogy a 2010 előtti baloldali kormányok mi mindent vettek el a családoktól, és mi mindennel nehezítették meg a gyermekvállalást.

Nyilvánvaló, hogy ennek a stratégiának egy kulcskérdése az, hogy a fiatalok családalapítását és otthonhoz jutását hogyan segítjük, hogyan segíti a kormány. Miniszter úr már említést tett arról, hogy milyen változásokat szeretnének '24-től ebben a tekintetben, de arra kérem miniszter urat, hogy ezt bővebben is fejtsse ki; illetve azt is, hogy az elmúlt másfél évben ezen a területen milyen lépéseket tettek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Jelzésre:)* Kanász-Nagy Máté képviselő úr, öné a szó.

KANÁSZ-NAGY MÁTÉ (LMP): Köszönöm a szót, tisztelt elnök úr. Tisztelt miniszter úr, azt gondolom, jól összefoglalta a kormány családpolitikájának lényegét: tehát aki meghatározott családtípusban él és meghatározott munkát végez, és ez a két feltétel együttesen igaz, az kap támogatást. Ebből tehát az következik, hogy a kormány családpolitikája nagyon is szelektív, nem minden család számára biztosítják ezeket a lehetőségeket. S egyébként ez rögtön válasz is arra a kérdésre, hogy miért fogy a magyar népesség: azért, mert szelektív a családpolitika. Ez mindenhol máshol is így van, ahol szelektív a családpolitika.

Természetesen ebből a hozzáállásból következik a válás büntetése, és konkrét kérdésem a CSOK-támogatásra vonatkozik. Értem, hogy miért büntetik a válást, és büntetőkamatokat kell visszafizetni a feleknek, amennyiben válnak. De miért nem vezetnek erről statisztikát? Az önök minisztériumából érkezett egy válasz az LMP felvetésére, miszerint nem áll rendelkezésre arról adat, hogy mennyi visszafizetés történt a házasságok felbontása és a nem teljesített gyermekvállalás miatt. Ha bevezetnek egy ilyen fontos, nagy összegű támogatást, miért nem nézik meg, hogy ez pontosan milyen hatással jár, adott esetben milyen visszafizetések történnek?

A következő kérdésem - de nyilván az önök hozzáállása a válasz erre is -, hogy az élettársi kapcsolatban állók miért vannak kizárva a CSOK Plusz támogatásból, ebből a hitelprogramból.

Illetve a gyermeküket egyedül nevelő szülők is család egyébként, de szelektív a kormány családpolitikája, őket nem igazán támogatják. Ugye, nemcsak a családi pótlék emelt összegéből vannak igazából kizárva, hiszen ez az emelt összeg csupán néhány ezer forinttal nagyobb, mint a sima családi pótlék összege, hanem amire konkrétan rákérdeznék, az a gyod-támogatás. Tehát a súlyosan fogyatékos gyermeküket egyedül nevelő szülők miért nem kaphatnak kiemelt összegű, magasabb összegű gyod-támogatást, -ellátást?

Szeretném, ha miniszter úr tájékoztatna arról, hogy milyen konkrét lépéseket terveznek a jövőben a családon belüli erőszak visszaszorítására, felderítésére, hatásainak kezelésére, tehát milyen ilyen típusú családpolitikai lépések várhatóak.

Illetve egy családpolitikai-kultúrpolitikai kérdést is szeretnék föltenni a TikTok videómegosztó alkalmazással kapcsolatban, amivel szerintem három fő probléma van. Nagyrészt igaz rá, hogy egy kulturális, vizuális környezetszennyezést valósít meg, sok esetben nem hozzátesz a kultúránkhoz, hanem elvesz belőle. A másik probléma - és mint kormányzati szereplőnek várom az álláspontját - egy adatvédelmi kérdés. Ha megnézzük ennek a videómegosztó alkalmazásnak a tulajdonosi szerkezetét, akkor sejthető, hogy miről beszél: ugye, a szálak Kínáig vezetnek. De konkrétan nagyon sok olyan tartalom jelenik meg ezen az alkalmazáson, de máshol is, ami kifejezetten káros, veszélyes a fiatalok számára nézve. Ezzel a fajta vizuális kockázattal, vizuális környezetszennyezéssel szemben hogyan kívánnak föllépni? Kimondottan a TikTokkal, de akár más internetes alkalmazásokkal kapcsolatban is hogyan védik meg ezen a téren a gyerekeket? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Jelzésre:)* Tapolczai Gergely képviselő úr, öné a szó.

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Hozzászólását jelnyelvi tolmács közreműködésével teszi meg.)* Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Én is köszönöm miniszter úrnak az összefoglalóját. A családok támogatása mellett nagyon fontos még a fiatalok támogatásának területe is, a nemzeti tehetségprogram keretén belül 2009-től 2023-ig 34 milliárdos keretösszeggel támogatta a kormány ezt a társadalmi réteget. Arra lennék kíváncsi, mert van egy gyanúm, egy sejtésem, az egyértelmű, hogy bárki pályázhat - beleértve a fogyatékossgal élő személyeket is - ezeken a pályázatokon, de az az érzésem, hogy ez a társadalmi csoport nem meríti ki olyan mértékben ezt a lehetőséget, mint amennyire lehetősége lenne rá. Tehát ezzel kapcsolatos a kérdésem, hogy van-e bármilyen adat arra vonatkozóan, hogy hány fogyatékossgal élő fiatal vette igénybe ezt a lehetőséget.

Amennyiben most nincs erről adat, akkor természetesen írásban is szívesen fogadom a válaszukat, és a jövőben szívesen segítek abban, hogy minél több fogyatékossgal élő fiatalhoz jusson el az információ a lehetőségről.

ELNÖK: Ha jól láttam, Sztojka Attila képviselő úr is jelentkezett. Öné a szó képviselő úr.

SZTOJKA ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Az elmúlt egy-másfél évben egyértelműen az látható, hogy az ön által vezetett minisztériumban egy nagyfokú stabilitás és egy következetesség figyelhető meg, társítva azzal is, amit most is, az ön bevezető gondolataiban megismerhettünk: az ön munkásságát, azt a fajta, kiemelkedő, rendszerszintű szemléletét, amely igyekszik az ágazatokra is rávetíteni és elvárni tőlük ezt a szemléletet.

Ehhez kapcsolódna az én kérdésem, ami Tapolczai képviselőtársamhoz is kapcsolódik, az ő kérdéséhez is, mégpedig az, hogy egyértelműen az látszik, hogy egy nemzetnek a jövőjét nagyban befolyásolja a tehetségeire való odafigyelés. És ha a mi tehetségeinkre kellő figyelmet fordítunk, akkor nagyjából ki is számítható a magyar jövő, ha úgy tetszik. És éppen ezért is lényeges az, hogy megismerjük, hogy milyen átalakítások történtek a Nemzeti Tehetség-programban, illetve milyen előrelépések várhatóak, illetve történtek az elmúlt időszakban a tehetséggondozás területén. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kérdezem, ki kéne még hozzászólni. Selmeczi Gabriella képviselő asszony, öné a szó.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük szépen a felvezető beszámolóját. Azt szokták mondani, hogy a gyermekvállalás az pénzkérdés, illetve szemlélet kérdése. Na most, persze van igazság abban, hogy gyermekvállalás pénzkérdés; ha erre bólintunk, akkor érdemes lenne részletesebben is beszélni arról, hogy 2010 óta a GDP-nek ez a bizonyos emelkedő százaléka ez mégis hogyan alakult, hogyan nézett ki. Azért is érdemes ezt összességében nézni, mert nemcsak egy családtámogatási elemünk van, nemcsak egy családi pótlékunk van, hanem számos más eszközön, lehetőségen keresztül támogatjuk a gyermekvállalást.

Na most, ha azt nézzük, hogy szemlélet kérdése a gyermekvállalás, hát, itt a nyugati civilizáció előtt elég nagy kihívás van, mert mindenhol hasonló problémákkal nézünk szembe. Itt annyit tudnék mondani, hogy érdemes azért azt megjegyezni, hogy a termékenységi ráta az nőtt, tehát a tendencia az jó, de nem elég, és ha a nyugat-európai, illetve a többi európai országhoz képest nézzük a gyermekvállalási kedvet, akkor nőtt Magyarországon. Itt megkérdezhetném-e azt, hogy tendenciájában a házasságkötések száma hogyan alakult? Mert talán az egy kicsit mutatja azt is, hogy talán változik a társadalomban a szemlélet, és egyre többen érzik, hogy gyermeket vállalni jó, családban élni jó. Itt hadd tegyek egy kitétel, hogy egy szülő, egy gyermek is család. *(Szabó Timea: Támogatások alapján nem.)* És akkor ez lenne a kérdésem, hogy tendenciájában érezhető-e az, hogy a szemlélet is változik Magyarországon, mert ez is egy nagyon fontos dolog lenne. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Nincs jelentkező.)* Több hozzászólást nem látok, viszont én hozzá kívánok szólni, ezért dr. Pesti Imre alelnök úrnak a hozzászólásom időtartamára én átadom a szót.

(Az ülés vezetését dr. Pesti Imre, a bizottság alelnöke veszi át.)

DR. PESTI IMRE (Fidesz), a bizottság alelnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen. Az ülés vezetését átveszem, és természetesen megadom a szót Varga Zoltán elnök úrnak a hozzászólásához.

VARGA ZOLTÁN (DK), a bizottság elnöke: Köszönöm szépen. Miniszter úr, az a helyzet, hogy nagy-nagy várakozással vártam a személyes találkozásunkat, hiszen eddig személyesen még nem találkoztunk, viszont sokat hallottam önről. Talán az első mondatai egyike volt, hogy ön számára az Isten, család és a haza, ezek a prioritások. Nyilván én ezt érzem, és két dolgról mindenképpen beszéljünk, a családkról és az Istenről vagy legalábbis a vallásról. Ma Magyarországon - én most néztem meg - 2 millió 713 ezer család van, és azt kell hogy mondjam, hogy ön részsikereket vagy önök részsikereket értek el a családtámogatásban és a családok megmentésében. És ez a részsiker nyilván kis lépés a NER-nek és katasztrófa a magyar családoknak. Tudniillik úgy néz ki, hogy 2712 990 (*sic!*) családot nem sikerült megmenteni, egyet viszont igen, és ez a miniszterelnök családja, akinek két tagja is belépett a 100 milliárdosok klubjába. Nagyjából hallottuk a számot, hogy 38 milliárdot kívánnak a családtámogatásra fordítani. Ha ezt a két számot összevetjük, nagyjából szembetűnik a különbség, hogy hogyan is sikerült a NER-nek ez a dolog.

A másik: muszáj, hogy beszéljek, muszáj, hogy beszéljek arról az örületről, ami kezd elharapózni bizonyos körökben. Istenről és a vallásról beszélt, és tudjuk azt nagyon jól, hogy az ön segítségével azért történtek itt olyan lépések, amelyek inkább az örült véres diktatúrákat képezik le, mint egy normális európai demokráciát. Hogy vélekedik ön a Bibliáról? Annyiszor megkérdezték már ezt öntől, de valós választ én nem kaptam. Hogy vélekedik Ádám és Éva gyermekeiről, akik benépesítették a Földet? Hogy vélekedik Szodoma és Gomora történetéről, Dávid siratóénekéről a halott Jonatán fölött, Lót két lányának gyermekeiről? És hát, ezt lehetne sorolni a végtelenségig még. A kérdésem az - és én egy egyenes választ várok erre -, hogy be kívánja-e fóliázni a Bibliát. Ki kívánja-e tiltani a templomok 200 méteres körzetéből a Szentírást? Vagy ebben az esetben kivételt tesz, és mégiscsak megmarad?

És egy picikét, hogy beszéljünk azért a CSOK-ról, és arról, még van egy picike időm, hogy ön hogyan vélekedik. Nem olyan régen nyilatkozta, hogy család sokféle van, és minden gyermekes családot és szülőt támogatunk. Majd szintén ugyanekkor azt nyilatkozta, hogy miniszterként Magyarország Alaptörvényének betartására esküdött fel. Na de, hát az Alaptörvény szerint nincsen sokféle család, tudjuk nagyon jól, többek között nem létezik egyszülős család sem. Ezek alapján nem érzi ellentmondásosnak a nyilatkozatát? Sajnos még 5 másodpercem van, így annyit tudok csak kérni ebben az öt másodpercben, hogy kérem, egyszer őszinte, beismerő vallomást tegyen ezekben a kérdésekben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen a hozzászólását elnök úrnak. Mielőtt visszaadnám az ülés vezetését, jelzem, hogy képviselőtársam szeretne hozzászólni. Köszönöm, és most visszaadom az ülés vezetését.

(Az ülés vezetését Varga Zoltán, a bizottság elnöke veszi át.)

VARGA ZOLTÁN (DK), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen. Sajnos hozzászólásra már nincsen lehetőség, ön hozta a szabályokat. *(Jelzésre:)* De felülbírálok önmagamat: van még 1 perc 9 másodperce. Öné a szó, képviselő asszony.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Bár mindenkireh címzem a hozzászólásomat, de azért mégis csak önhöz fordulok, hogy ellenzéki képviselőtársaink közül, főleg a DK-s és párbeszédés képviselők véleménye és támadása méltánytalan és hiteltelen. Mert, amikor ők teheték volna, hogy segítik a családokat, azokban az években süllyedt a családalapítási és gyermekvállalási kedv a mélypontra, eltörölték a korábbi otthonteremtési rendszert, megszüntették a kedvezményes kamattámogatott hiteleket, devizahitelesek csapdájába terelték a magyar családokat. Eltörölték az egy- és kétygyerekes családok adókedvezményét, a háromgyerekeseket pedig radikálisan csökkentették. Maga Dobrev Klára volt, aki bejelentette, hogy nem három év lesz a gyés, hanem csak kettő. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Éppen belefért a három percbe, képviselő asszony. Szabó Timea képviselő asszony, önnek is van még ideje, és láttam, jelentkezett az ellenzéki oldalról. Mindjárt mondom: 34 másodperc. Képviselő asszony, öné a szó.

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Köszönöm, elnök úr. Én egy, látszólag keveseket érintő dologhoz szeretnék még hozzászólni. Miniszter úr, ön az Indexnek adott egy viszonylag hosszú interjút, amiben azt mondta, hogy ön 12 évesen kalóz akart lenni, és felvetette a szüleinek, hogy levágja a kezét. Ez tényleg így volt, és ezért félti ön a tizenéves fiatalokat, hogy ne hogy hasonló útra térjenek? Én azt gondolom, a Fidesz reakcióiból itt látok némi mosolyt, hogy szerintem ez ad aggodalomra okot, ha valaki 12 évesen így gondolkozik. Mert, mondjuk, 2-3 évesen még nem, de én kevés olyan 12 éveset ismerek, aki kampót akarna tenni a keze helyére. Tényleg így gondolta-e akkor miniszter úr, hogy ez egy jó ötlet? Köszönöm.

ELNÖK: Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Jelzésre:)* Pesti Imre alelnök úr, 2 perc 18 másodpercig öné a rivaldafény.

DR. PESTI IMRE (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Jacques Maritain filozófus mondta azt, hogy aki hét szóban mondja el azt, amit hatban lehet, az más csúfságokra is képes. Kicsit gorombábban fogalmazott, de elég legyen ennyi.

Ennek a mai ülésnek a kezdete jelezte azt, amit mi rendszeresen tapasztalunk, hogy nem egy szakmai vitáról van szó, hanem egy durva, érdemtelen politikai hercehurcáról. Úgy tűnik, hogy azok a politikusok, akiket a Chomsky-féle rendszerben kiképeztek, akik CIA-ügynökként működnek közre, akiket egyébként Amerikából finanszíroznak, pontosan azért, hogy politikai kútmérgezőként, hivatásos politikai kútmérgezőként vegyenek részt a mai politikai életben, ezek gyakorlatilag abban érdekeltek, hogy szétverjenek minden normális párbeszédet.

Ez egy olyan ülés, ahol a miniszter urat meghallgatjuk - de nem ez történt, hanem egy durva politikai akció. Ezért tisztelettel kérek minden szereplőt, elsősorban az elnök urat *(Szabó Timea: Ne haragudjon, én csak önöket idéztem!)*, hogy igyekezzen a parlamenti...

ELNÖK: Ugye, nem kívánja bírálni az ülés vezetését, alelnök úr?!

DR. PESTI IMRE (Fidesz), a bizottság alelnöke: ...egészségügyi bizottság ülését...

ELNÖK: Alelnök úr, ez nem az egészségügyi bizottság, csak jelzem!

DR. PESTI IMRE (Fidesz), a bizottság alelnöke: ...megfelelő mederben tartani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Sztojka Attila képviselő úr, öné a szó.

SZTOJKA ATTILA (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Valóban, ugyan én egy éve vagyok képviselő, de folyamatosan azt tapasztalja az ember a bizottsági ülések alkalmával, hogy a szakmai munka helyett mindinkább egy ilyen személyeskedő stílusba fordul át elsősorban az ellenzéki kezdeményezésekre, és egyértelműen az látszik, hogy sok esetben szándékosan provokatív módon személyeskednek. És ez pont attól rabolja el a bizottság idejét, ami igazából a szakmai tartalmak megvitatásáról kellene hogy szóljon. Például arról is, hogy a 2010 előtti kormányzat milyen fajta olyan adópolitikát folytatott, amelynek köszönhetően sajnálatosan a gyermekvállalási hajlandóság vagy kedv a mélységeket súrolta, és onnan indult a gyermekvállalási rendszer megújítása, vagy ha úgy tetszik, a családtámogatási rendszer új alapokra helyezése.

Azt kritizálni, hogy elegendő-e vagy sem, azt gondolom, az természetes, arról lehet vitatkozni, mert valóban sosem elég. De hogy egy folyamatot értékelve elemezni, ahelyett, hogy személyeskednénk, én sokkal fontosabb tartanám, hogy erről beszéljünk, és ezt tegyük meg; és például azt is, hogy mi az az eredmény, amit elértünk idáig, és hogy az elegendő-e vagy sem. Ehhez képest én azt látom, hogy sokszor méltatlanul is minősítési folyamatok zajlanak az ellenzék részéről a mi irányunkba. *(Szabó Timea: Azt a betyárját!)* Azt gondolom, újra kellene gondolniuk ezt a fajta hozzáállást, mert adott esetben a képviselőktől, akiknek nagyon komoly felelősségük van a választópolgárok irányában, nem gondolom, hogy a választópolgárok ezt várják el akár az ellenzéki képviselőktől.

Végre-valahára induljon el egy szakmai vita egy szakmai bizottságban, azt gondolom. És amilyen a mai bizottsági kezdet is volt, egyértelműen látszott *(Az elnök jelzi az idő leteltét.)*, hogy milyen mezszyén igyekeznek önök tartani a bizottság munkáját. Köszönöm szépen. *(Szabó Timea: Három perc...?)*

ELNÖK: Képviselő úr, arra kérném a későbbiekben, hogy próbálja betartani az időkeretet. Nagyon fontos, mert a szavazók nem azt várják el öntől, hogy túlbeszélje a 3 percét, hanem azt, hogy precízen betartsa a 3 percét. Tudja, a szavazók azok ilyenek. *(Sztojka Attila: Mennyivel léptem túl?)* Megkérhetném, hogy ha szólni kíván, akkor jelezze azt felém, és majd ha én megadom... *(Jelzésre:)* Nem tudok sajnós szót adni, mert letelt az ideje. Sajnos, ez egy ilyen műfaj. Köszönöm szépen.

Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Nincs ilyen jelzés.)* Köszönöm szépen. Nincs több hozzászólási igény, én úgy látom, a 3 percet mindenki tökéletesen kihasználta.

Azért annyit engedjenek már meg a bizottság elnökeként, egy politikai bizottság elnökeként *(Folyamatos közbeszólások.)*, Magyarország legfőbb politikai testületében, a parlamentben, hogy ha valaki számonkéri azt rajtunk... Selmeczi képviselő asszony! *(Dr. Selmeczi Gabriella: Parancsol, elnök úr?)* Isten ments, hogy parancsolnék, de azt kérném, hogy ne érezze már magát a Fidesz-frakcióban! Ez most egy bizottsági ülés, itt nem lehet csak így összevissza beszélni! A 3 perce is letelt már! *(Dr. Selmeczi Gabriella: Elnök úr, nem önhöz szóltam! Ne aggódjon!)* Köszönöm szépen. ...ezek után számonkérni azt egy politikai testülettől, hogy politizálni mer a parlamentben, úgy gondolom, hogy nonszensz.

Miniszter úr, öné a szó. Arra kérném, hogy ne politizáljon, mert baj lesz belőle.

Csák János reagálása

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszter: Érdekes, mert másfél évvel ezelőtt barátaim éppen attól féltettek, hogy miniszterként politikus leszek. Úgyhogy igyekszem.

Hadd kezdjem a legvégével; elnök úr azt mondta, hogy őszintén válaszoljak. Az én életem nyitott könyv, és nagy megtiszteltetés, hogy Szabó Timea asszony is olvassa az interjúmat meg a könyveimet - remélem, a könyveimet is olvassa. *(Szabó Timea: Háááát... Nem.)* Nem? Nem ártana. *(Derültség.)*

Ha megengedi, sorrendben veszem a kérdéseket.

Mészáros Lajos képviselő úrnak: igen, a vágyott gyerekek megszületését igyekszünk elősegíteni. Valóban, a fedél, az első otthon megtalálása, illetve annak a lehetősége a legnagyobb akadály minden fölmérés szerint. Ezért emeltük most a CSOK Pluszban minden korábbinál magasabbra azt az összeget, amit a gyereket vállalni akaró családok elérhetnek; ugye, 50 millió forintot, s ráadásul maximum 3 százalékos kamattal. Ettől azt várjuk, hogy az első közös otthonba költözőknek is segít, illetve ott, ahol már van gyerek; én tudom a környezetemből, ugyanis négy gyerek apukája vagyok és hét unokám van, szoktam menni az óvodába meg a bölcsődébe, és beszélgetek a többi szülővel: nagy a várakozás. Azt várjuk, hogy 10-15 ezer igénybevevő is lehet. És megint mondom: ezek a gyerekek fogják eltartani ezt az országot. Ha nincs gyerek, akkor nincs gazdaság.

A bölcsődék esetében, hogy lehetővé tegyük a munkahely és a családi élet közötti egyensúlyt, egy új intézkedést fogunk bevezetni, miszerint mind az egyetemeknek, mind a vállalatoknak indítunk programot arra, hogy nyissanak vállalati bölcsődéket, illetve egyetemi bölcsődéket. Szeretnék emlékeztetni, hogy annak az egyetemi hallgatónak, aki harmincéves kora előtt gyermeket szül vagy megfogon a gyermek, elengedjük a teljes diákhitelét.

Tehát rengeteg olyan apró részletet is megváltoztattunk, ami lehetővé teszi ezt, és ennek köszönhető az, hogy 2010-ben 1,2 volt a termékenységi ráta, most pedig 1,52. A trendet kell nézni. Ha megnézzük a többi országot, különösen ha akár keletre is kinézzünk, Dél-Koreában 0,72 - ez egy nemzeti tragédia -, Japánban 1,1. Én mind a két ország családügyi miniszterével rendszeresen tartom a kapcsolatot, és valóban, Selmeczi képviselő asszony jól mondta, itt nemcsak a pénzről van szó, hanem a szemléletről. Koreában több pénzt fordítanak a családtámogatásra, mint mi, és mégsem jönnek a gyerekek. Úgy néz ki - csak azért mondom, hogy értsék a drámát -, hogy ha Koreában ez a termékenységi ráta marad, és ugyanilyen lesz a gazdaság munkaerőigénye, akkor 2050-re - nincs messze! - Korea lakosságának csak a 25 százaléka lesz koreai, a többi vendégmunkás lesz. Tehát van egy inflexiós pont, amikor ha ezt elvesztjük, akkor zuhanni fog. Ezért van az, hogy a CSOK-on keresztül, az anyagi támogatásokon keresztül - mindjárt visszatérek majd arra, amit mondott képviselő úr, csak végigmegyek -, tehát a lényeg a lényeg, hogy igen, működik a családtámogatási rendszer.

Szabó Timea képviselő asszonynak. Én statisztikus voltam, dolgoztam a KSH-ban. Rossz számokat hasonlít össze, képviselő asszony. Tudja, mivel kell összehasonlítani a termékenységi rátát? A szülőképes korú nőkkel. Az a helyzet, hogy a szülőképes korú nők száma csökken, és ahhoz képest nő, mert arra van vetítve a termékenységi ráta, és a szülőképes korú nők 1,2 helyett átlagosan 1,52 gyereket szülnek - ez óriási, ez világraszóló eredmény! Ez egyszerű statisztika, képviselő asszony, ha akarja, elküldöm a képletet meg az adatokat. *(Szabó Timea: Nem kell! Itt van a KSH honlapján!)* Igen, csak másik táblát kell nézni, képviselő asszony! *(Szabó Timea: De itt*

van a termékenységi ráta, és ahhoz képest...) Igen, de a szülőképes korú nők... *(Szabó Timea: Én értem, de ami itt előttünk van...)* Jó, örömmel elküldöm.

Az egyedülállók örökbefogadása: valóban nincs probléma, de ha visszaemlékszik, hogy az elmúlt 30 évben mennyi botrány volt abból, hogy Romániából elvittek gyerekeket más országokba, minden országban nagyon szigorúan van szabályozva, hogy ki fogadhat örökbe. És ezt a magyar kormány nem fogja föllazítani, azért, mert a gyerekekben van a jövő. A legfontosabb, nem véletlen, itt többen is mondták, hogy a kormányzatnak az a célja, hogy egyrészt a demográfiai helyzetet javítsa, másrészt, hogy a gazdaságot stabilizálja.

Nézzék meg, azzal, hogy ezt a két programot együtt visszük, azzal elértük azt, hogy a munkanélküliség történelmi mélységbe zuhant. Az egyik legjobb, a legjobb háromban vagyunk munkanélküliségben. Nézzék meg!

Szó volt itt arról, hogy az alsó decilisbe tartozó családokkal mi a helyzet. Ha megnézik, amikor bevezettük 2010-ben a közfoglalkoztatást, 350 ezer ember volt benne. Bíráltak bennünket, hogy konzerváljuk a helyzetet. Tudják, most mennyi van? Hetvenegynéhány ezer. És a többiek nem visszamentek munkanélküliségbe, azok el tudtak helyezkedni.

Nézzék meg a gazdaságfejlesztésünket! Északnyugat-Magyarország után Kelet-, Északkelet-Magyarország betelt, Nyíregyháza, Debrecen, Miskolc betelt. Most jutottunk el oda, hogy elkezdtük a déli részt is, Kecskemétig már eljutottunk, Orosháza, Békés megye, és most következik Szeged, az alsó része az országnak, és következik a Dunántúl is: Baranya és Somogy megye, ahol történelmileg az egykezés miatt meg más miatt nem is alakultak ki munkahelyek. Szerintem ez a két programja a kormánynak, demográfia és gazdaság, a számok tükrében teljesen pozitív. Megyek tovább, a szülőképeskorú nőket mondtam.

A Nemzeti Múzeum igazgatójával kapcsolatban. Tehát, én most itt az Országgyűlés színe előtt állok az önök képében, az Országgyűlés hoz törvényeket, egy állami tisztviselőnek, legyen az miniszter vagy intézményigazgató, kutya kötelessége azokat betartani. Énnekem nincsen választásom, hogy betartsam-e. A könyvfóliázások, ha megnéznék a jogszabályt, amit az önök szeme láttára hozott ez a parlament nagy többséggel, ott az van, hogy a gyerekpolcon lévő könyveket kell... Egy felnőtt azt csinál... Ön a jegesmedvével példálózott, de tőlem a hortenziával vagy bármivel azt csinál felnőttként a gyerekével, amit akar. Pont ez a harc, amit végzünk. Az Egyesült Államokban és Nyugat-Európában számos helyen szülői konszenzus nélkül lehet a gyerekeket különböző dolgokra rávenni. Úgy, hogy a szülőt nem is szabad értesíteni. Én, kedves képviselő asszony, abban szeretnék garanciát nyújtani, hogy amíg én miniszter vagyok, vagy amíg ilyen nemzeti kormányos parlamentje van az országnak, öntől senki nem fogja elvenni a jogát, hogy az ötéves gyereket vagy 17 és fél éves gyereket úgy nevelje, olyan állatot nézzen vele, olyan dolgokat nézzen vele, amit csak akar, de ebből nem engedünk. Nem lesz az, mint Amerikában, hogy nemváltó műtétet lehet csinálni szülői konszenzus nélkül, hogy olyan tanárok oktathatják a gyerekeket, hogy a curriculumot nem mutatják be a szüleiknek. Micsoda dolog ez? *(Szabó Timea: Miniszter úr, nem ez volt a kérdésem.)*

A kérdése az volt, hogy egy állami intézményben mit lehet csinálni. Én csak az állami intézményekért felelek. Az, hogy utána aztán, akár fővárosi fenntartású intézmény, azért interpellálja a főpolgármester urat... Filozófiai dolgokba nem akarok belemenni, messzire vezetnek. Én be fogom tartani és be fogom tartatni azt a törvényt, amit ez a Ház hozott.

És azért, hogy milyen politológus elnök úr: tehát az a helyzet, hogy még akkor is, ha nem szavaznak meg egy törvényt, a törvénynek és az Országgyűlésnek, ahogy elnök úr mondta, önálló lábon álló tekintélye van. Majd egyszer, ha önök lesznek

kormányon, és hoznak törvényeket... Ne ássa most alá azt, hogy a törvényeket be kell tartani! Tudja, mikor volt ilyen? 1919-ben a Tanácsköztársaság idején, meg '47-ben, amikor bolsevik kommunisták jöttek, és nem tekintették a törvényt... *(Szabó Timea: Az internetes hozzászólásokról mi a minisztérium véleménye, ezt szerettem volna kérdezni.)*

Nézze, most dolgozunk azon, hogy például brit mintára, az osztálytermekbe beengedjük-e a telefonokat vagy sem. De azt az előbb elmondtam, hogy ez a kormány nem tud akárhova beavatkozni, és nem is akar. Kanász-Nagy képviselő úr említette a TikTokot. A TikTok egy egyesült államokbeli cég *(Kanász-Nagy Máté: Kínai!)*, az Egyesült Államokban van bejegyezve. Képzelve el, ön azt javasolja, hogy a magyar kormány tiltsa be egy Egyesült Államokban bejegyzett üzleti vállalkozást! Ne vicceljen! Hát hogyan? Hát a transzatlanti közösség tagja vagyunk! Mit szólna Pressman nagykövet úr? *(Szabó Timea: Mintha ez egy szempont lenne!)* Hát, bizony!

Pesti Imre képviselő úrnak: a női foglalkoztatottság esetében, ahogy említettem, egyetemeken és cégeknél is elkezdjük ösztönözni azt, hogy a meglévő 63 ezer bölcsődéknél mellett ott is legyenek bölcsődék, hogy ne kelljen össze-vissza a városban meg itt-ott járni. És ezek nem gyerekmegőrzők, csak szeretném mondani. A felsőoktatásban, ami hozzám tartozik, azzal, hogy megváltoztattuk a felvételi rendszert, a különböző pedagógusszakokra 74 százalékkal többen jelentkeztek. Mondok példát önöknek.

Korábban úgy volt, ha, mondjuk, egy mérnök szeretett volna pedagógus lenni, akkor öt évre be kellett volna a tanárképzőbe iratkoznia. Holott valószínűleg fizikából többet tud, mint azok, akik ott tanítanak. Létrehoztuk azt, hogy kétéves pedagógiai képzéssel jöhetnek. Óriási mértékben megnőtt a jelentkezők száma. Bevezettük az óvodapedagógusi technikumot, ahol óriási mértékben nőtt a szám, és ne becsüljék le azokat a fiatal lányokat, akik óvónők akarnak lenni. Én nagyon sokat ismerek még az én fiatalokoromból is, még a Ludovika épületében volt az óvónőképző, a barátainkkal sokat voltunk ott a szomszédságban. De igenis, kell akár szakképzett, technikumot végzett óvónő.

És még egyet mondanék, a szakképzés nálam van. Képzésként el, a szakképzésben kinyitottuk a négyévesről ötévesre a technikumot, és döbbenetesen nő azok száma, akik szakképző intézetből egyetemre mennek, nyitva van az ajtó. És most azt is megcsináljuk, hogy aki már felsőfokú óvónőképzős - már meg is van ez a törvény vagy rendelkezés -, az mehet egyébként utána tanárképzőbe tovább. Lebontjuk a falakat, és azt mondjuk, hogy aki gyerekekkel akar foglalkozni, és szakmailag és pszichológiailag megfelel, annak meglegyen a lehetősége. És emellett elengedjük a diákhitelt, ha megszületik a gyerek 20-30 év alatt; szja-mentesség jár. Most gondolkodunk azon, hogy a háromgyerekes nők is kapják meg az szja-mentességet, ez még költségvetési korlátokba ütközik. De, ha észreveszik, azért van az szja-mentesség, mert szja-ja annak van, aki dolgozik. Tehát a demográfiai és a gazdasági céljaink minden esetben..., ahányszor kormányülés van, ezt a kettőt együtt nézzük. És ezt így kell tenni!

Én elég sokat tanulmányoztam különböző kormányzati rendszereket, ahol elválnak a kettő, ahol megpróbálják a gazdaságot nyomni... Nézzék meg Dél-Koreát! A világ legszuperebb innovációs gazdasága, és bumm, demográfiai, nemhogy tél, hanem jégkorszak van. A kettőt mindig együtt kell vinni, és ezt teszi a kormány.

Komáromi képviselő úrnak nagyon köszönöm a kérdését, és emlékeztem, igen, a múltkori meghallgatásból, ha megengedi, az egészségügyi kérdésekhez nem szólok hozzá, mert nem az én szakterületem. Mindenesetre a képzésben, az ápolóképzésben 17 400 hallgató van, egészségügyi képzésben pedig 13 400.

Kérdezte a hatékonyságot és a teljesítményt. Ha megengedi, a saját házam táján söprök, és mondok a kultúrából egy példát. Nálam 94 intézmény van. Van, amelyik

költségvetési intézmény, van, amelyik rt., nonprofit rt., mindenféle, mindenesetre 94 van, családügytől, kultúrán keresztül, szakképzésen keresztül mindenféle. (*Dr. Pesti Imre távozik.*) Tavaly volt mindenféle, ilyen világvége-hangulatkeltés, hogy a kultúrára nincs elég pénz. Jelentem önöknek, hogy a kulturális output nem csökkent. Nem csökkent az országban az előadások száma. Sőt, mi több, az én portfóliómban év végén számos intézménynél maradvány képződött. Nem csökken az output, ugyanakkor a költségből megmaradt, az hatékonyságnövekedést jelent.

Ez vonatkozik a múzeumainkra, a színházainkra, családügyi szervezeteinkre. Tehát én úgy látom, hogy ez működik. A kultúrában már ezért most is bevezettem, de jövőre teljes egészében kötelező lesz a statisztika. A saját magamnál lévő intézmények negyedéves jelentést fognak adni, fajlagosokat, hogy egy színházi szék hány forintból mekkora kapacitáskihasználtsággal működött. Teljesen transzparensen. Az a kulturális szabályozás, amelyet be fogunk hozni, egységesíti, egyszerűsíti és transzparenssé teszi az állami források elosztását.

Ugyanez megtörtént a tudomány, felsőoktatás és kutatás részen. A Neumann János-program tulajdonképpen körbeöleli azt, amit az egyetemi modellváltásban megcsináltunk, és azt célozza, hogy az, ami eddig silókban működött, tehát voltak kutatóintézetek, voltak egyetemek, voltak vállalatok, voltak pénzügyi források, ezeket, nem azt mondom, hogy rákényszerítjük, hanem inkább olyan ösztönzőket építünk be, hogy ezek együttműködjenek. Mondok egy példát. A Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal most értékeli ki egy 35 milliárdos programot kifejezetten közép vállalatoknak. Közép vállalatoknak nevezzük azokat, amelyeknek az árbevétele 800 millió forint. És azt mondtuk, hogy csak olyan vállalat kaphat, amelynek élő megállapodása van vagy egyetemi, vagy magyar kutatóhálózati, HUN-REN-es intézettel, és csak olyan, amelyik az elmúlt három évben nem fizetett ki többet osztalékban, mint a nyereségének a felét. Ugyanis azt állítom az én régi tapasztalataimból, hogy az a vállalat, amelyik igazi innovátor, nem fizeti ki osztalékban, hanem ha nincs könnyű állami pénz, akkor saját pénzből is folytatja, mert egy-egy innováció hosszú éveken keresztül folyik. Nálunk egy-egy program átlag futamideje az innovációban három és fél év, ahogy egyrészt a finanszírozást megkapják, illetve amíg a publikáció, a szabadalom vagy a termék, szolgáltatás létre kell jöjjön. Úgyhogy nagyon büszke vagyok a kollégáimra, akik a Neumann János-programot viszik.

Az a terv, amelyet kitűztünk, hogy 2030-ra Európa első tíz innovátora közé kerüljünk, szerintem most már, a beindult folyamatokat látva, teljesen reális. Mondok önöknek egy dolgot. A magyar egy főre jutó GDP nagyjából olyan 35-43. a világon, attól függ, melyik évet nézzük. Népeességben, területben a kétszáz országból kilencvenvalahányadikok vagyunk. De van egy olyan - a Harvardon dolgozták ki -, hogy Economic Complexity Index, ami azt vizsgálja, hogy egy ország exportja milyen összetettségű; nem összeszerelő üzem, hanem milyen összetettségű, azaz milyen tudás - kétféle tudás: elméleti tudás és gyakorlati tudás vagy akár betanított tudás - kell hozzá. Képzelmek el, mi rendre az elmúlt tíz évben 10-12.-ek vagyunk. Az Egyesült Államok a 14.; Csehország mögöttünk volt, ők most 6.-ok; a szlovákok például mögöttünk vannak. Ez azt jelenti, hogy olyan technológiák vannak nálunk, amelyeket nagyon nehéz áttelepíteni, mert azokat a technológiákat működtetni kell. Az a következő lépés, hogy azoknál, akik itt vannak már az országban, ott növeljük a mi tudományos és innovációs kapacitásunkat, és kiterjesszük a kkv-kra. Erre vagyok büszke. És mindegyiknél - Komáromi képviselő úrnak mondom -, mindenütt output célok vannak. Ezt egyszer szívesen el is mesélem, nagyon élvezem, mert szeretek megvédeni dolgokat.

Felsőoktatás és szakképzés. A felsőoktatásnál hozzátenném, hogy most változtattuk meg; képzelmek el, eddig olyan volt a szabályozás, hogy a felsőoktatásban

nem lehetett felnőttképzést végezni. Ezt meg kellett szüntetni. Mondom: lebontom a falakat, és szabad teret és lehetőséget nyújtok ahhoz, hogy dolgozzanak. És ennek van eredménye. A felsőoktatásba jelentkezők száma 30 százalékkal nőtt, 106 ezren jelentkeztek, pedig azok a kohorszok vagy korosztályok csökkennek. Három évvel ezelőtt 290 ezer fiatal ember tanult az egyetemi rendszerben, idén 310 ezer. Tíz évvel ezelőtt 10 ezer külföldi hallgatónk volt, most 42 ezer, amiből tizenegyezer-valahány száz stipendiumos, de a többiek mind fizetős hallgatók. Olyan vonzereje van a magyar felsőoktatásnak, és sikerült úgy fölkészülni, hogy ezt angolul, németül oktatják. Norvégiától Izraelig, az Egyesült Államoktól Japánig jönnek hozzánk tanulni. Óriási eredmény!

És még a felsőoktatásra Komáromi képviselő úrnak mondom, hogy amit kiterjesztettünk, az az, ami beállt a szakképzésnél: a duális képzés, magyarul az, hogy a gyakorlattal együtt mozogjon az elméleti oktatás. Egészen az utóbbi időkig a PhD-hallgatóknak - tehát a doktori iskolásoknak - a havi ösztöndíja 104 ezer forint volt. Amikor ezt megláttam, azt mondtam, hogy ez elég sovány. Akkor elindítottuk az úgynevezett kooperatív duális doktori képzést, és aki ebbe beszáll, tehát aki egyetemen tanul, de közben duális módon az adott szakterületen elhelyezkedik, annak 400 ezret fizetünk havonta.

Nekem az a feladatomból, ezért a jövő minisztériuma ez, hogy a vágyott gyerekek megszülessenek, a családok anyagi helyzete javuljon, és a választás szabadsága megmaradjon a munkahely és a családi otthon között, ugyanakkor képezem a következő időszak magasán képzett elitjét, annak érdekében, hogy a hazai hozzáadott érték növekedjék. Mindjárt válaszolok arra, hogy az alsó decilisekkel mit csinálunk; tehát nincs elfeledkezve róluk. Nem tudom elfelejteni és újra és újra megismételni azt, amit nagy elődöm, Klebelsberg Kunó mondott, aki vallásügyi és közoktatási, köznevelési miniszter volt: nekünk a kultúrkiválóságot kell támogatnunk - a kultúrkiválóságba ő a műszaki kiválóságot is beleértette -, és be kell vinnünk a kultúrát és a tudást - így mondta: - a magyar nemzet szélesebb rétegeibe. Ezt a kettőt együtt tesszük.

Most fölgyorsítom egy picit...

A családi pótlékot értem mind a kettőjüktől, de nem tudjuk föladni azt, hogy a demográfiát és a gazdaságot együtt kell néznünk. Ha valaki csak segélyen él, és nem a munkaerőpiacról, azt nem tartjuk jó iránynak. Jelenleg az, hogy a 350 ezer közfoglalkoztatottból - akik boldogan lettek közfoglalkoztatottak, és újrastrukturálódott az életük - már csak hetven-egynéhány ezer van abban a státuszban, az azt mutatja, hogy működik a rendszer. Volt itt egypár szám; majd visszatérek Kanász-Nagy képviselő úrnál a dologra.

Bartos Mónika képviselő asszonynak: a demográfiai télről kicsit beszéltem. Arra akartam utalni, hogy Keleten és Nyugaton is, azok a keleti társadalmak, amelyek átvették a nyugati civilizációs szokásokat, ugyanabba a télbe vagy akár jégkorszakba csúsznak bele.

Mit teszünk mi? Ezek a jólétnek a civilizációs kihívásai. De mi rengeteg pénzt allokálunk arra, hogy élő közösségeket teremtsünk. Mert nem elég, hogy a családokban működnek a dolgok, hanem a közösségben is kell. Ezért van a Csoóri-program. Évente 2,5 milliárdot szánunk olyan tevékenységekre, mint például a színjátszás, tánc, effélék; ezek olyan tevékenységek, amelyek közben nehéz a kütyüt nézni. Megnöveltem az énekkarok és amatőr zenekarok támogatásának a mértékét, azért, mert amikor hegedű van az ember kezében, akkor nem tud telefonálni; amikor táncol, nem tud telefonálni; amikor kórusban énekel, nem tud a telefonon mást csinálni. Sokan elmondták, ez milyen veszélyeket rejt, Kanász-Nagy képviselő úr ezt nagyon szépen kifejtette. A Lázár Ervin-programban azt tesszük, hogy minden gyereknek minél hamarabb hozzáférést

engedünk általános iskola 1-8. osztályában a kulturális termékekhez, mert én Kányádi Sándor-ista vagyok; Sándor bácsi mindig azt mondta, hogy egy gyerek, egy fiatal ember olyan, mint egy hárfa: minden húrt meg kell pengetni. Nem biztos, hogy akkor az visszazeng benne, de később felnőtten, amikor találkozik vele, akkor lehet, hogy fölébred benne. És ez az, amit nekünk meg kell tennünk. Lehet mosolyogni rajta, de ez a valóság. Az a gyerek, akit gyerekkorában nem vittek el a Nemzeti Múzeumba vagy az Operába vagy ide-oda, az később idegenkedni fog. *(Szabó Tímea: Most már minek?)* Képviselő asszony, én komolyan beszélek. Tehát most mit gúnyolódik? Ez életbevágó, ez magyar egzisztenciális létkérdés.

És a másik, amit megteszünk, hogy indítottunk egy programot: Magyarországon 173 járás van, 45 járásban elindítottunk egy olyan programot, hogy a nemzeti kultúrstratégiai intézetek vigyenek programokat járási szintre. A járások, olyanok, hogy nagyjából 30 kilométeres körzetben mindenki össze tud jönni: a levéltár, az OSZK, a Nemzeti Múzeum, a Szépművészeti Múzeum. Huszonvalahány ilyen szervezetünk visz le programokat, ami hozzáférést enged ahhoz a tudáshoz, ami megvan ezekben a központokban, és ott is marad online. A családfakutatástól kezdve, hogy a nagypapád hol veszett el a Donban vagy akárhol. *(Varga Ferenc kimegy a tereméből.)*

Úgyhogy minél több dolgot szeretnénk így megindítani, és ezért jó, hogy nálam van egyébként a tanárképzés is: indítottunk egy „Köbüki” programot. „Köbüki - ugye, a Mészga Gézából, az MZ/X -, ami arra szolgál, hogy 10 hónapig havi 75 ezer forintot kapnak azok a tanárok, akik kiemelkedőt nyújtottak tehetség gondozásban, akiknek a gyerekei vagy a tanítványai - középiskolájáról van szó - bejutottak országos versenyekbe, és most 976 - ugye, jól emlékszem a számra? - tanár kapta meg. Minden területen bajnokokat kell gyártanunk, meg kell dicsérni azt, aki teljesít, és ez szervesen beleilleszkedik az Ágnes alatt lévő tehetség gondozási programba.

Varga Ferenc képviselő úrnak: valóban van infláció. 2010 óta tavaly volt először... Ó, pont elment... Elmondom azért a választ, akkor recitálom a kérdését, és úgy mondom el a választ. Tehát azt mondta, hogy tragédia, megélhetési válság, reálbér. A reálbér az elmúlt 13 évben egyedül tavaly csökkent, idén vissza fog állni, vagyis jövőre 5 százalékos inflációt várunk, miközben most decemberben a megállapodás szerint 10-15 százalékkal nőnek a bérek. Szeretném felhívni a figyelmet, hogy a reálbér mellett van egy nagyon fontos mutató, az a rendelkezésre álló jövedelem. A világon mindig mindenütt a rendelkezésre álló jövedelem kategóriáját használják, amiben benne vannak a tőkejövedelmek. Ugyanis, amikor infláció van, ott akkor kamatbevétel is van. És a rendelkezésre álló jövedelemben - ellenőrizték le - Magyarország a tavalyi évben is nagyon jól járt. De, ha hosszabb időtávot veszek, a legjobb mutató, az a háztartások vagyona. 2010 óta - jelentem - a magyar háztartások vagyona három- és félszeresére nőtt, amiben benne van az ingatlanérték-növekedés is. De nem azt akarjuk, hogy középosztály legyen? A középosztály pedig vagyona épül. Három- és félszeresére nőtt, és ez a Fidesz-kormány sikeres demográfiai és gazdasági programjának köszönhető.

Szeretnék még valamit mondani, mert nézzük meg akkor alulról is! Nagyon sajnálom, hogy Varga Ferenc képviselő úr nincs itt. Van egy olyan mutató, az OECD, méri, hogy mik is a szegénységnek, illetve társadalmi deprivációnak kitett társadalmi rétegek. Amikor arról beszélek, hogy az alsó deciliseknél hogy állunk, igen... *(Varga Ferenc visszatér a terembe.)* Tehát 2010 óta van egy mutató az OECD szerint, a deprivációnak és szegénységnek kitett családokról. 2010-ben a nagycsaládosok - az önök hagyatéka, akit érint - 40 százaléka, 38,3 százaléka volt kitéve deprivációnak vagy a szegénység veszélyének. Tudják, mennyi volt 2020-ban? 14,4. 25 százalékkal csökkentettük, minden negyedik családot kihúztunk a depriváció és a szegénység közvetlen veszélyéből. Az egyszülős családoknál 2010-ben 38,9 százalék volt kitéve

deprivációnak vagy szegénységnek, 2020-ban 16,8, és azóta is csökkent, csak van egy kétéves statisztikai adatfelvételi különbség vagy időigény. Úgyhogy nem látom azt, amit önök mondanak.

És megint mondom: a 350 ezer közfoglalkoztatott lement 75 ezerre, és ezek azok a régiók - Szabolcs, Somogy, Baranya -, ahol az emberek munkát találtak. Tudják, miért találtak munkát? Mert a kormány odavitte a beruházásokat, mert tudatos gazdaságpolitikát folytatunk. A roma programoknál meg fogom nézni a számokat, amiket képviselő úr mondott. Én, amikor legutóbb megnéztem azt, amit Vecsei úr és a Máltai Szeretetszolgálat csinál, ami nem csak az, hogy segítyt adni, hanem mentorprogram van, és ami a legfontosabb, ami Amerikában, a feketék esetében, meg más területeken volt, hogy a saját sorsosaik segítsenek, hogy a Palya Bea is menjen vissza a falujába, és a Szakcsi gyerekek is menjenek vissza, és ez irtó jól működik. A roma közösségben óriási felelősségérzet van. És én azt látom, akár építőiparban, akár művészeti ágakban, hogy ez nagyon is jól halad előre. Csak azt látom, hogy ezeknek az embereknek a zöme már munkából él, és az az elindulás a magabíráóság felé. Nem lesz ebből egyből középosztály, de én azt nagyon ellenezném, hogy újra visszalökjük ezeket a saját erejükre most már büszke embereket a segélyezés keretébe.

A CSOK-nál, ha észreveszik, a legtöbb családi támogatásnál az van beírva, hogy az „anya”. Tehát, igenis tisztában vagyunk azzal, hogy jóllehet a válások száma, kérem szépen, 2010-ben 23 800 volt, 2022-ben 17 695, csökken a válások száma. Ennek ellenére mi minden rendszerünket az édesanyákra kalibráljuk, mert az esetek többségében, bár nagyon sok édesapától, válás utáni édesapától kapok levelet, aki maga neveli, ők meg pont azt mondják, hogy ők vannak hátrányban. De köszönöm szépen az észrevételét, vissza fogok térni rá, nem a következő beszámolómnál, hanem ezt külön megnézzük. Mindent úgy szabályozunk, hogy rosszabb helyzetbe senki ne kerülhessen, akármilyen csapás van, és a válás, az persze csapás.

De hogy még hozzátegyem: a válások száma úgy csökkent - Selmeczi képviselő asszony kérdésére -, hogy ugyanezen időszakban a házasságkötések száma 2010-ben - amikor a rosszemlékű Gyurcsány-Bajnai-kormányzatok letették a lantot, hogy - 35 ezer lett. 2022-ben, tudják mennyi, szemben a 35 ezerrel? 64 ezer, 64 ezer! A magyarok szeretnek házasságban élni. *(Dr. Komáromi Zoltán: Főleg, ha rákényszerítik őket!)*

Horváth képviselő úrnak, azt hiszem, a demográfia és a gazdaság kapcsán nagyjából válaszoltam.

Kanász-Nagy Máté képviselő úrnak: az Alaptörvényünk úgy fogalmaz, hogy a családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyerek viszony. Vannak egyszülős családok is. Nagy Anna volt kormányzóvivő létrehozta az egyszülős központot. Minden egyes intézkedésünkben arra kalibrálunk, és én is ismerek sok ilyen anyát, akit otthagynak egy-két-három kisgyerekekkel - nem minősítem azokat a férfiakat, pedig volna kedvem hozzá, csak nem fogom, most miniszter vagyok -, tehát azok az anyák, akik egyedül maradnak, de ebbe belerakom az apákat is, mert nagyon sok levelet kapok olyan apáktól, hogy nekik is segítsünk, az egyszülős háztartásokat, akik családból indultak, azok is családok.

Tehát lehet rugózni ezen vagy lehet szőrszálát hasogatni, a családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyerek viszony. Ez a helyzet, ehhez tartjuk magunkat. És ezt megsúgom önöknek is, mivel ez az Alaptörvényben van, és önök a legfőbb szuverén ebben az országban, ezt tehát érdemes lenne eldönteni. Ha úgy gondolják, hogy ezt meg kellene változtatni, valamelyik részét, akkor nyerjék meg a választást, és akkor változtassák meg! De a magyar jövő érdekében én ezt nem tartanám teljesen jónak.

A gyodra: úgy néz ki, hogy ma a gyermekek otthongondozási díja havi 266 800 forint. 2010-ben, amikor önök voltak kormányon - nem ön, mert akkor még nem volt,

de figyelmeztetésképpen, ha valaha kormányon lesz, akkor jegyezze meg ezt a számot: -, tehát ma 266 800, akkor pedig 37 050 forint volt.

Az a helyzet, hogy ha nem jött volna a Fidesz-kormány, akkor ma 160 ezerrel kevesebb gyerek lenne. Ez a nagy helyzet. És úgy, hogy a szülőképes korú nők száma szigorúan monoton csökken. Ez fekete-fehér.

A TikTokról, azt hiszem, beszéltem.

Tapolczai Gergely képviselő úrnak: teljesen megújítottuk a tehetséggondozási rendszert. Először is, amit tavaly megléptem, megléptünk, hogy végignéztük a minősítési rendszereket, hogy kik azok, akik minősítik akár az iskolákban, akár más központokban lévő tehetséggondozó központokat, és ott módszertani meg más segítséget nyújtunk, hogy működjön. Másrészt a Köbüki-programmal például átnyúlunk a rendszerek feje fölé, és megtaláljuk magát azt a tanárt vagy a településen azt, aki gondozza azt a tehetséget. *(Szabó Timea visszatér a terembe.)* Ugyanúgy, ahogy tudjuk, hogy a Fazekasban a matekosokat meg a fizikusokat jól képzik. Ez a célunk, és ebben harmonikus együttműködés van egyébként Pintér miniszter úrral, mert ez a köznevelési rendszerben van leginkább.

A fogyatékossgal élők segítésére vissza fogok térni, mert az nem a tehetséggondozás része. Az olyan családoknál, ahol fogyatékossgal élő van, növelni fogjuk az eltartott gyerekek utáni havi segítséget.

Sztojka képviselő úrnak nagyjából ugyanerről szólt a kérdése.

Selmeczi Gabriella képviselő asszonnyal nem tudok eléggé egyetérteni abban, hogy a családpolitika nem csak pénz, hanem szemlélet kérdése, az, ami 13 éve megvalósul Magyarországon, hogy ez egy családbarát ország. És igazán komolyan senki nem vitathatja, hogy a gyerekek a jövő. Ha valaki elfogadja azt, hogy Magyarországon élünk, hogy az jó dolog, hogy magyar gyerekek születnek, hogy Magyarország itt legyen 1100 év múlva is, akkor azt hiszem, ezzel egy alapszemléleti alapot kimondtunk. Utána lehet gondolkodni azon, hogy melyek a legjobb eszközök ennek a támogatására. De az, hogy Magyarországnak, a kormánynak és lehetőleg az Országgyűlésnek családbarátnak kell lennie, megismétlem: egzisztenciális kérdés. Nézzék meg Dél-Koreát! Nézzék meg Nyugat-Európát! Klebelsberg Kunó elődöm azt mondta: itt vagyunk Európa egyik legcsodálatosabb helyén, ha mi ezt a helyet nem tudjuk betölteni, akkor jönnek majd olyan népek, akik erőszakosabbak, akik mást kínálnak a lányainknak és a fiainknak - amint azt látjuk nagyon sok helyen Nyugat-Európában és Amerikában -, és akkor majd nézhetünk, hogy mi történik. Ezért nagyon helyes az, hogy a GDP 4,3 százalékát költjük családtámogatásra, ezért helyes az, hogy a kultúratámogatásra a GDP 1 százalékát költjük, szemben az Európai Unió 0,5 százalékos átlagával.

Varga elnök úr, képviselő úr megjegyzéseire: az Isten, család, haza. Egy olyan országban, amely a történelmében és az egész környezetében európai, nyugat-európai, nyugati civilizáció - Amerikát is beleérttem; majd küldök a könyvemből, amit írtam Amerikáról -, az „Isten, család, haza” volt a vezérlő csillag. Ma ez megváltozik. Szekularizált világban élünk, jönnek a különböző elméletek. Javaslom professzorként, hogy van egy Patrick Deneen nevű, az egyik legjobb amerikai politikai filozófus manapság, ő a következőt állítja: a woke és a cancel tulajdonképpen nem valamilyen társadalmi mozgalom, hanem tulajdonképpen egy szekta, egy, a társadalom 2-3 százalékát felölelő szekta, amelyet így kell kezelni. És azért jó a demokratikus rendszer - és ez is benne van a nyugati hagyományban -, hogy ezek a különböző elképzelések versenyezhetnek. De én mint a magyar kormány, a nemzeti kormány képviselője, nem fogom cancelelni magam, és azt mondani, hogy nem mondom ki azt, hogy „Isten, család, haza”! Ha egy ateista kimondhatja, hogy ő nem hisz Istenben, akkor én is kimondhatom, hogy helyesnek tartom azt, hogy a magyar nemzeti kormány súlyt helyez arra, hogy a legfontosabb, az evolúciós pszichológusok szerint legmélyebben

fekvő emberi szükségletet elősegítse, ez pedig a kötődés, a valahova tartozás. Az pedig a családban kezdődik, a városunkban folytatódik, a hazánkban folytatódik; Isten pedig, ezt elfogadom, Szent Pál azt mondja: nem azé, aki fut, nem azé, aki akarja, hanem egyedül a könyörülő Istené; ez kegyelem kérdése. Én senkit nem akarok megtéríteni, én gyakorló keresztény vagyok; azért gyakorlok, mert nem vagyok elég jó, és ezért gyakorolnom kell.

És másképp nem megy! Kötődés, valahová tartozás nélkül nincs identitás, és identitás nélkül nincs cselekvőképesség. Ha valaki nem tudja, hogy miért cselekszik, ha nem tudja, hogy mi az a közös, akkor hogyan tudnánk közösen cselekedni? Ha nem mondjuk azt, hogy ez a hajó errefelé megy, hanem az egyik evezős erre húzná, a másik arra... - kell valami közös elképzelésünk legyen a jövőről! És, elnök úr, a legőszintebben mondom: soha nem mondtam mást, ezt fenn is tartom; remélem, így fogok megöregedni.

Az pedig, hogy mi az én személyes véleményem és olvasatom a Bibliáról, a Bibliában lévő történetekről, arról szívesen beszélgetek, de én itt most miniszterként ülök. Az én feladatom az önök által hozott törvények betartása és betartatása, és ehhez tartom magam. Ugyanúgy, ahogy a kultúrában nem érvényesítem a saját esztétikai preferenciáimat, itt sem akarom - egyszerűen betartatom. És még egyszer mondom: a gyerekepolcon lévő könyveket kell befőliázni. Mindenki úgy neveli a gyerekét, ahogy akarja. Nekünk egy fontos, hogy a szülő nevelje a gyerekét.

Ha megengedi, képviselő asszony, a miniszterséggel nincs összefüggésben a kalózságom. Egyébként akartam még más is lenni, úrhajós is akartam lenni. *(Szabó Tímea: Én csak a kézlevágás miatt kérdeztem.)* Igen... Na, képzelje el, ha ez ilyen drámai élményt idézett elő önben, milyen lehet az, amikor egy szülő megtudja, hogy a gyereke nemváltó műtétet végeztet és olyan génkezelésben részesül az ő tudta nélkül... *(Szabó Tímea közbeszólására:)* Tessék? *(Szabó Tímea: Kicsit nehezen értem az összefüggést, de biztosan van.)* Más iskolába jártunk.

Azt hiszem, a végére értem. Tényleg nagy megtiszteltetés volt itt lenni, mert nekem és a kollégáimnak egyrészt természetesen - ezt mondtam a nálam lévő intézmények kapcsán is -, nekem nem az intézményvezetők intellektuális kiteljesedése a célom, hanem az, hogy azok a gyerekek, fiatalok, családok, felnőttek, akik bemennek ezekbe az intézményekbe, legyen az színház vagy múzeum, értesüljenek arról, hogy egy büszke, 1100 éves - még hosszabb időre visszatekintő, de a Kárpát-medencében 1100 éves - nemzetnek a részei, amit érdemes megőrizni, mert ugyanolyan értékes, mint minden más. Sőt, ha megnézem, hogy mi mennyivel járultunk hozzá a világ tudásához tudományban, egy főre jutó Nobel-díjasban, sportban, most már a családpolitikában vagy művészeti teljesítményben, az fontos, és értesüljenek arról is, hogy Magyarország nem fejeződik be a magyar határoknál, a magyar nemzet ennél szélesebb. Liszt Ferenc Doborjánban született, ami most Ausztria, Bartók Béla Nagyszentmiklóson, ami most Románia, Ligeti György Dicsőszentmártonban, ami ugyancsak Erdélyben van, és még sorolhatnám. Nekünk az a feladatunk nemzetfenntartóként, hogy itt legyünk még további 1100 évig, és alázatos munkával, szolgálattal szolgáljuk ezt. Nagyon szépen köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Mielőtt lezárnám a napirendi pontot, én szeretnék öntől egy ígéretet kapni. Nem tudom pontosan idézni azt a mondatát, de valami olyasmi volt, hogy azt a gyereket, akit nem visznek el a Nemzeti Múzeumba, az kevesebb lesz. Én hajdú-bihari vagyok, nyilván tudja. *(Csák János: Édesanyám is.)* Sokat járok a kistelephelyeken. Én szeretném azt, ha eljönne velem az Igazgyöngy Alapítványhoz Toldra, Berettyóújfaluba. Ott egyetlenegy gyerek nem volt a Nemzeti Múzeumban. Nem azért, mert a szülők nem akarták elvinni, hanem mert egy kiló

lisztnek is örülnek. Jöjjön el, és nézzük meg közösen, és döntsük el, hogy ki a felelős azért, hogy ezek a gyerekek nem jutnak el a Nemzeti Múzeumba! És nincsenek egyedül. Tehát én attól tartok, nem egy világot látunk, amikor itt szemben ülünk egymással. Én szeretném azt, ha meggyőződne arról a világról, vagy egyáltalán értesülne arról a világról, ami valójában Magyarországot jelenti, és amit a kormány tagjai most vagy nem tudnak, vagy nem akarnak látni. Én a magam részéről ettől függetlenül, érdeklődve figyeltem a szárnyalását, láttam azt, hogy szereti azt, amit mond, én szeretném azt, ha azt is szeretné, hogy közösen megoldást találjunk azoknak a gyerekeknek, akiknek nincsen, vagy mondhatnám azt is, hogy nem adatott meg ez a lehetőség. Mert azzal a mondatával, sok minden mással nem nagyon érték egyet, de azzal a mondatával mindenképpen, hogy a gyerekeké a jövő, és nagyon sok gyerek most nem kapja meg ezt a lehetőséget a jövő tekintetében. Köszönöm szépen, hogy itt voltak. Köszönöm szépen. *(Jelzésre:)* Természetesen.

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszter: Nagyon nagy örömmel, és higgye el nekem, a kormányban nagyon sok olyan ember van, aki a személyes sorsán tudja, hogy milyen szegénynek lenni. A társadalmi mobilitással emelkedtünk föl, úgyhogy nagyon jól tudjuk, milyen esélyeket nem megkapni. Én a Szent Ferenc Alapítványban dolgozom 30 éve, olyan nyomorúságot láttam..., és nem versenyzek a nyomorúságban. Az a lényeg, hogy ne keverjük össze az érzelmeket és a tényleges kormányzati tevékenységet.

Mondtam a számokat, hogy hova jutottunk el, és jó úton járunk, hogy ezek az emberek is odajussanak. Pont Berettyóújfaluban egyébként jó barátom, Járai Zsigmond, aki oda való, ő létrehozott egy Elszármazottak Alapítványt, ő mindig három gyereket támogat onnan. Ezt komolyan mondom, hogy a kormány mindent megtesz, de a civil társadalomra nagy szükség van, hogy rámutasson, és segítse ezeket a helyeket. Én magam is támogatom gyerekeket Mezőtúron, mondjuk. Jó?

ELNÖK: Köszönöm, miniszter úr. Akkor én ezt vehetem egy erős igennek, hogy akkor jön velem Berettyóújfalura?

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszter: Eljövök. Megígérem.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Köszönöm a miniszter úrnak és államtitkár asszonyoknak a megjelenést. Két perc szünetet rendelék el, és utána folytatjuk a munkánkat.

(Szünet: 14.54 - 15.01)

ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Remélem, rövidesen csatlakoznak azok a kollégáink is, akik most még nincsenek itt.

Tájékoztató a védőnői rendszer átalakításának tapasztalatairól

A 2. napirendi pontunk következik: tájékoztató a védőnői rendszer átalakításának tapasztalatairól. Köszöntöm a Belügyminisztérium részéről Bidló Judit helyettes államtitkár asszonyt, Bábiné Szotzfried Gabriella főigazgató-helyettest és Tényi Renáta osztályvezető asszonyt. *(Horváth László visszatér a terembe.)* Köszöntöm továbbá a napirendi pont tárgyalásához érkezett vendégeinket: dr. Hirdi Henriett Éva alelnök asszonyt a Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara részéről; dr. Soós Adriannát, a Független Egészségügyi Szakszervezet elnökét; Szalainé Pintér Boglárkát, ugyancsak a Független Egészségügyi Szakszervezet részéről; Gitidiszné

Gyeván Krisztinát, a Magyar Védőnői Egyesület elnökét, Réder Robertina elnökségi tagot; valamint Király Csaba önkormányzati képviselő urat, a XV. kerület népjóléti bizottságának elnökét.

Mielőtt megadnám a szót, engedjék meg, hogy bizottsági elnökként néhány mondatban beszéljek arról, hogy hogyan is jött létre ez a mai meghallgatás. Tudjuk azt nagyon jól, hogy július 1-jével, mondjuk azt, államosította a magyar állam a védőnői szolgálatot; azt a szolgálatot, amely talán egyedülként nagyon-nagyon jól működött több mint száz éve, és igazi hungarikumként büszkék is voltunk rá. Valójában már ez év tavaszán megkezdődtek azok az egyeztetések, többek között az én irodámban is, ahol több mint hetven önkormányzati vezető, polgármester és polgármester-helyettes, a szakma képviselői fejezték ki aggodalmukat a védőnői rendszer átalakítása miatt. (*Dr. Mészáros Lajos visszatér a terembe.*) Félték attól, hogy mi lesz majd, ha ez az átalakítás megtörténik. Félték attól, hogy az átalakítás nem segíteni fogja a védőnői szolgálat működését, hanem rontani fog az akkori állapotokon. És nyilvánvalóan mindenki, amellet, hogy izgult picit, izgalommal várta is, hogy július 1-jével mi is fog történni az ő életében, akár védőnőként, akár érintett szülőként. Én is úgy gondoltam, bizottsági elnökként, hiszen részt vettem ebben az egyeztetési folyamatban - ami, még egyszer mondom, számtalan önkormányzati vezető és számtalan, védőnőkkel kapcsolatos szervezet vezetőjével történt -, hogy mi is történt vajon az elmúlt negyed évben, immár mondhatom azt is, hogy most már fél évben. Ezért szeptember elején azokhoz az aktorokhoz, akikkel a tavaszi ülészek során találkoztam vagy beszélünk, írásban, levélben fordultam, és megkérdeztem a tapasztalataikat, árulják már el, hogy hogy is érzik, hogyan áll most, jelen pillanatban a szolgálat átszervezése, hogyan érzik magukat az új rendszerben, tudják-e a munkájukat eredményesen és jól végezni. És mintha egy csapat nyitottam volna ki, szeptember közepétől egyre több visszajelzés és levél érkezett, majd olvashattuk - közösen is - a médiában megjelent híreket, és akár az általam ismert válaszok, akár a médiában megjelent nyilatkozatok bizony-bizony nem jó képet festettek az átszervezésnek sem a minőségéről, sem a helyzetéről.

Ezért is gondoltam azt, hogy szakbizottságként kutya kötelességünk, hogy foglalkozzunk ezzel a kérdéssel. Hiszen ahogy az előbb miniszter úr is mondta, a gyermekek a jövő. És ha ezt a védőnői szolgálatot a politika elrontja, ha tönkreteszi, ha kiüresíti, ha a védőnők ahelyett, hogy úgy éreznék, hogy megbecsült tagjai a magyar társadalomnak és az egészségügyi rendszernek, azt érzik, hogy őket elüldözik, hogy nem kapják meg azt a tisztességet, azt a megbecsülést - és nyilvánvaló módon itt a tisztességnél egyértelműen gondolok akár az anyagi biztonságra is -, akkor ennek a gyerekeink és rövidesen a jövőnk, egy nemzet jövője issza meg a levét. Ezért is gondoltam azt, hogy mindenképpen beszélni kell erről bizottsági szinten.

Többször kezdeményeztem a szakminisztériumnál ezzel kapcsolatos egyeztetést, próbáltuk elérni azt, hogy egy ilyen találkozó létre tudjon jönni. Ez szeptember óta most sikerült. Pintér miniszter úr ugyan kihátrált ebből a találkozóból, azt mondta, hogy ő nem tud már eljönni, de majd az államtitkár úr el fog jönni; majd az egyeztetés során kiderült, hogy az államtitkár úr sem fog jönni; én nagyon örülök, hogy legalább államtitkár asszony, főigazgató-helyettes asszony és osztályvezető asszony itt van.

Szeretném azt, ha tudnánk erről a kérdésről beszélni, nemcsak politikusként, hanem azok a szakemberek is, akik most itt vannak velünk. Én tehát nagyon bízom abban, hogy a bizottság tagjai megteremtik a lehetőséget azzal, hogy szót adnak a szakma képviselőjének vagy képviselőinek, hogy el tudják mondani, ők hogyan látják az átszervezésnek ezt a pillanatát, ahol most állunk, és hogyan látják azt, hogy miben kellene változtatni. Ezért én azt kérem a tisztelt bizottságtól - mielőtt megadnám a szót helyettes államtitkár asszonynak -, hogy engedjék meg Szalainé Pintér Boglárkának, a

Független Egészségügyi Szakszervezet egyik vezetőjének, hogy a mai megbeszélésünkön a védőnői rendszer átalakításának tapasztalatait ő mint egy szakmai szervezet egyik vezetője, egy olyan ember, aki saját maga is védőnő, el tudja mondani, át tudja adni önöknek azokat az üzeneteket, ami az érintett védőnőktől származik.

Ezért én most szavazásra tenném fel a kérdést. Ki az, aki támogatja, hogy Szalainé Pintér Boglárka a Független Egészségügyi Szakszervezet részéről a mai napirendi pontunknál hozzászólhat és becsatlakozhat a közös gondolkodásba és a vitába? Aki támogatja ezt, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás. - 3 igen.)* Ki az, aki nem? *(Szavazás. - 6 nem.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás. - 3 tartózkodás.)* Megállapítom, hogy a bizottság úgy fogja a mai napirendi pontját megtárgyalni, hogy gyakorlatilag az ebben érintett szakdolgozók nem kapnak arra lehetőséget, hogy elmondják a véleményüket.

Ez ettől a pillanattól fogva semmiképpen nem tekinthető egy demokratikus párbeszédnek. Itt fogunk hallani valamit, és megpróbálják a másik oldalt, az érintett feleket elhallgattatni ebben az ügyben, nyilvánvaló módon azok a politikusok és politikai erők, akik abban érdekeltek ezek szerint, hogy a védőnői szolgálat problémáit ne terítsük ki az asztalra, ne próbáljuk közösen megoldani, hanem fogadjuk el azokat a diktátumokat, amit a kormány kitalált, és most éppen erővel tol le a védőnői szolgálat dolgozóit torkán.

Megadom a szót Bidló Judit helyettes államtitkárnak. Öné a szó, helyettes államtitkár asszony.

Dr. Bidló Judit tájékoztatója

DR. BIDLÓ JUDIT helyettes államtitkár (Belügyminisztérium): Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen. Nagyon szépen köszönjük a lehetőséget. Szeretnék nagyjából tényszerűen beszámolni arról, hogy mik történtek az elmúlt időszakban, és mi vezetett ehhez a változáshoz.

Önmagában a védőnői szervezetnek, a védőnői szolgálatnak az egységes szervezetbe történő integrálása nem egy új dolog. Már több alkalommal is fölmerültek bizonyos problémák, hogy milyen nehézségekkel szembesülnek a védőnők a széttagoltságból adódóan. A legfontosabb a szakmai tevékenység kapcsán létrejövő különbségek, a területi, eltérő bérezési helyzet és munkakörülmények között adódó különbségek, illetve nagyon fontos kiemelni az információáramlás hiányát.

Országos szinten mindez indokolatlan különbségekhez vezetett, ezzel kellett szembesülnünk a kormányzatban, míg egyes területeken az ellátás és az azt nyújtó védőnők kiváló szakmai munkavégzéséhez minden feltétel adott volt, addig más területek számára több kihívás is adódott. Éppen ezért az irányítási rendszer modernizálása elkerülhetlenné vált a szolgáltatási minőség javítása, a munkakörülmények egységesítése és ezzel valamennyi család számára azonos színvonalú elérhető ellátás biztosítása érdekében.

A folyamat első lépéseként a területi védőnői ellátásról szóló jogszabályok alapján 2021-ben létrejött a kollegiális védőnői mentorrendszer, amelynek célja az egységes szakmai irányítás és a védőnők közreműködésével az átvételi eljárás előkészítése volt. Ez a mai napig egy nagyon sikeresen működő rendszer.

Ezt követte a védőnők széttagolt munkáltatói irányításának megszüntetése. Korábban több mint kétezer munkáltatója volt a védőnőknek, sok esetben eltérő szempontrendszer mentén szervezték a feladatellátást, amely a 108 éves védőnői szolgálatra nézve egyre erősödő szakmai és munkaszervezési problémákat okozott. Az egységes egészségügyi szakmai irányítás kialakítását követően sem a védőnői ellátás körébe tartozó szolgáltatási portfólióban, sem pedig a területi ellátás elveiben nem történt

változás. Az átvételt követően az országosan összehangolt szakmai irányítás révén garantálható a lakossági igények megfelelő, magas színvonalú védőnői szolgáltatása, és csökkennek az ellátásban lévő aránytalanságok az ellátotti létszám és a bérezés területén. Néhány adatot is szeretnék elmondani ezzel kapcsolatban.

Az átvétellel kapcsolatban több mint 2200 munkáltató helyett, tehát annyival több, mint 2000, hogy még 2200-nál is több munkáltatója volt a védőnőknek, jelen pillanatban a 22 darab irányító vármegyei intézmény lett a védőnők munkáltatója, ami önmagában is feltétele volt az egységesítésnek. Ezzel együtt szétválasztásra került a fenntartói és az ellenőrzési funkció - amely korábban sok problémát okozott, hogy ezek összekavarodtak, ugyanakkor -, megtartva azt, hogy a szakfelügyelői rendszer és a mentorrendszer harmonikusan tudjon együttműködni a jövőben.

Kiépült az egységes információs és jelzőrendszert, már biztosítja a folyamatos szakszerű kommunikációt. A 62 fő vármegyei kollegiális védőnői mentor látja el ezeknek a feladatoknak a csúcsát, ők a városi kollegiális védőnői mentorokon keresztül napi szinten is folyamatos kapcsolatot tartanak a területen dolgozó védőnőkkel. Így elmondható, hogy az információáramlás mind a két irányba tökéletesen működik, nagyon nagyot lépett előre a korábbi időszakhoz képest.

Létrejött az egységes szakmai irányítás és a védőnők visszajelzései, a rendszerbe történő beépítése folyamatos, ezzel a védőnők szervezett és jól strukturált rendszerben dolgozhatnak.

A kilépőkről és belépőkről elég sokat beszéltünk, azt hiszem, ez a legfontosabb tény, ami szerintem önmagáért beszél, hogy jelen pillanatban ma, december elején több mint száz védőnővel több dolgozik a rendszerben, mint az átvételkor, július 1-jén, úgyhogy ez azt jelenti, hogy sikerült megteremteni az olyan feltételeket, hogy többen léptek be a rendszerbe. Számszerűen ez úgy néz ki, hogy jelen pillanatban, ha megvizsgáljuk a legújabb adatokat, amik ma délelőttiek, tehát tényleg igyekeztünk elég friss adatokat hozni ezzel kapcsolatban, 53 volt a kilépők száma, amiknek körülbelül a fele nyugdíjba vonuló kolléganő volt, tehát nem pályaelhagyók, hanem nyugdíjba vonulók, és 146 fő volt a belépők száma, tehát ennyi új védőnőt sikerült beintegrálni a rendszerbe.

Ma sokkal több védőnő dolgozik, mint amennyi átvételre került, emellett a bérük rendezése is valamilyen úton megtörtént, 18 százalékos béremelést kaptak a szakdolgozói béremelés keretében, jelen pillanatban nincsen tudomásunk arról, hogy bárkinek is kevesebb lenne forintálisan a bére, mint korábban volt.

Szeretnék hangsúlyozni ezt az elvet, hogy mi elköteleztünk vagyunk abban, hogy lehetőség szerint minden bért az alapbérbe építsünk bele, hiszen ez szolgálja azt az alapot, hogy ez tartós lesz, fenntartható. Nem feltétlenül jó irány a pótlékoknak a rendszere és a sok-sok pótléknak a kifizetése, amit egyébként korábban az önkormányzatok összevissza és követhetetlenül adtak.

A helyettesítés vonatkozásában szeretném elmondani, hogy három hetet meghaladó helyettesítésről beszélünk. Jelen pillanatban a körzetek 6,34 százalékában van ilyen három hetet meghaladó helyettesítés, ekkor beszélünk érdemi helyettesítésről és tartós helyettesítésről. A helyettesítési díj összegével kapcsolatos, július 1-je előtti kifizetések nagy eltérést mutattak az országban. A helyettesítési díj megállapítása egységesítésre került, és mint az előbb is mondtam, itt is nagyon fontos, hogy ne pótlékokon alapuljon a bérezés, hanem lehetőleg, minden kerüljön beépítésre az alapbérbe, legyen egységes szerkezetben, hiszen akkor erre lehet számítani a helyettesítési díjat is. A megfelelő finanszírozás lehívhatóságát az Országos Kórházi Főigazgatóság és a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő közösen felügyeli.

A szerződések vonatkozásában azt el kell hogy mondjam, hogy a működtetésre vonatkozó szerződések nagyjából jól mennek, mindössze az országban 10 százaléknyi

azon helyek száma, ahol nem sikerült még megkötni az üzemeltetésre vonatkozó szerződéseket. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy ezek egy-egy önkormányzatnak a sajátjai, ahol nem sikerül aláírni ezeket a szerződéseket, amelyek abból adódnak, hogy az önkormányzatok egyáltalán nem hajlandóak együttműködni az OKFŐ-vel az átvétel vonatkozásában, és nem képesek a szerződéseket aláírni, visszatöltve kitölteni, és nem sikerül megegyezésre jutni. Viszont ez is csak az átvett helyeknek a 10 százalékában mondható el, ahol nem került a szerződés aláírásra.

Még egy területet szeretnék kiemelni, hiszen ez is sokszor felmerült a sajtóban, ez az iskolai védőnői hálózat. Az iskolai védőnői hálózat nem került most átvételre. Ennek az az oka, hogy egészségpolitikailag tervezzük a teljes iskola-egészségügynek a felülvizsgálatát, aminek értelemszerűen része kell hogy legyen az iskolai védőnői hálózat, úgyhogy ez akkor fog megtörténni, azzal együtt, ha ez is véglegesítésre került, és kidolgozásra kerültek azok az alapelvek, hogy ezt hogyan tudjuk összehangolni az alapellátással, és miket kell tenni.

Úgyhogy összességében el lehet mondani, hogy alapvetően több védőnő van, több mint százal több védőnő van, ami egy hatalmas nagy eredmény. A szerződések és a munkavégzés körülményei is elrendezésre kerültek, egységes szakmai irányítási rendszer alakult ki, az információáramlás pedig tökéletesen működik mind fentről lefele, mind lentől fölfelé. És igenis több javaslat volt már, ami beépítésre került, akár a szerződésekbe, akár a további utasításokba. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm helyettes államtitkár asszonynak a tájékoztatást, és megadom a szót Bábiné Szottfried Gabriella főigazgató-helyettes asszonynak. Öné a szó.

Bábiné Szottfried Gabriella tájékoztatója

BÁBINÉ SZOTTFRIED GABRIELLA főigazgató-helyettes (Országos Kórházi Főigazgatóság): Köszönöm a szót, elnök úr. Én szeretnék egy kicsit visszább menni az időben a védőnői rendszer átalakításával kapcsolatban.

2013-ban, illetve 2012 szeptemberében maguk a védőnők fordultak azzal a kéréssel az aktuális szaktárcához, a minisztériumhoz, hogy állami kézbe szeretnék adni a védőnői rendszert, pont azért, mert, ahogy helyettes államtitkár asszony is mondta, a különböző pótlékok, illetve egyéb juttatások akkora rést teremtettek a védőnői rendszeren belül, hogy komoly forintális összegek jelentették ezt a különbséget. Akkori miniszteri biztosként arra kaptam megbízást, hogy mérjem föl országos szinten, hogy mi a védőnői rendszerben a probléma, és hogyan lehet ezt orvosolni.

2013-ban országjárásba kezdtem, ahol a védőnők több mint felével személyesen sikerült találkoznom, minden egyes megyeszékhelyre, volt olyan megye, ahova több helyre is elmentem. Nem volt tabutéma, tehát mindenről kértem, hogy mindent mondjanak el kendőzetlenül, nem volt sajtónyilvános egy ilyen rendezvény sem, pont azért, hogy nyugodtan lehessen beszélni. És amikor a végére értem ennek az országjárásnak, akkor készítettem egy összefoglaló jelentést, koncepcióval együtt a miniszter úrnak. Ennek az volt a lényege, hogy maguk a védőnők kérik az egységesítést, maguk a védőnők kérik pont a nagyon szétaprózott fenntartói háttér különbözőségei és nagy eltérései miatt az egységes védőnői rendszert.

Annak idején nagyon sokszor előfordult az például, hogy a védőnők helyzetét segítő jogszabályokat nem tudták vagy nem akarták betartani az akkori munkáltatók. Rengeteg olyan megkeresés érkezett polgármesterektől, jegyzőktől, hogy nem tudják értelmezni az adott jogszabályt. Akkor maga az egységes védőnői szolgálat nem jött létre.

2017-18-ban, akkor mint az Egészségügyi Szakmai Kollégium Védőnő Tagozatának az elnöke, szintén konzultációt kezdeményeztem országos szinten, ahol ismételtén több ezer védőnővel sikerült találkoznom. Akkor az volt a legfőbb kérésük, hiszen az előző években azért ezeket a különböző pótlékokat próbáltuk úgy egységesíteni, hogy minél kevésbé legyen ebből juttatásbeli probléma, ott az volt a fő kérés, egyrészt a fenntartók különbözőségéből adódó problémák, másrészt pedig a szakdolgozói bértábla hatálya alá kerülés. Mindannyian tudjuk, hogy 2019. július 1-jétől ez már működik, hiszen a kormány meghallgatta a védőnők kérését, és az egészségügyi szakdolgozói bértábla hatálya alá helyezte a védőnőket. Ez egyébként egy korombeli, mondjuk, F11-be besorolt kolléganő szempontjából abban az időben - tehát '19-ről beszélek - nagyon komoly ugrást jelentett a bérezésben, hiszen 100-150 ezer forinttal több bért is kaphattak ezután.

A következő konzultáció 2022-ben és '23 első félévében történt, amikor az Országos Kórházi Főigazgatóságon belül a védőnői szakmai osztály munkatársai, illetve jómagam is fölkerestük adott vármegyékben a kolléganőket, és megkérdeztük a véleményüket. Természetesen voltak olyan vélemények, legfőképp - elnézést, hogy ezt a kifejezést használom, de - a módosabb önkormányzatok által munkáltatott védőnők részéről, hogy ők a maguk részéről jól megvannak, hiszen nemcsak hogy megkapják a törvényben meghatározott bérezést, hanem ezen kívül egyéb béren kívüli juttatásokat, kafetériát, 13. havi fizetést, ruhapénzt, egyebeket kapnak. Minden egyes alkalommal elmondtuk, és sikerült is konszenzusra jutni, hogy ezt egy egységesítés során nem fogjuk tudni teljes mértékben átvenni, hiszen az a cél, hogy a jogszabályban meghatározott bérezést mindenki megkapja, függetlenül attól, hogy milyen területen, felzárkózó településen teljesít épp szolgálatot, vagy hátrányos, 3H-s, halmozottan hátrányos helyzetű területen. Nagyon sok probléma volt például abból is, hogy ha valaki, egy olyan kolléganő, aki gyéren lakott, de nagy földrajzi távolságokban elhelyezkedő területet lát el, ott a finanszírozás is ezt tükrözi. Előfordult az is, hogy még a jogszabályban meghatározott bérezést sem kapta meg az adott kolléganő.

Hogy némi pozitívumot is mondjak a felvezető után, szeretnék egy olyan levelet felolvasni, egyet a sok közül, amit kapunk a területen dolgozó kolléganőktől. Ez a kolléganő egyébként hátrányos helyzetű térségben dolgozik; nem fogom felolvasni az egész levelet, csak a lényegét. „Négy hónap elteltével csak pozitív tapasztalataink vannak az új munkáltatóval kapcsolatban. Ezúton is köszönjük a több évre visszatekintő áldozatos munkájukat, és hogy zökkenőmentesen történt meg a munkáltatóváltás.” Egyébként ez a levél nemcsak ezért született, hanem azért is, mert az előző munkáltató a törvényben előírt pótlékokat évekig nem fizette meg számukra, és ezért fordultak hozzánk, hogy nyújtsunk ebben segítséget. És ez csak egy a sok közül. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm főigazgató-helyettes asszonynak. A vitát megnyitom. Kérdezem, ki kíván hozzászólni. *(Jelzésre:)* Dr. Selmeczi Gabriella képviselő asszony, öné a szó.

Kérdések, hozzászólások

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Helyettes Államtitkár Asszony! Tisztelt Főigazgató-helyettes Asszony! Én először hadd mondjak köszönetet azért a munkáért, amelyet a védőnői szolgáltatás minőségének az emelése érdekében tettek. Természetesen a védőnői szolgáltatás végpontja mégiscsak a gyermek, tehát ez az egész nagy munka egyfelől a védőnők helyzetének javítása miatt történik, másfelől pedig mégiscsak azért, hogy ezt a szinte egyedülálló,

hungarikumszámba menő szolgáltatást a gyermekek részére megőrizzük és emeljük a színvonalat.

No, hát egy kicsit csak arról, hogy milyen diktatúra tombol hazánkban, ahol nem hallgatják meg a szakmai és civil szervezeteket. A honlapon egyébként megtalálható - a kormány honlapján, ha jól mondom - az Országos Kórházi Főigazgatóság részen egy összefoglaló arról, hogy időrendben a magyar védőnői szolgálat egységes rendszerének kialakítása hogyan kezdődött és hogyan folyt. Nem fogom az egészet felolvasni; megkérem azon képviselőtársaimat, akik úgy gondolják, hogy itt nincs egyeztetés és nem hallgatják meg a védőnőket, vessenek rá egy pillantást, és hagyjanak rá pár percet, fussák át ezt az anyagot.

2013. március 14-25. között a Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara és a Magyar Védőnők Egyesülete közös aláírásgyűjtést indított arról, hogy a védőnők támogathatnák-e egy országos védőnői szolgálat létrehozását. Az aláírásgyűjtés eredményeként 12 nap alatt összesen 1716 védőnő küldte meg önkéntes támogató nyilatkozatát. Ugye, ez azóta is egy nagyon fontos szakmai szervezet, akikkel lehet egyeztetni, vitatkozni, javaslatokat tenni, hiszen ők rögtön, önként vállalkoztak arra, hogy részt vesznek ebben a munkában.

Aztán van egy összefoglaló arról, hogy 2013-ban még milyen munka indult meg; de ugornék egyet az időben, menjünk 2017-re! 2017. június 21. és 2018. február 21. között egy olyan országjárás indult - ebben Budapest még benne sincs -, hogy 21 helyen jártak és egyeztettek több ezer védőnővel személyesen, ha jól értem, ezeken a fórumokon, beszélgetéseken. Ennek a konzultációnak az eredményét leírták, összegezték a kolléganők, úgyhogy érdemes ezt is elolvasni, hogy mik voltak a konzultáció eredményei.

Megint van egy oldal a konzultáció eredményéről; szerintem érdemes ezt is elolvasni. Én egyébként kiemelném a kollegiális védőnői mentorrendszer létrehozását, ez is egy nagyon fontos intézményrendszer.

Egy-két feladatot még hadd mondjak el, amely főigazgató-helyettes asszony feladatkörében van és ők végeznek. Azon túl, hogy az illetékességi területhez tartozó védőnők munkáját összehangolják, támogatják, értékelik, ezen túl követik a minimumfeltételeket. Ez, ugye, nagyon fontos a védőnőknél is, pontosan a gyermekek és az édesanyák érdekében. Ezt egyébként minden szolgáltatásnál szoktuk hiányolni, hogy legyenek minimumfeltételek, és ezek ne csak le legyenek írva, hanem ezeket valaki, aki hatósági ember, kövesse, nézze, értékelje.

A kapcsolattartási feladatok továbbra is folytak. Számos rendezvény és előadás volt ebben a témában. A jelen helyzetről pedig főigazgató-helyettes asszony beszámolt.

Nekem lenne még egypár kérdésem. Számomra az nem kérdés, hogy Bábiné Szotzfried Gabriella és a minisztérium úgy végezte a védőnői szolgálat átalakítását és úgy végzi munkáját, hogy közben több ezer védőnővel, ha kell, akkor személyesen egyeztet. Ezt jómagam is tapasztaltam, mert bármikor, akár ismerős vagy nem ismerős védőnő hozzám fordult és kérdései voltak, akkor főigazgató-helyettes asszony állt rendelkezésre és találkozott személyesen ezekkel a védőnőkkel. Azt el tudom mondani, hogy a kérdések java része, szinte 90 százaléka félreértésből adódott; vagy, nem akarom azt mondani, de én úgy érzem, hogy volt a médiának olyan része, akik direkt szinte ilyen rémhíreket vagy fals híreket próbáltak benyomni a rendszerbe, hogy aggódjanak a védőnők, mert itt nekik nagyon rossz lesz a jövőben, és fel lesznek számolva.

A főigazgató-helyettes asszony mindig időt fordított ezekre az esetekre, és állt rendelkezésre. Tehát a kérdésem: a jövőt illetően vannak-e még vitás kérdések, mik ezek a sarokpontok? Vagy tulajdonképpen a védőnői rendszer már sínen van? Az átalakítás eredményes volt, én is és itt mellettem ülő képviselőtársam is örömmel

hallottuk, hogy több védőnő van most, mint amennyi volt, és ez szerintem az önök munkájának a minősítése is, hogy érdemes védőnőként dolgozni, érdemes ebbe a rendszerbe belépni, szerződést kötni, és ez egy kiszámítható munka lesz a jövőben, és ezáltal is tudunk segíteni a családok, tehát a kisgyermekes, meg a gyermekes anyák részére szakmai tanácsokkal. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. Szabó Timea képviselő asszony, igen, ő már jelezte. Képviselő asszony, öné a szó. *(Dr. Tapolczai Gergely távozik a teremből.)*

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönjük szépen a beszámolót helyettes államtitkár asszonynak és kollégáinak. Csak azt szeretném kérdezni, ami nem önökhöz szól elsősorban, hanem a bizottsághoz: ha állítólag nincsenek tabuk, meg állítólag rémhírterjesztés van, akkor önök mitől félnek? Itt van a szakma képviselője, akinek lehetett volna szót adni. Nem egy utcai jöttmentről van szó, hanem az érdekképviselet felelős vezetőjéről. Önök mitől félnek? Itt van ez a parlamenti szakszervezet, ahol meg lehetne hallgatni a védőnői rendszer átalakításával kapcsolatos problémákat. Itt a célja ennek a meghallgatásnak és a beszámolóknak nem az, hogy akkor is kritizálják a rendszert, ha egyébként az jól működik, hanem hogy segítség, hogyha valami ebben nem jól működik, akkor önök is hallják, hogy mi az, amin egyébként lehetne változtatni. Egy évvel ezelőtt volt itt a bizottságban egy beszámoló, akkor is eljátszották önök azt a cirkuszt, hogy a megjelent védőnői hálózatok egyik képviselőjének adtak szót, a másiknak meg nem. Tehát először - önök nem tudják - úgy volt, hogy nem adtak szót az első jelentkező képviselőnek, majd, amikor rájöttek, hogy hát, azért ez egy parlamenti szakszervezetben még sincs rendben, akkor a következőnek szót adtak. Tehát akkor sem történt katasztrófa, én úgy gondolom. Tehát most ezt miért nem lehetett megtenni? Mondják el! Mitől félnek?

Azt mondja Selmeczi Gabriella, hogy rémhírterjesztés folyik. Hát akkor ennek pont most gátat lehetne szabni, hogy a szakszervezet vezetője, a védőnői hálózatért felelős vezetője elmondja, hogy mik az anomáliák. Nem mondhatja el? Nem ő, bocsánat, nem a főigazgató asszony a felelőse ennek, hanem a szakszervezet által képviselt dolgozók. A Független Egészségügyi Szakszervezet védőnői alapszervezetének vezetője, akinek önök nem adtak most szót. Szalainé Pintér Boglárka, akkor hangozzék el a neve! Én nem tudom, hogy tényleg a kormány is mitől fél, a Fidesz is mitől fél.

De akkor, a rendelkezésemre álló információ alapján megpróbálok én feltenni néhány kérdést, amire remélhetőleg választ kapunk. Először is, nem az volt az alapvető probléma, hogy egységesítik a rendszert. Szerintem az ellen valóban nem ágáltak tömegével a védőnők. A végrehajtással vannak nagyon komoly problémák, és jogosak voltak azok a félelmek, amik a kórházak alá akarták rendelni ezt, mert pontosan azok az anomáliák, azok a problémák valósultak most meg, amiket ők előzetesen jeleztek. Már az sem világos, hogyha júliusban elfogadnak egy ilyen jogszabályt, akkor miért decemberig, decemberben dolgozzák ki ennek a részletszabályait? Eltelt fél év úgy, a jogszabály elfogadása után, hogy fogalmuk se volt a védőnőknek, hogy egyébként a gyakorlatban mit kell csinálni: kihez mi tartozik, mi történik velük, és ennek meg is lett a következménye. Tehát, ha ez egy olyan nagyon előkészített szakmai anyag lett volna, akkor már a rendeleti szabályozás készen állt volna akkor, amikor a jogszabályt elfogadta a Ház. De nem ez történt, hanem még fél évvel utána sem tudták a szakemberek, hogy mit kell csinálni.

Először is az eszközhasználatnál nagyon sok probléma van. Csak ilyen, nagyon hétköznapi példát mondok, de pont egy védőnő esetében ez egy komoly dolog: van, aki

a munkavégzéséhez az átalakítás után sem telefont, sem előfizetést nem kapott, készüléket sem kapott, vagy volt, aki készüléket nem kapott, de SIM-kártyát kapott. Ezek apró dolgoknak hangzanak, de én tudom, kétgyerekes édesanyaként, hogy egyébként mennyire fontos az, hogy akár egy mobiltelefonon is el tudjak érni egy védőnőt. Ha már működik ez a rendszer, hiszen a védőnők egyébként nem az irodájukban ülnek, vagy a kijelölt irodában ülnek egész nap, tehát őket el kell tudni érni egy édesanyának. És nyilván én nem a legnehezebb sorból származó édesanya vagyok, itt vannak olyan családok, akiknek tényleg azonnali segítségre van szükségük, mert máshonnan nem kapnak.

Több településen a hónap elejétől felmondták a közműszolgáltatókkal kötött szerződést, emiatt van, ahol nincsen áram, kikapcsolták a telefont, az internet-hozzáférést megszüntették, vagy nem viszik el a szemetet a tanácsadó elől. Egyes önkormányzatok július 1-jétől felmondták - miután kikerült az önkormányzatoktól ez a rendszer -, felmondták a korábban, a védőnői szolgáltatás számára bérelt tanácsadókat, ezt követően a település ingatlanjában az ötfős helyiségben már akár 10 fő is dolgozik. Ez például az egyik probléma.

A fenntartó egyeseknél 30 ezer forintos fix összeget ajánlott fel a rezsi térítésére, máshol az önkormányzatokat kéri meg ennek a finanszírozására, amit ígéretük szerint, a számlák beküldésével majd utólag egyenlítenek ki a részére.

A FESZ jelezte azt, hogy az amúgy is pénzügyi gondokkal küszködő kistélepülésektől lehetetlen azt elvárni, a háromhavi elszámolást pedig kimondottan aggályosnak tartják a több mint 70 milliárd forintos adósságot maguk előtt görgető kórházak esetében. Egyébként pont Pintér Boglárka számolt be arról is, hogy két megyében például be sem jelentették a védőnőket. Nem tudom, hogy erre is van-e valamilyen információ, amit kaphatunk.

Aztán egy másik nagy probléma az egynapos utazás az iratok leadására. Az átalakítás után a dokumentációk beküldése is nagyon komoly terhet jelent a védőnőknek, több helyen saját költségen kell postázniuk a kikért dokumentumokat, azzal az ígérettel, hogy majd utána utólag esetleg megtérítik. De volt olyan kórház, nem is egy, ahol azt kérték, hogy személyesen vigyék be ezeket az iratokat. Szabolcsban egyébként van egy-egy olyan település, ahol oda-vissza akár 150-200 kilométert is kell utazni, és ezt a költséget nem térítik meg a védőnőknek. Ez is egy probléma.

Aztán a tiltás és kontroll kérdése, hogy a védőoltásokkal kapcsolatban is felmerültek problémák. Annak beadása ugyanis egy gyermekorvos feladata, amit a védőnőnek dokumentálnia kell. Az új rendszerben néhány intézmény nem engedélyezi, hogy a gyermekorvos a védőnő tanácsadóhelyiségében oltson, arra hivatkozva, hogy veszélyes hulladék keletkezik, és nem ez az alapellátás rendeltetés szerinti helye. Ezt hogyan kívánják orvosolni? Egyébként amúgy is kérdés, hogy az iskolai védőnőkkel mi a helyzet, mert többen jelezték, hogy a szabályozás még mindig nem tér ki erre. Az ő helyzetük még mindig rendezetlennek tűnik.

És akkor a konzultációról, amit itt említettek. Én elhiszem önnek, főigazgató-helyettes asszony, hogy járta az országot, és több ezer emberrel beszélt, ahol ön szerint nem volt tabutéma, hozzánk viszont nem teljesen ez az információ jutott el. Nyilván ön is tudja, hogy pláne az egészségügyben és a kórházak rendszerében mennyire hierarchizáltak a viszonyok, és mennyire be van tiltva minden egyes információnak a továbbadása. Tehát a védőnők nagy része pontosan azt nyilatkozta, hogy nem merik elmondani a problémákat. Én nem vonom kétségbe az ön jó szándékát, és hogy ez tényleg meg is történt az ön részéről, azt viszont a visszajelzések alapján igen, hogy ön a valós helyzetre reflektáló válaszokat kapott.

És akkor ez az úgynevezett konzultáció. Több védőnőt az új rendszerben titoktartásra köteleztek, ezért a szakszervezet anonim kérdőív kiküldésével próbálta

begyűjteni az államosítás első hónapjáról a tapasztalatait. Egy zárt szakmai csoportban a 2 ezer fős közösségből hétszázán töltötték ki ezt a kérdőívet az első néhány napon, tehát nagyon hamar nagyon sokan kitöltötték. A hétszázból mindössze heten válaszolták azt, hogy elégedettek a rendszerrel. Tehát az, hogy itt mindenki egységesen nagyon örülne ennek a szabályozásnak vagy legalábbis annak végrehajtásának, én azt hiszem, egy kicsit barokkos állítás.

Az eszközbeszerzésről beszéltem.

A bérezéssel kapcsolatban szintén nagyon komoly anomáliák merülnek föl az átalakítással kapcsolatban, gyakorlatilag nem kapnak egy fillérrel sem többet a védőnők. És tudjuk, hogy egyébként a megbecsültségi szinten hol áll a kormányzat szemében ez a szakma. Tehát azon túl, hogy elmondják itt bizottsági ülésen, hogy ez egy milyen jó magyar unikum, ami valóban igaz, ahogy az egészségügyi szakdolgozók többi tagján, itt a védőnőkön sem látszik ez sajnos.

Összességben tehát azt el lehet mondani, hogy nem azzal volt a probléma, hogy egységes szakmai irányítás alá kerüljön ez a rendszer, hanem azzal, hogy lehet, hogy önök meghallgatták a szakdolgozókat vagy az érdekképviselőket, de egyrésztől, amit az elején említettem, egy féléves csúszásban volt maga a végrehajtási szabályozás is, és ahogy elmondtam, azért itt nagyon-nagyon sok anomália van a rendszerben. Tehát összességében semmiképpen nem mondható sikeresnek ez az átalakítás. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. *(Jelzésre:)* Horváth László képviselő úr, öné a szó.

HORVÁTH LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Hát, én meg úgy gondolom, képviselő asszonnyal ellentétben, hogy önmagában az a tény, hogy több védőnő dolgozik a rendszerben, mint az átalakítás előtt dolgozott, az egyfajta minősítés, és nem negatív minősítés.

A másik oldalról pedig, én örülök, hogy képviselő asszony ilyen rendjén sorba szedte a problémás kérdéseket. Ez is azt bizonyítja, az a tény, hogy a képviselő bizony tudja közvetíteni, tudja képviselni bárkinek a véleményét, akivel ő egyetért vagy akinek a véleményét ő fontosnak tartja, tehát semmilyen probléma, semmilyen problémás kérdés nem kerül itt elhallgatásra. Képviselő asszony föltette a problémás kérdéseket.

Annak is örülök, hogy az aggódási képességük a védőnői szolgálat iránt így megnövekedett. Mert azért nem is olyan régen Márki-Zay Péter, aki önnek is a miniszterelnök-jelöltje volt - meg még másoknak is -, azt mondta szó szerint: a védőnői rendszert nem fejleszteni, hanem leépíteni kell, mert ez egy haszontalan hungarikum. *(Közbeszólás: Nahát!)* Igen, nahát...

Megint csak az egyeztetéssel kapcsolatosan - mert az nagyon fontos, hogy az ágazati vezetés és a szakmai szervezet között folyamatos egyeztetés legyen - azt szeretném megkérdezni, hogy a védőnői szervezet átalakításával foglalkozó munkacsoportban kik vettek részt. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Dr. Komáromi Zoltán képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. A teremben én vagyok az egyetlen, aki dolgozott együtt védőnővel, élő védőnővel, falusi doktorként, úgyhogy van némi... *(Dr. Selmeczi Gabriella: Anyukák is találtak velük.)* De nem dolgoztak; én fizetést kaptam azért, hogy dolgozzam együtt védőnővel. A rendszert, úgy érzem, jól ismerem így negyven év távlatából.

Helyettes államtitkár asszony beszámolójában meg a korábbi információkban is engem egy dolog nagyon zavart. Ha eltérő munkafeltételek voltak, és az

önkormányzatok időnként semmibe vették a szakmára vonatkozó utasításokat, szabályokat, azoknak a betartását, akkor a kormányhivatalba integrált népegészségügyi hatóság miért nem kérte ezt számon? Ugyanis ha van egy probléma, lehet, hogy annak többféle megoldása van, és az is egy megoldás, hogy ezt a járási NNK egyszerűen, a működés minimumfeltételeitől kezdve, a pótlékokig, a költségtérítésig, az informatikáig jogosult ellenőrizni. Én ezt nem értem, hogy miért nem ebbe az irányba ment el ez az egész. Mert az látszik főigazgató-helyettes asszony beszámolójából, hogy ez egy nagyon szép ív volt, hogy tulajdonképpen volt egy koncepció, és ehhez végül is hozzászabták a kabátot. És végül is, mivelhogy kapkodást érzek benne - mert azért nem voltak készen ezek a keretek, ahova a védőnőket áthelyezték -, én úgy gondolom, hogy esetleg adni kellett volna egy esélyt annak is, hogy a másik megoldás menjen.

Ugyancsak a minimumfeltételek ellenőrzésénél, én úgy gondolom, számon lehet kérni a szakfelügyelet működését. Ugyanis a szakfelügyeletet azért találták ki valamikor a 2000-es évek elején - '04-ben, '05-ben vagy '06-ban, most nem tudom pontosan, mikor -, hogy az akkori ÁNTSZ kinyújtott karjaként ellenőrizze azt, hogy mindenféle feltételnek eleget tesz-e, illetőleg ha bármi változás van a működési feltételekben, akkor teljesen logikusan a működési engedély módosításával neki volt közvetlen beavatkozása, és ebben, mondjuk, a szakfelügyelő közvetlen beosztottja volt a járási tisztii főorvosnak.

Az országos körutazás és felmérés kapcsán azt szeretném megkérdezni főigazgató-helyettes asszonytól, hogy ahol ilyen anomáliák derültek ki, ezekkel szembesítették-e a területi önkormányzatot. Mert egyébként, ha egy probléma fölmerül, akkor ezt lehet szépen összegyűjteni országosan, és utána csinálni egy koncepciót, de amikor kiderül feketén-fehéren, hogy valami nem működik vagy rosszul működik, akkor végül is a hatóságnak megint csak módja van az adott önkormányzatot számonkérni, vagy felhívni a figyelmét, hogy működjön úgy, ahogy kellene. Történt-e ilyen? És ha igen, akkor milyen nagyságrendben történt meg az önkormányzatok tájékoztatása?

Államtitkár asszony beszélt a helyettesítésről, és ugye, elég sok újságcikk foglalkozott ezzel, és nem a legvidámabb számok jelentek meg. De ha egységes helyettesítési díj van, én szeretnék erre rákérdezni, hogy végül is melyik koncepció lett az, amit a minisztérium, illetve az államtitkárság egységesnek elfogadott.

Az üzemeltetési szerződések 10 százaléka még nem jött létre. Miért? Mire hivatkoznak? Mi az oka? Hol tartanak ezek a meccsek? Ugyanis ha a munkafeltételek hibásak, akkor ott nem lehet jól dolgozni. Akkor logikus, hogy mind a szakmai inszufficiencia, mind az érzelmi dolgok elő fogják jönni, és annak a konfliktusnak a hozadéka mindig az lesz, hogy a betegellátás vagy a védőnői ellátás fogja ennek a kárát látni.

Szeretnék rákérdezni arra, hogy az iskolai egészségügynek ez a komplex átalakítása mikorra várható, és milyen jogszabályi szinten, tehát miniszteri rendelet, kormányrendelet, ne adj' isten, törvény kiegészítése, mert erre kíváncsi lennék és érdekelne. És tulajdonképpen az is érdekelne, hogy hogyan oldódnak meg azok a konfliktusok, amikor egy kistélepülésen a területi munkát végző védőnő az, aki az iskolában a védőnői feladatokat ellátja. Ugye, most elég skizoid helyzet lehet, hogy az egyik fele önkormányzati maradt, a másik fele pedig egészségügyi szolgálati jogviszonyba került.

Én elég sokat foglalkoztam korábban is meg most is az informatikai háttérrel, és nagyon fontosnak tartom, egy jól működő egészségügy keretében történő ellátásnak alapvető bázisa az, hogy az évekig generált adatok hozzáférhetőek és megfelelő struktúrában és megfelelő biztonságban tároltak legyenek. Mi ennek az adatvagyonnak

a sorsa? A régi, kvázi önkormányzati szférában keletkező adatok hogyan kerültek át az állami szférába?

Történt-e itt a meglévő szoftvereknek az autentikációja, illetőleg új szoftver került bevezetésre? Ebben az új szoftverben a régi adatoknak a konverziója milyen hatásokkal történt meg? És, ami nagyon fontos, hogy a védőnőknél a területi házi orvos, ha vegyes praxisról van szó, a házi orvos, ha pedig van külön házi gyerekorvosi szolgálat, akkor a házi gyerekorvossal gyakorlatilag egy szoros kapcsolatban kellene dolgozniuk, és ezeknek az adatoknak is gyakorlatilag közösen kellene keletkezniük. Most a védőoltás ennek a legeklatánsabb része, viszont a státuszfelmérések is nagyon fontosak, hogy abból valamiféle népegészségügyi rendszerbe hasznosítható információk jöhessenek. Ez hogy alakult ki jogszabályilag, hogy a házi gyerekorvost, házi orvost egyfelől kényszerítse, másrészt segítse abban, hogy együtt tudjanak dolgozni?

És, amire én kíváncsi vagyok, és kíváncsi vagyok mindkettőjük véleményére: hogy mitől lett hatékonyabb, mitől lett szakmailag jobb minőségű a védőnői ellátás, és miben javította a hozzáférhetőségét? Mert a lakosság szempontjából ezt kell tekinteni, hogy akkor javul a hozzáférése ehhez a szolgáltatáshoz.

Ugyancsak kérdésem az, hogy a védőnők munkájának egy jelentős része volt, hogy ők tulajdonképpen a szociális jelzőrendszer részeként az önkormányzat fele kellett, hogy bizonyos szociális krízis- és egyéb helyzetekben intézkedést kérjenek, vagy intézkedjenek: ez hogy alakult most jogszabályilag? Hogy fognak eljutni ezek az információk az önkormányzatokhoz?

És kíváncsi lennék azért a költségtérítésre. Itt azért az informatikai rendszer, itt azért a közlekedési költségek, a kommunikációs eszközök, ezek olyan alapvető dolgok, hogyha egy területi munkát várok el egy felsőfokú egészségügyi képesítéssel rendelkező szakembertől, akkor azt nekem segíteni kell azzal, hogy ezek az adatok rögzítésre kerüljenek, hogy ő kommunikálni tudjon, segítséget tudjon kérni, vagy rá tudjon kérdezni bizonyos dolgokra, és ennek a költségeit ne a fizetéséből és ne máshonnan, hanem a rendszer biztosítsa a számára, és hogy ez hogy áll ez a rendszer. Igazából ennyik lettek volna a kérdéseim.

Tehát költségtérítés, kafeéria, 13. havi fizetés és a kommunikációs eszközök milyen irányba mennek, vagy mi valósult már meg ebből? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Jelzésre:)* Bartos Mónika, öné a szó.

BARTOS MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nagyon szépen köszönöm vendégeinknek, helyettes államtitkár asszonynak, főigazgató-helyettes asszonynak a beszámolót. Én egy dologban biztos vagyok, hogy a több mint 100 éves védőnői rendszer jó kezekben van, hiszen hungarikummá nyilvánítottuk a védőnői rendszert, és azt gondolom, sőt a Selmeczi Gabriella képviselőtársam által említett anyag is bizonyítja, hogy ezt a magyar sajátosságot, értéket a kormány meg akarja őrizni.

Tehát nem az a cél, hogy ez rosszabb legyen, hanem az a cél, hogy jobb legyen, és jobban szolgálja a gyermekeket és a családokat. És amikor arról van szó, hogy mennyire értenek a jelenlévők a szakmához, akkor azt mindenképpen hangsúlyozni kell, hogy Bábiné Szottfried Gabriella főigazgató-helyettes asszony maga is védőnő végzettségű, ez az egyik végzettsége, mert ezen kívül sok más is van, de hogy maga évtizedeket töltött el védőnőként a szakmában, és ő nem úgy ment miniszteri biztosként a védőnők közé, és konzultált velük, hogy egy külsős, politika által megbízott valaki, hanem része volt a rendszernek, és pontosan ismerte belülről azokat a

problémákat, azokat a felvetéseket, és a saját munkáján, bőrén is tapasztalta, hogy mikén kell változtatni. És meg vagyok arról győződve - és nem csak azért, mert ez a személyes meglátásom, hanem -, hogy maga az anyag, amit a kezünkbe veszünk, és le van írva, az mélyreható, alapos, hogy hosszú, tíz évig tartó egyeztetés eredménye az, ami most megszületett. Tehát nem egyik pillanatról a másikra történt ez a dolog, hanem egy megérett és átgondolt dologról van szó.

Az, hogy egy év telt el, és jönnek a visszajelzések, hiszen azért ülünk itt, hogy ezekről a visszajelzésekről, eredményekről beszéljünk, az teljesen természetes, de azt gondolom, hogy nagyon jó kezekben van a védőnői hálózat, ez a magyar érték, és a jelen levő hölgyek garanciát jelentenek arra, hogy ez a jövőben is így lesz.

Úgyhogy én nagyon szépen köszönöm a munkájukat, és állunk mi is rendelkezésre abban, hogy ezt a magyar értéket, ezt a hungarikumot megőrizzük. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kanász-Nagy Máté képviselő úr, öné a szó.

KANÁSZ-NAGY MÁTÉ (LMP): Köszönöm szépen a szót, és én is köszönöm a szakmai beszámolókat. Én azt a véleményemet szeretném elmondani, hogy kicsit az az érzésem, mint amikor akár a szociális ellátások különböző területein, akár az oktatási rendszerben hivatkoztak bizonyos indokokra, amikből aztán központosítás vagy államosítás lett - ezek a területi különbségek vagy éppen bérezésen belüli különbségek -, ezek pontosan azért állnak fenn, mert van egy alapprobléma, amiből ezek a problémák kiindulnak, ez az alapprobléma pedig az önkormányzatoknak a helyzete, és általában a különböző ágazatoknak, szakmáknak az alulfinanszírozottsága.

Ebből indul ki ez a helyzet, és akkor, amikor a pótlékok közötti különbség komollyá válik, az pontosan azért van, mert ami a pótlék alatt van alapfizetés, alapbérezés, az nagyon-nagyon alacsony. És valóban, ha nagyon alacsony az alapbérezés, akkor az a pótlék, amit lehet, hogy egy önkormányzat meg tud adni néhány tízezer forintot, más pedig nem tud adni, akkor ez a néhány tízezer forint, természetesen arányában, egy nagyon komoly különbséggé válik, amit természetesen kezelni kéne, hiszen ez egy igazságossági helyzet is, hogy ki végül is mekkora jövedelmet kap ugyanazért a munkáért. De nem tudom, hogy ez a fajta államosítás, központosítás mennyire ad választ ezekre a kérdésekre, mert itt alapvetően a rendszerek és az önkormányzati rendszer és ezen belül az ágazatok finanszírozásához jutunk tehát vissza.

Valóban megjelent a sajtóban az elmúlt időszakban, hogy a körzetek egy jelentős részét most is helyettesítéssel oldják meg, hogy hány szakember hiányzik még mindig a szférából. Nyilván, ha van most valamekkora előrehaladás, több kolléga érkezett a területre, az egy pozitív dolog, de még mindig - idézőjelben mondom, hogy - ég a ház. Ez a munkaerőhiány is azért áll fenn, mert valójában munkabérhiány van ezekben az ágazatokban, tehát alulfinanszírozza a magyar kormány ezeket a területeket.

A másik megjegyzésem pedig az - és itt utaltak rá képviselőtársaim -, hogy nagyon összetett ellátórendszerrel, szolgáltatási rendszerrel van szó, ahol a szociális ágazatnak, az egészségügyi ágazatnak és az oktatási, nevelési területnek a különböző intézményei és szakemberei működnek együtt. Kicsit az az érzésem, hogy nem egy egységes koncepcióban kezelik ezeket a területeket, hanem éppen, ahol valamilyen probléma adódik, akkor azt valamilyen oknál fogva államosítják, központosítják, miközben a rendszer többi része pedig más igazgatás alatt és más irányítás alatt van, vagy éppen marad. Ez persze felveti azt az esetleges problémát, hogy a szereplők hogyan tudnak együtt dolgozni ezen túl ebben a rendszerben, és pontosan, például a

jelzőrendszer esetében vet fel kérdéseket, hogy ez a jelzőrendszer hogyan lesz hatékonyabb egyébként ezen változás után, mint eddig volt.

És hát általában minden, ami az önkormányzatoktól elkerül, ágazat, intézmény, szakemberek, az fölveti azt a kérdést, hogy mi a helyzet Magyarországon az önkormányzatiságnak a helyzetével, mint olyannal, a helyi demokráciával vagy a helyi kontrollal, a helyi ellenőrzések rendszerével, illetve hogyan tudnak a helyi lakosok, családok ráhatni arra a rendszerre, amivel kapcsolatba kerülnek. Nyilván, ha ez távolabb kerül tőlük, akkor sokkal nehezebb, ez a ráhatás adott esetben megszűnik. És hadd tegyek fel egy bónusz kérdést is! Most egy olyan kérdéstről beszélünk, ami itt az egészségügy, szociális ellátások területén valósult meg, egy központosítás, folytatják-e ezt a központosítást, államosítást? Mi a helyzet például a járóbeteg-szakellátó intézményekkel? Várható-e az ő esetükben változás? Itt a központosítási államosítási tervekre gondolok. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. A kormánypártok részéről van-e jelentkező? *(Jelzésre:)* Igen, dr. Mészáros Lajos alelnök úr, öné a szó.

DR. MÉSZÁROS LAJOS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Ugye, aki tanult menedzsmentet, tudja, az egy alapvető dolog, hogy a szervezeti átalakítások minden esetben belső ellenállást szülnek, még akkor is, ha megtudtuk, hogy '14-ben a szervezet maga, illetve a szervezetnek nagyon sok tagja kérte ezt a fajta átalakítást, ami most történt.

A másik pedig az, hogy egy ilyen nagy szervezetnek az átalakítása esetén számtalan olyan apró probléma születik a gyakorlat szintjén, amit menet közben kell kezelni - nevezhetjük ezeket gyerekbetegségnek -, de azt gondolom, ez is egy teljesen természetes folyamat, és gondolom, az Országos Kórházi Főigazgatóság meg a minisztérium ezzel küzd most, illetve kezeli ezeket a problémákat. Tehát nem ördögtől való, hogy egy ilyen átalakításnál ezek megjelennek.

Azt kell látnunk és azt kell leszögeznünk, hogy maga a cél fontos, hogy egy ilyen szervezet egységes irányítás alá kerüljön, és ne egy szétszabdalt, sem szakmailag, sem szervezetileg nem jól menedzselt szervezet maradjon. Úgyhogy én üdvözlöm az átalakítást, és azt gondolom, hogy jó úton vagyunk.

ELNÖK: Szabó Timea képviselő asszony, öné a szó.

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Köszönöm. Igazából én csak Horváth képviselőtársamra szeretnék reagálni, aki lehet, hogy csak a mosdóba ment, mert látom, hogy egyébként a holmija itt van. *(Dr. Selmeczi Gabriella: Mindjárt visszajön.)*

Ugye, ő azzal érvelt, és azt hiszem, ez Selmeczi Gabriellától is elhangzott, hogy az mutatja a rendszer átalakításának sikerességét, hogy nem voltak tömeges felmondások, vagy hogy, nem tudom, 25-tel vagy 100-zal, nem tudom, hányal többen vannak. Az a baj, hogy eddig türelmesek voltak ezek a szakemberek, a védőnők, de egyébként folyamatos az elvándorlás, ahogy mi halljuk. Lehet, hogy ez egy lassú folyamat, de szerintem érdemes lenne nem megvárni, hogy a rendszer átalakításának nehézségei miatt esetleg ez meredekebben elinduljon.

Horváth képviselőtársam szintén emlegette Márki-Zay Péter véleményét. Azért érdemes megnézni a hatpárti közös programot, amiben nem ez szerepel, hanem az, hogy megőrizzük és fejlesztjük a védőnői rendszert.

Azzal is érvelt Horváth képviselőtársam, hogy milyen jó, hogy mi itt vagyunk politikusok, képviselők, mert akkor mi is tudjuk a szakmát képviselni ezeken az üléseken, tehát semmi szükség arra, hogy ők megszólaljanak. Ez nem így van. *(Bartos*

Mónika kimegy a teremből.) A „semmit rólunk nélkülünk” elve minden területen kell hogy érvényesüljön, és persze rosszabb esetben ez úgy érvényesül, hogy mi megpróbáljuk átadni ezeket az üzeneteket, de azért mégiscsak hitelesebb lenne, itt legalább, a szakbizottságokban, a régi mintát követni - és akkor itt utalok vagy reagálok Selmeczi Gabriella korábbi hozzászólásaira is, meg Horváth Lászlóra is. Én ugyanis voltam alelnöke annak az emberi jogi bizottságnak, amelyet a KDNP-s Lukács Tamás képviselőtársam, akkori képviselőtársam vezetett. Soha, egyetlenegyszer nem tagadták meg civil szervezettől, szakszervezettől a hozzászólás, a közvetlen hozzászólás lehetőségét, pedig hát, finoman fogalmazva, Lukács Tamás sem volt a legcivilbarátabb, hogy így fogalmazzak, vagy éppen legrugalmasabb KDNP-s képviselő, mégis, teljesen adott volt ez még tíz évvel ezelőtt is, hogy ez egy szakbizottság: az azt jelenti, hogy a szakmában részt vevő és dolgozó szervezetek itt, ebben a bizottságban és a többi szakbizottságban is szót kapnak. Lukács Tamás vezetése alatt például az emberi jogi bizottságban olyan, most már üldözendőnek számító civil szervezetek is felszólalhattak, mint a TASZ vagy a Helsinki Bizottság. Hát, hogy mondjam, ennél kevésbé kritikus szervezetek sem szólalhatnak már itt fel önöknél. Javaslom visszatérni arra az útra, amit az önök képviselőtársai még tíz évvel ezelőtt képviseltek. Köszönöm. *(Horváth László visszatér a terembe.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Kérdezem, a kormánypártok részéről van-e hozzászólási igény. *(Nincs ilyen jelzés.)* Nem látok ilyet. *(Jelzésre:)* Komáromi Zoltán alelnök úr jelentkezett, öné a szó.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Bocsánat, nekem egyetlen pontosító kérdésem lenne, úgy is, mint az előző választáskor az egészségügyi programot koordináló politikus. Abban a programban valóban a védőnői rendszer megerősítése szerepelt. Én szeretném a forrást elkérni képviselő úrtól, hogy mikor és hol mondta ezt Márki-Zay Péter. Ugyanis ha én akkor hallom ezt a mondatot, az biztos, hogy nem maradtam volna csöndben. Viszont az új Országgyűlés megalakulása óta ez többször jön elő, és egyszerűen nem tudom megtalálni, hogy mikor, hol, kinek mondta; ha ezzel segítené a munkámat, én nagyon megköszönném, mert ez egy egetverő baromság volt mint mondat, tekintettel a védőnői rendszernek a múltjára és működésére. És mondom, ha én azt akkor hallom, egészen biztos, ennyire talán megismerhető a habitusom, hogy nem maradtam volna csöndben. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Nincs ilyen jelzés.)* Több hozzászólási igényt nem látok, így bátran bejelenthetem, hogy én viszont hozzá kívánok szólni, ezért a hozzászólásom időtartamára átadom az elnöklést dr. Mészáros Lajos alelnök úrnak.

(Az ülés vezetését dr. Mészáros Lajos, a bizottság alelnöke veszi át.)

DR. MÉSZÁROS LAJOS (Fidesz), a bizottság alelnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen. Átveszem az elnöklést, és megadom a szót elnök úrnak.

VARGA ZOLTÁN (DK), a bizottság elnöke: Köszönöm szépen, alelnök úr. Nos hát, az szemmel látható, hogy a nemzeti konzultáció folytonos lázában égnek a tisztelt kormánypárti képviselők, a tisztelt kormánypártok. Önök úgy beszélnek egy-egy ilyen egyeztetésről, minthogyha az valójában egy százszázalékos konszenzus alapján alakult volna ki. De valójában ennek nem tudjuk a hátterét; mint ahogy a nemzeti konzultációknak sem tudjuk az eredményét, hogy hányan küldték vissza, ebből mennyi

a lóditás, a füllentés, az, ami nem igaz, és valójában mik a valós számok. Én nem akarom helyettes államtitkár asszonyt és főigazgató-helyettes asszonyt ebben a kérdésben revolverezni, de az, hogy sok emberrel beszéltem... - ebben a tekintetben az is igaz, hogy én is sok emberrel beszéltem. Tehát nyilvánvaló módon az, hogy önök képviselnek egyfajta mentalitást vagy akaratot vagy igényt, az teljesen egyértelmű. De én is ugyanúgy vagy rajtam keresztül maga az ágazat képviselői is szeretnének megfogalmazni valamifajta elképzelést ezzel kapcsolatban, véleményt formálni. *(Bartos Mónika visszatér a terembe.)* És abban az esetben el is tudnám fogadni az önök álláspontját, ha most azt látnánk, hogy az ágazati képviselők itt ülnének mellettünk az asztalnál, és kiteríthetnénk az asztalra, valójában miről is beszélünk. Mert így most úgy néz ki ez a helyzet, hogy önök folyamatosan azt hangoztatják, hogy hát, a szakma, és hogy ez milyen jól működik, és mi, politikusok meg nem tudjuk. És ez valóban így van. Hát hogy is tudnánk? Mi, politikusok szócsövek vagyunk ebben a sztoriban, de nem akarunk az lenni! Tehát szívem szerint én most azt szeretném, hogyha itt ülnének az ágazat képviselői, és önök az ágazat képviselőivel tudnák ezt megbeszélni. Hát itt ülnek mellettünk! Már ne haragudjanak meg, de ez egy agyament, egy örült helyzet, amikor gyakorlatilag postások vagyunk valami olyan dologban, ahol itt vannak az ágazati vezetők, akik ezt el tudják mondani!

De meg lehetett volna ezt csinálni akár úgy is, és ha kérik, én nagyon szívesen vállalom a Népjóléti Bizottság elnökeként, hogy idehívjuk a védőnőket, önök is megválaszthatják, mi is szólhatunk azoknak a védőnői csoportoknak, akik szeretnék azt, ha az ő munkájuk egy megbecsült, jól megérdemelt fizetéssel honorált munkává tudna válni. De hát nem ezt látjuk! Önök mondanak aránylag ködös megfogalmazásokat példának okáért a létszámról. Akkor ebben a kérdésben én szeretném, ha tisztán látnánk. Szeretném - mert nyilván önök tudják, mi nem tudjuk, én biztosan nem tudom -, szeretném azt tudni, hogy 2019-ig hány védőnő szolgált ebben a rendszerben; 2019., tudom is én, év végétől vagy év elejétől 2023. július 1-jéig hány védőnője volt a rendszernek; és most, 2023. július 1-je óta, most írunk december 4-ét, december 4-éig állományban hány védőnő van. Ez egy konkrét mérőszám tud lenni.

És most engedjék meg, bár én ezt nagyon nem szívesen vállalom magamra, és higgyék meg, meglenne az a szókincsem, amivel politikai véleményt tudjak megfogalmazni erről az egész örült helyzetről, amiben itt mi benne vagyunk, és vitázunk idestova már több órája - ránk is sötétedik lassan -, holott nem nekünk kellene erről eszmét cserélni, hanem az ágazat képviselőivel kellene önöknek beszélni. És nyilván az, hogy én összehívtam most ezt az ülést, ezt a napirendi pontot egyáltalán, hogy most itt ülünk, az pontosan azért van, mert az ágazat képviselői úgy érzik, hogy a kormányzati szereplők nem hajlandók velük egyeztetni, alapvető kérdésekben nem hajlandók egyeztetni.

És akkor, mivel olyan sokan idéztek levelet, engedjék meg, hogy én is idézzek egy levélből. Egy picikét hosszú lesz, de csak hogy értsék azt, hogy miről is van szó. És valójában itt vannak megfogalmazva azok a tények, és hozzá kell hogy tegyem, ez nem egy politikus szájából hangzik, még akkor sem, ha én fogom ezt most elmondani. Ezt el tudná mondani az is, aki ezt leírta, ő egy védőnői csoportot képvisel, és különben az ágazati vezetők nem ismerik ennek a levélnek a tartalmát, tehát nem tőlük származik. Ilyen tekintetben hátborzongatóan megegyeznek különben azok a tapasztalatok, amit én az ágazati vezetőktől hallottam, és az, ami itt ebben a levélben le van írva. Megpróbálom ezt személytelenül elmondani, hiszen nem szeretném kitenni a csoportot, magát sem egy esetleges olyan szituációnak, amikor ők úgy érzik, hogy olyan helyzetbe kerülnek, ami számukra nem megfelelő, vagy nem kedves. Tehát elkezdem.

„Kérésére szeretném összefoglalni az elmúlt négy és fél hónap tanulságait a védőnői szolgálat átszervezésével kapcsolatban. Sajnos nem tudok olyan pozitívumot sorolni, melyről a tervezet szólt, miszerint egységes, gördülékeny, jól működő rendszer fog kialakulni. A kórházak országszerte szinte mind másképpen értelmezik a ránk vonatkozó szabályozásokat, legyen ez fizetésbeli vagy akár működtetési kérdés. A rendszer sokkal személytelenebb lett, a foglalkoztatók nem tudják, kik vagyunk, miről szól egy védőnő napi munkája.

Munkaértekezleten rendszeresen betegekként vannak megnevezve a gondozottjaink, és rajtunk számonkérlik, hogy miért nem vagyunk fehér ruhában, hiszen tudják azt nagyon jól, hogy nem az a munkaruhánk, hogy a nevezett betegek nem betegek, és köztük amúgy is primerprevenciós munkát végzünk. A rendszer sajnos még csak nem is gondozottközpontú, ahogyan eddig működött az önkormányzat keretein belül, semmiképpen sem személyre, helyi problémákra szabott és azokra gyorsan reagáló, ami a munkánk fontos része volt eddig.

Minden ügyintézésünk az új munkáltatóval igencsak megbonyolódott, havi két alkalommal biztos, hogy személyesen is be kell menni valakinek a kórházba, akinek be kell vinnie az előzetesen beszakennelva már elküldött anyagokat: szabadság, engedélyezési kérelem, jelenléti ívek, utazásiköltség-térítéssel kapcsolatban keletkezett nyomtatványok és a többi. A kórház távolsága miatt ez a munkaidőből kiesett idő, melyet a gondozottaktól veszünk el, eltolva ezzel a feladatokat, az, hogy a parkolás a kórház környékén mindenhol fizetős, pluszkiadás a dolgozóknak, az, hogy előzetesen már megküldött papírokat kell fizikálisan is bevinni, érthetetlen és feleslegesnek tűnő túllelőzöttség a XXI. század elektronikus világában.

A munkába járás költségét sem fizetik meg 100 százalékosan, ahogy eddig az önkormányzatok fizették, és például a helyi járat használatát sem fizetik, az előzetes kérvényezése ellenére sem. A munkába járáshoz és a munkába való gépkocsihasználathoz az eddig kapott 30 forint/kilométeres benzinköltséget automatikusan levítették az adandó minimum 18 forint/kilométerre, ami a jelenlegi benzinköltségek mellett jelentős bevételkiesés a munkavállalónak, hiszen a megtett kilométerek száma nem csökkent ezzel arányosan, és mindezt csak a budapesti közigazgatási határtól fizetik ki. Ahhoz, hogy ezt az összeget kifizessék, az eddig is vezetett szigorú számadású kiküldetési rendelvénnyel mellé, napi, teljesen részletes, 3-4 oldalas Google-térképet kell nyomtatni. Ez havi 70-80 oldal/védőnő, ami a mai környezettudatos világunkban felfoghatatlan pazarlás.

A kórház biztosított ugyan SIM-kártyát a dolgozóinak, de telefonkészüléket nem, vagy ahol telefonkészüléket adott, ott nem okoskészüléket biztosítottak, hanem a lehető legegyszerűbb nyomógombost. A beadott igénylésre nemleges választ kaptunk a gazdasági vezetéstől, de elvárás lenne a SIM-kártya használata, melyet már ellenőriznek is.

A béreket jelenleg még változatlan formában adja a kórház, úgy, ahogyan átvette a dolgozókat az önkormányzatoktól, de hamarosan a bérek felülvizsgálata fog következni, amikor is minden bért egységesíteni szeretnének. Az eddig adott, jelenleg még a bérben szereplő pluszjuttatásokat, például előzetes munkáltatói döntésen alapuló összeget, vezetői pótlékot és a többi, pedig elveszik.

Ahol nincs jelenleg vezető, ott kineveznek valakit, de vezetői pótlékot nem kap. De a munkavállaló védőnők bevétele máris igen jelentős összegekkel csökkent, hiszen nem kapják már az önkormányzat által adott kafetériát, munkaruhapénzt, esetenként jutalmat sem, ez éves viszonylatban viszont több százezer forintot is jelenthet.

Mivel ezt sok védőnő családi háttérére és kasszája nem bírta el, már látszik a pályaelhagyás egyes területeken a környékünkön is. Ezen területek ellátását jelenleg helyettesítéssel próbálja megoldani a kórház, mely először csak kéréses alapon

működik, de már megemlítették a kirendelést is, ha nem lesz, aki önként vállalja. Ez esetünkben más településre való átjárást jelent.

A helyettesítés bérezését is többféleképpen értelmezik a kórházak, jelen esetünkben a védőnőknek nem feladatalapúan fizetnek, hanem maximum 20 órát hajlandóak kifizetni, holott a munka sok esetben 40 órányi, hiszen egész körzetet kell helyettesíteni a kollégáknak.”

Ez valójában amúgy nem is helyettesítés, de ezt önök, tisztelt helyettes államtitkár asszony, nagyon jól tudják, hogy amiről beszélünk, az nem helyettesítés, bár ez hangzott el a kormány részéről több esetben, hiszen itt az egész munkakört vállalják át.

„Nincs meg az a luxus az emberhiány miatt, hogy két ember helyettesíthessen 20-20 órában egy-egy üres körzetet, melynél így arányos lenne ez a fajta bérezés. Ezt nagyon sok helyen jól értelmezve így fizetik, ahogy az önkormányzat régen számunkra feladatalapúan, hiszen a NEAK finanszírozása arra a körzetre is teljes egészében leküldésre kerül a munkáltatók számára, az üres körzetekre is a helyettesítés első évében. Tehát ez így tiszta megtakarítás a kórházaknak, de a dolgozóknak ez csak pluszmunkát jelent kevesebb bérért.

Jelenleg a postázás rendszere is például úgy működik, hogy aki nem tudja bevinni a leveleit a kórházba a postáztatásra, mert túl messze van például a kórháztól, az előzetesen kifizeti a postán a levelet, és a hónap végén a kórház majd kifizeti a munkavállalónak, ha bemegy a pénztárba, ha bemegy a pénztárba, az adott ügyfélfogadási időben. Mindez eléggé nehéz mindennapokat teremt számunkra, a munkájukat szerető kollégákon a burn-out jelei mutatkoznak egyre több alkalommal. Mi, védőnők ezt nem szeretjük volna, és visszasírjuk azokat az évtizedeket, melyeket az önkormányzat berkein belül tölthettünk. Tisztelettel...” És itt szerepel az aláírás is.

Tehát azt tudni kell erről az anyagról, ezt én kaptam, ez nem egy névtelen, hanem ez egy aláírott levél. Nyilván ki vannak belőle szedve azok a részek, ahol beazonosítható akár a helyszín, akár a személy, de azt tudom mondani, hogy ez gyakorlatilag koherens módon megegyezik azzal az információhalmazzal, amit az ágazat vezető képviselőitől én kaptam. Nyilván ennél sokkal-sokkal összetettebb és sokrétűbb maga a probléma, amiről beszélünk, tehát szerintem ezt egyetlenegy kézlegyintéssel elrendezni, hogy itt politikusok, ellenzéki, kormánypárti oldalon mindenki a maga szerepe szerint próbálja ezt a helyzetet értelmezni vagy felfogni, azt hiszem, túlzás.

Tehát én szívem szerint, bár nyilvánvaló módon mindenki tudja, hogy én egy ellenzéki képviselőként ülök itt most a Népjóléti Bizottság elnöki székében, nagyon szívesen visszavonulnék ettől az egész beszélgetéstől, és azt mondanám, hogy a kormány képviselői beszéljék ezt meg akár itt a Parlament falai közt, azokkal az ágazati képviselőkkel, akik szerettek volna szót kapni. Csak jelzem: szerettek volna szót kapni, de nem kaptak. Ettől a pillanattól fogva. önök kedves kormányképviselők, tisztában vannak azzal, hogy ez egy bicebóca bizottsági ülés, az egyeztetéshez ennek köze nincsen, hiszen itt nem lehet egyeztetni ebben az esetben. Nyilván ez egy politikai pamflet ettől a pillanattól fogva. *(Szabó Timea távozik.)*

Én szeretném azt, ha ezt úgy tudnánk tovább folytatni, akár a későbbiek folyamán is, hogy azok az ágazati képviselők, vezetők kapjanak szót, és érdemben tudjanak önökkel egyeztetni, akiknek nem adtak lehetőséget. És ettől a pillanattól fogva, amúgy én megkérdőjelezem azt is, hogy egyáltalán kivel egyeztettek, mert ha én, például a szomszédal egyeztetek abban a dologban, hogy a másik szomszédomtól én szeretném elvenni a telek egy részét, és ez a szomszéd beleegyezik, akkor én nyilván elmondhatom, hogy a szomszédal az egyeztetve lett, csak nyilván annak a szomszédnak, aki a kárvallottja lett ennek az egyeztetésnek, annak ehhez köze nincsen.

Tudom, hogy a hasonlat rossz, de én mégiscsak szeretném azt, ha az ágazati vezetők, a képviselők, a védőnők gyakorlatilag nem süket fülekre találnának a kormány részéről, hanem a kormány végre meghallgatná és elvégezné azt az egyeztetést, amit az elmúlt fél évben nem tett meg, hiszen valamikor, június közepén volt bizottsági ülésünk ezzel kapcsolatosan, és ott azt az ígéretet kaptuk, hogy azokat a részletszabályokat, amelyek nem tisztázódtak még akkor, a nyár folyamán a kormány megalkotja, és szeptemberre minden egyenes lesz. Ahhoz képest azt látjuk, hogy semmi nem működik. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Visszaadom az ülés vezetését az elnök úrnak.

(Az ülés vezetését Varga Zoltán, a bizottság elnöke veszi át.)

VARGA ZOLTÁN (DK), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen. Horváth László képviselő úr jelentkezett. Megadom a szót.

HORVÁTH LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen. Csak mivel alelnök úr kérte, hogy jelöljem meg a forrást, amire hivatkoztam: a 24.hu számolt be, és a forrás nem más, mint egyébként Arató Gergely, aki a következőt mondta. „Arató Gergely szerint, amikor a baloldali összefogás egyeztetése során a védőnői hálózat fejlesztéséhez ért,” - mármint Márki-Zay Péter - „Márki-Zay azt mondta, hogy azt nem fejleszteni, hanem leépíteni kell, mert ez egy haszontalan hungarikum”, és itt Arató Gergelyt szó szerint idézi ez a cikk. Az esetről jelen lévő DK-s Arató Gergely felidézi: „Váratlanul egy vasárnap estére kért magas szintű egyeztetést Márki-Zay Péter a programról”, és akkor itt elismétli azt, amit már mondtam, tehát hogy nem fejleszteni kell, hanem leépíteni kell, „mert ez egy haszontalan hungarikum”, és még hozzátette azt Márki-Zay Péter, hogy szerinte „középosztálybeli családok anyukái kávézgatnak a sok pénzért fizetett védőnőkkel, ezért ennek semmi értelme”.

Úgyhogy a forrást, gondolom, személyesen ismeri. *(Dr. Komáromi Zoltán: Év, hónap, nap megvan?)* A 24.hu 2022. május 31-én számolt be erről, és Arató Gergelyre hivatkozik. Ez nyilván a választási fiaskó okainak vizsgálata nagyjából, hiszen ez már a kampány után van. De Arató Gergely a forrás. *(Dr. Komáromi Zoltán: Jó.)*

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem, ki kíván még hozzászólni. *(Nincs ilyen jelzés.)* Több hozzászólási igényt nem látok. Így megadom a szót Bidló Judit helyettes államtitkár asszonynak. Öné a szó, helyettes államtitkár asszony.

Bidló Judit reagálása

BIDLÓ JUDIT helyettes államtitkár (Belügyminisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. Először is szeretném megkérdezni, hogy mivel az elején szót adott főigazgató-helyettes asszonynak is, a válaszban is lehetséges-e ez.

ELNÖK: Természetesen, hogyan.

BIDLÓ JUDIT helyettes államtitkár (Belügyminisztérium): Köszönöm szépen, mert akkor eszerint osztjuk be a válaszokat. Szeretnék egyesével válaszolni a kérdésekre, és jelzem, amire főigazgató-helyettes asszony vagy esetleg osztályvezető asszony fog majd válaszolni, szintén összegyűjtve, egyesítve a kérdéseket.

Selmeczi képviselő asszonynak köszönjük szépen a szavakat. Vannak-e még vitás kérdések, és mik a sarokpontok? Én azt gondolom, az első, ahogy azt jeleztem is, az iskolai védőnők kérdése, amire még mindenképpen válaszolni kell. Ha ennek

kapcsán fölmerülnek olyan egyeztetendő dolgok, akkor erre mindenképpen sort fogunk keríteni, amik előjönnek majd még ennek kapcsán. De ez most a legfontosabb pont, hogy ez meglegyen, a teljes védőnői rendszer; az összes többi esetben finomhangolásra van szükség azoknak a dolgoknak a kapcsán, amik feljöttek eddig.

Szabó Tímea képviselő asszony sajnos nem tudta megvárni a választ, de megpróbálom azért válaszolni. Nagyon sok konkrét kérdést tett föl, és itt lesz majd az utazásiköltség-térítés, ami ezek szerint van a védőnőknél; a fizetésre, az ezekre vonatkozó kérdésekre osztályvezető asszony fog részletesen válaszolni, illetve a helyettesítés módjára és ezekre a kérdésekre.

Az egyeztetést hiányolta képviselő asszony. Szeretnénk jelezni, hogy eddig is nyitottak voltunk az egyeztetésre, és természetesen a továbbiakban is nyitottak vagyunk. Nem is tehetjük meg azt, hogy ez ne történjen meg. Egészen biztosan nem történt olyan megkeresés, amire negatívan válaszoltunk volna, és azt mondtuk volna, hogy nincs lehetőség egyeztetni. Úgyhogy ezt a továbbiakban is fel kell ajánlanom, hogy természetesen erre van lehetőség.

A jogszabályok megjelentek július 1-jével. Ezt fontos hangsúlyoznom, úgyhogy ebben nincs késlekedés. Nyilvánvalóan azoknak az eljárásrendeknek, amelyek minden egyes kórházat egységesen érintenek, a kialakítása természetesen folyamatosan történik. Nyilván sok szakmai szabályra, a szakma szétválasztására maga a jogszabály is december 31-ei határidőt határozott meg, úgyhogy ennek a mentén készülnek folyamatosan azok az eljárásrendek, amelyek tételesen szabályozzák az egyes kérdéseket.

Azt gondolom, a képviselő asszony által elmondott példák is pont azt a heterogenitást mutatják, amivel szembesülnünk kell, pont azt mutatják, hogy milyen eltérően történhetnek egyes dolgok; van, ahol be kell menni, máshol nem kell bemenni; van, ahol ennyi volt a pótlék, van, ahol annyi volt a pótlék. Épp ezek azok az örökségek, amelyeket át kellett vennünk a tényleg eltérő 2200 munkáltató vonatkozásában.

Nagyon fontosnak tartom elmondani, és ez fölmerült egy későbbi hozzászólásban is - talán pont elnök úr hozzászólásában, és itt kapcsolódik ehhez egy kicsit -, azok egészen konkrét számok, hogy 53 védőnő mondott föl a rendszerből, és 146 védőnő lépett be újonnan. Ezek tényleg nagyon konkrétan kerültek meghatározásra, területi lebontásban is természetesen rendelkezésre állnak, hogy hova hány védőnő lépett be. Úgyhogy ez mutatja azt, hogy tényleg nagy többségében úgy érzik a védőnők, hogy ez egy rendezettebbé váló dolog, azzal együtt, hogy az 53 eltávozonak körülbelül a fele elérte a nyugdíjkorhatárt, és nyugdíjba ment, tehát ez okozta a kilépésüket. De szerintem a 146 új belépő nagyon örömteli esemény.

A konkrét kérdésekre - a postázás, a személyes bemenetel - vonatkozóan osztályvezető asszony fog majd válaszolni, illetve a bérezéssel kapcsolatos anomáliákra is.

Azt nem szabad elfelejteni, hogy a bérezésnek két oldala volt: volt, ahol kevesebbet kaptak a védőnők, volt, ahol többet kaptak. Ezek elsősorban a pótlékok és az egyéb juttatások kapcsán különböztek. Tehát pont azt a célt szolgálta minden, hogy a heterogenitás kerüljön fölszámolásra, és tényleg kerüljön egységesítésre.

Horváth László képviselő úr kérdésére, hogy az átalakítással foglalkozó munkacsoportban kik vettek részt, erre megkérem majd főigazgató-helyettes asszonyt, nehogy valamit tévesszek ebben, ő fog erre majd pontosan válaszolni, hogy ez hogyan történt.

Komáromi Zoltán alelnök úrnak válaszolnám azt, hogy eltérő munkafeltételek voltak: igen, eltérő munkafeltételek voltak sajnos, ezt kellett fölszámolnunk. A kormányhivatalnak azért nagyon korlátozott jogai vannak ennek az érvényesítésében, és pont ez a kettősség volt meg, hogy mivel a tiszti főorvosi hálózat, illetve az NNK volt

a felelős a szakmai irányításért és az engedélyezésért is, ez azért nagyon sokszor összekeveredett azzal, hogy valaki, mondjuk, a pénzügyi-gazdasági területen hogyan tevékenykedik és hogyan számolt el. Most sikerült fölszámolni ezt a kettősséget, és abszolút szétválasztani a feladatokat, hogy pontosan az ellenőrzés vonatkozásában kinek mi a feladata, és ki mit kell hogy végezzen.

A szakfelügyelet és a mentorhálózat szétválasztása és ennek kapcsán a feladatok meghatározása is mostanra tudott véglegessé válni. A szakfelügyelőket is be lehetett vonni a korábbiakban, de mivel tényleg nem volt jól körülhatárolva, hogy most kinek van az önkormányzatok felé joga, kinek van szakmai ellenőrzési joga, ez egy elég keszkesza rendszert eredményezett ezen a területen.

Az informatikai rendszer vonatkozásában azt szeretném jelezni, hogy korábban az NNK-nak, most az NNGYK-nak - de ugye, ez ugyanaz a szervezet - a hatáskörébe tartozott, ők is indították el ezt a védőnői új rendszert, ami működött, úgyhogy így az adatok átadása nem okozott problémát, mert maga a felügyelet és maga az adatgazda ugyanaz maradt ebben a kérdésben. Az informatikai fejlesztés még a továbbiakban is megy, és nagyon elkötelezett célunk, hogy ez integráns része legyen az EESZT-nek, adott ponton bekapcsolódjon majd oda is, éppen azért, hogy akik együtt dolgoznak, jobban hozzáférhessenek ehhez. Ez garantálja azt is, hogy ha az együtt dolgozóknak különböző is a felettese vagy különböző az irányító hatósága - itt szó volt az iskolákról, a kórházakról, házi orvosokról és egyéb szervezetekről -, akkor ez is problémamentesen folyhasson.

Az iskola-egészségügy komplex átalakítását együtt szeretnék kezelni az alapellátási komplex átalakítással, úgyhogy akkor alakul ki részletesen, mind ez, mind a védőoltásokra vonatkozó eljárásrendek, hogy mi kinek a hatáskörébe kerül. Az iskola-egészségügyet épp a gyerekek védelmében nagyon fontos, hogy megerősítsük, és létrejöjjön egy egységes, egyébként az alapellátással harmonizáló rendszer, hogy megszűnjenek azok az anomáliák, hogy az alapellátó gyerekorvosok adott esetben nem segítik az iskola-egészségügy munkáját, viszont van, ahol lennének kapacitások, ott szeretnének együtt dolgozni. Úgyhogy a közeljövőben ez is az integrációnak egy fontos része lesz, hogy legyen egy komplex átalakítás ezzel kapcsolatban.

Nagyon fontos, hogy előkerült a jelzőrendszer; és nagyon szépen köszönöm az erre vonatkozó megjegyzéseket, mert ezt az összefoglalóból kihagytam. Ez egy külön lényeges pontja annak, hogy ebben milyen minőségi fejlődést lehetett elérni ezzel az egységesített védőnői hálózattal.

Nagyon sok esetben nem volt bejelentés a jelzőrendszeren keresztül, mert nem volt garantált az anonimitása a védőnőnek sem, illetve magának az érintettnek sem, és nem is tudtak pontosan információ hiányában ennek a módjáról és ennek a lehetőségéről. Ez a múlt heti bizottsági ülésen is fölmerül, hogy erősítésre kerüljön ez a jelzőrendszer, és ennek az egyik kulcsszereplői lehetnek a védőnők, ezért mind a mentorok, mind egyébként most már a szakfelügyelők is fokozott figyelmet fordítanak arra, hogy ez egy jól működő rendszer legyen, mindenki biztonságban érezhesse magát, ha ilyen bejelentést kell tennie, úgyhogy abszolút ez a terület is a továbbiakban fejlesztésen megy át.

Bartos Mónikának köszönjük szépen a hozzászólásokat és az érdemeket. Valóban az a cél, hogy egy sokkal jobb és egy fenntarthatóbb rendszer legyen.

Kanász-Nagy Máténak szeretném jelezni, hogy a területi különbségek indokolták, ezzel teljesen egyetértek, eltérő volt az önkormányzatoknak a helyzete és az önkormányzatoknak a lehetőségei. Az, hogy az ágazatban van egy alulfinanszírozottság, ezt felismerve mondta azt a kormányzat, hogy a szakdolgozói béremelést is ütemezett, előrelátható módon kezdi el érvényesíteni, és ennek részei a védőnők is, ez egy fontos pont volt egyébként, hogy egyértelmű legyen, hogy ők is ebbe

belekapcsolódnak, úgyhogy ezen a módon megyünk tovább. A jelzőrendszerre az előbbieken válaszoltam. És még egy kérdés volt a járóbeteg-ellátásnak a vonatkozásában. Miniszter úr pont a múlt héten jelezte itt, hogy folyamatban van a járóbeteg-ellátási rendszernek a kidolgozása, és hogy amint kialakul a koncepció, akkor erre vonatkozóan adunk egy ütemtervet is, úgyhogy ehhez tartanám én is magam, amit miniszter úr mondott a múlt heti felszólalásán.

Mészáros Lajosnak szeretném jelezni, hogy igen, egy átalakítás az mindig nehéz, és az mindig sok problémával jár. Még egyszer szeretném hangsúlyozni azt, hogy az egyeztetés és a közös összecsiszolódásnak a folyamatában vagyunk. Minden véleményt ténylegesen meghallgatunk. Tehát, ha van ilyen nagyon sok vélemény, nyilván hivatalból a kijelölt szervezetekkel tudunk egyeztetni, tehát azokkal a szakszervezetekkel, akik erre fel vannak jogosítva, ezt meg is tettük, és ezt a jövőben is meg fogjuk tenni. Úgyhogy, ha ilyen igény van, akkor ehhez nem kell külön esemény, ez nem egy különleges jelzés és nem egy különleges dolog, ezt mindenképpen meg fogjuk tenni.

Különösebben azokra nyilván nem reagálnék, amikor a megjegyzések a képviseletre vonatkoztak, a képviselői képviseletükre. Elnök úrnak a felvetéseire reagálnék. Nagyon nehéz bármilyen intézkedéshez vagy jogszabályhoz 100 százalékos egyetértést teremteni. Én azt is gondolom, hogy az nagyon fura, ha egy ilyen nagy mértékű átalakításnak minden egyes pontjával mindenki 100 százalékban egyetért. Viszont azt gondolom, hogyha meghallgatjuk azokat a véleményeket, amik befolyásolják, és az alapján kialakul egy konszenzusos rendszer, akkor az a lehető legjobb, ami a vélemények figyelembevételével létrejött, és erre törekedtünk a rendszernek a kialakításakor. A fölolvastott levélben nagyon konkrét dolgok szerepeltek, arra most egyesével néhány kérdésben reagálnánk, de ha elnök úr számára az megoldható, akkor, ha anonimizáltan is átküldi, természetesen tételesen válaszolunk a kérdésekre írásban a bizottságnak vagy bárhogyan, de válaszolunk mindenképpen.

Nagyjából igyekeztem összefoglalni a válaszokat, amik a konkrét dolgokról szóltak, és főigazgató-helyettes asszonynak a tevékenységét érintően is felmerült egy pár dolog, arra mindenképpen ő fog válaszolni és utána pedig a technikai részletek vonatkozásában pedig osztályvezető asszony, ha ez így elfogadható. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm helyettes államtitkár asszonynak is. Akkor főigazgató-helyettes asszony, öné a szó.

Bábiné Szottfried Gabriella válaszai

BÁBINÉ SZOTTFRIED GABRIELLA főigazgató-helyettes (Országos Kórházi Főigazgatóság): Köszönöm a szót, elnök úr. Az egységes védőnői rendszer létrehozásával kapcsolatban az Országos Kórházi Főigazgatóságon belül létrehoztunk egy munkacsoportot. Ez a munkacsoport egész június közepéig működött, ahova meghívást kaptak az olyan szakszervezetek, szakmai civil szervezetek, illetve a kamara, ahol védőnők voltak képviselve, ahol védőnők képviseletét is ellátják. A civil szervezetek részéről, a szakmai civil szervezetek részéről a Magyar Védőnők Szakmai Szövetsége volt jelen, vett részt a munkában, a Magyar Védőnők Egyesülete, a Szakdolgozói Kamara, magától értetődik, és négy szakszervezet: a FESZ, az EDDSZ, az Autonómok és az MKKSZ. A FESZ részéről Szalainé Boglárka volt a munkacsoport tagja. *(Sztojka Attila távozik.)*

Tehát minden lehetőség megvolt arra, hogy a véleményét kifejtse, hogy a területen lévő problémákat felénk megfogalmazza. Igaz, nem mindig személyesen ültünk össze, hanem éltünk a technika vívmányaival, hogy ne kelljen mindenkinek

bejárni, hanem online lehetőségeket biztosítottunk. Én azt gondolom, így utólag visszanezve is látva a konszenzusokat, hogy akik szerették volna, megtaláltuk a közös nevezőt, és nem bántva senkit, de azt szeretném elmondani, hogy hetente ülésezett ez a munkacsoport, illetve azóta is heti riportokat kérünk a mentorainktól, hogy a védőnői rendszerrel kapcsolatban milyen észrevételeket, problémákat, javaslatokat kell hogy eljuttassanak hozzánk. Ugyanúgy, ahogy a munkacsoport működésénél is nagyon fontosnak tartottam azt, hogy bárki fordulhasson akár hozzám személyesen is, és ez a mai napig is működik, hiszen nemcsak egykori főiskolai társaim vagy régi kolleganóim fordulnak hozzám, és nem mindig a hivatalos e-mail-címemen vagy telefonomon, hanem egyrészt megvan, talán 30 éve, ha jól emlékszem, a privát mobilom, a privát mobilszámom, illetve a Facebookon, tehát a social media felületeken is, akár messenger-üzenetben is mindenkinek az identitását megőriztem. Soha nem volt annak semmilyen következménye rá nézve, az illetőre nézve hátrányos következménye, ha esetleg kicsit szabadabban is fogalmazta meg a véleményét. Pont ez volt a több mint tíz évvel ezelőtt indult konzultáció egyik sarokpontja, hogy igen, ha kicsit sarkosan is fogalmaznak, de nekem tudnom kell, hogy mi van, mi a probléma, hogyan tudunk továbblépni.

Különösen jól szokott esni nekem, és nagyon köszönöm mindenkinek, aki úgy fordult hozzám, hogy mellé tett, a problémák mellé tett legalább egy vagy kettő megoldási javaslatot is. Tehát ezt vissza kell utasítsam, hogy azt mondunk, amit akarunk. Tényleg, tényleg, ha kell, ha kell, akkor bizonyítani is tudom, hogy hányan fordulnak vagy fordultak hozzám. Több mint 10 év szakmai anyagom, és tíz év kommunikációs anyagom van ezekkel kapcsolatban.

Sajnálom, hogy Szabó Timea képviselő asszony nem tudott tovább maradni, mert az a kijelentése, hogy két helyen nincs a védőnő bejelentve, ez nagyon komoly kijelentés. Tehát ezt elképzelni nem tudom, hiszen így nem foglalkoztathatnak senkit. Tehát itt nekem konkrét adatok kellenek, hogy kiről van szó pontosan, hogyha mulasztás történt, akkor azt ki tudjuk vizsgálni, és a felelősöket megfelelő ellentételezéssel tudjuk figyelmeztetni, vagy akár bármilyen, más retorziót alkalmazni. Ilyen nem fordulhat elő, hiszen pont ez a lényeg, hogy mindenki biztonságban, a lehető legnagyobb biztonságban legyen. Tehát nem tudom, valaki tudja esetleg képviselő asszony felé ezt a kérésemet továbbítani?

ELNÖK: A jegyzőkönyvben benne lesz, de azért annyit, főigazgató-helyettes asszony, hadd tegyek már hozzá, hogy nekem is van olyan információ, hogy példának okáért a másodállásokkal kapcsolatosan, bár többször kérték az érintettek, soha nem született még konkrét döntés, hogy mi a sorsuk. És nagyon sok olyan munkavégzés történt régebben, ahol másodállási jogviszonyban dolgoztak különböző önkormányzatoknál, és itt ez lóg a levegőben továbbra is.

BÁBINÉ SZOTTFRIED GABRIELLA főigazgató-helyettes (Országos Kórházi Főigazgatóság): Az Eszjtv. mindenkire vonatkozik, az összes szakdolgozóra, tehát az OKFÓ felé kell beadni azt a kérelmet, az engedélyt.

ELNÖK: Én úgy tudom, ez megtörtént, és nem született rá válasz hónapok óta.

BÁBINÉ SZOTTFRIED GABRIELLA főigazgató-helyettes (Országos Kórházi Főigazgatóság): Hát, akkor várom ezeket, és akkor utánanézek.

ELNÖK: Csak hogy képviselő asszonyt picikét védjem, ez az információ, holott nem együtt hallottuk, és valószínűleg nem egy helyről származik, de hozzám is eljutott.

BÁBINÉ SZOTTFRIED GABRIELLA főigazgató-helyettes (Országos Kórházi Főigazgatóság): Jó, akkor kérek szépen konkrétumot, és akkor meg fogjuk nézni. És akkor szerintem a többire osztályvezető asszony tud válaszolni.

ELNÖK: Parancsoljon! Tényi Renáta osztályvezető asszony, öné a szó.

Tényi Renáta válaszai

TÉNYI RENÁTA osztályvezető (Országos Kórházi Főigazgatóság): Köszönöm. Nagy tisztelettel köszöntöm önöket. Egy picit a hitelességhez kanyarodnék én is vissza. Ez a „nincs bejelentve” nem annyira egyértelmű: ez a másodállásra vonatkozik, a védőnői tevékenységre? Tehát konkrétan mi és hova nincs bejelentve? Magára a védőnői tevékenységre ez nem vonatkozhat, ugyanis a kormányhivatalok hivatalból kötelezően átvették és folytonossággal megadták a működési engedélyt a védőnői körzetekre vonatkozóan, tehát ott fel sem merülhet ilyen, hogy engedély nélkül dolgozik bárki is.

A hitelességet szeretném erősíteni, ugyanis nagyon gyakorlatorientáltan szeretném megválaszolni az itt felmerült kérdéseket.

A júliusban átszervezett 3966 védőnőből a Dél-pesti Centrumkórház 399 védőnőt vett át, közel a 10 százalékát, és akkor még osztályvezetői pozícióban ott dolgoztam, és aktív részese és megalapozója voltam ennek az átszervezésnek. Tehát egyrészt az átszervezés folyamatát, a kidolgozásra kerülő eljárásrendeket teljesen ismerem.

A hitelességre visszakanyarodva, azok az adatok, amelyek itt elhangoztak a beszámolóból, ezek egy része a NEAK és a KSH honlapján bárki számára elérhető adatok. Tehát ezek nem korrektúrázott vagy esetleg megszépített adatok, hanem ezek közhiteles adatok, amelyek a NEAK és a KSH honlapoldalán megtalálhatóak.

Szembefutottam én is olyan adatokkal, amelyek teljesen mások, mint amit mi használunk és mi szűrtünk le. Nagyon kíváncsi voltam, hogy miért van eltérés a számszaki adatok között: sajnos a duplikációi nem lettek leredukálva azoknak a számoknak, amelyek a médiában és itt bárhol forognak. Ezek nagyon-nagyon fontos tényezők, hogy ha adatokkal dolgozunk, akkor ezek mindig letisztázott adatok legyenek.

Szeretném tényleg nagyon gyakorlatorientáltan megválaszolni azokat a kérdéseket, amelyek beérkeztek.

A bérezéssel kapcsolatosan meg kell jegyezni, hogy jogfolytonossággal lettek átvéve a védőnők, tehát ez azt jelenti, hogy azzal a bérrel kellett átvenni őket, amit a települési önkormányzatok fizettek nekik. Ezek a bérezések felülvizsgálatra kerülnek, ugyanis ezektől a védőnőktől, akik pluszbérezést kaptak, nagyon nagy százalékban elvették azokat a feladatokat, amire ő kapta ezt a bérezést. Tehát ha volt egy csoportvezető védőnő vagy bármilyen ilyen tevékenységet végző védőnő, miután ez már neki nem feladata, hiszen a kollegiális védőnői mentorrendszeren keresztül a kórház ezt intézi, ezért e mögött a többletfizetés mögött valós feladat nem áll.

Az együttműködési szerződésekre, együttműködési megállapodásokra szeretnék kitérni. Az Országos Kórházi Főigazgatóság az átalakítás legelején egy megkeresést juttatott el a települési önkormányzatokhoz, amelyben kérte őket, hogy minden olyan tevékenységet, minden olyan ellátást, amelyet a védőnői szolgálatra kötöttek szerződéseket, legyenek szívesek ne felmondani, merthogy a folyamatos védőnői ellátás biztosítása érdekében ők ennek a költségeit átvállalják, és amiatt, hogy se a lakosok, se a védőnők ne vegyenek észre változásokat, ezeket legyenek szívesek ne felmondani. Ez több esetben nem valósult meg. Ebből adódik az, hogy ad hoc

helyzetekben kellett az irányító vármegyei intézményeknek akár telefont és SIM-kártyát vásárolni, hogy mégis tudjanak dolgozni, és ad hoc jelleggel biztosítani ezeket a munkafeltételeket.

Nagyon fontosnak tartom azt is elmondani, hogy amikor az átszervezés és átalakítás folyt, akkor két nagyon határozott vonal indult el a költségek térítése vonatkozásában, ahogy azt az irányító vármegyei intézmények megtérítik az önkormányzatoknak: az egyik az volt, hogy egy általányt határoztak meg; és igen, tudom, hogy a 30 ezer forintos összeg melyik megyében van jelen. De a másik vonala pedig az volt, hogy egy felmérést végeztek az önkormányzatoknál az irányító vármegyei intézmények, ahol megkérdezték részletesen az önkormányzatokat, mi mennyibe kerül, kezdve a rezsitől egészen befejezve azokon a költségeken keresztül, ami akár az egészségügyi dokumentációs rendszer vezetésére vonatkozik. Ebből egy általányt állapítottak meg, és azt előfinanszírozással utalja a kórház a települési önkormányzatok részére minden hónap 5-éig, vagy ahogy a megállapodási szerződésben ez benne foglaltatik. A háromhavi elszámolás arra vonatkozik, hogy háromhavonta felülvizsgálják ezt az általánydíjat, és szükség esetén korrigálás történik.

A munkába járás feltételei jogszabályban leírt és fix dolog, ebbe nem lehet belenyúlni. 86 százalékát téríti a bérleteknek, és igen, az üzemanyag-térítés megint munkáltatói döntésen alapul.

A munkavégzés biztosítása. Azt tudni kell, hogy nagyon nagy százalékban, főleg olyan településeken, ahol nagyon nehéz a családok gondozása, azt saját autóval végzi a védőnő. Az OKFŐ folyamatosan státuszjelentéseket kér és folyamatosan monitorizálja az irányító vármegyei kórházak feladatait, és e jelentéseken keresztül látjuk, hogy hol vannak olyan területek, ahova az egészségesség miatt be kell avatkozni és segítséget kell nyújtani. Ennek érdekében útmutatók, szakmai iránymutatások készültek, országos szinten TEAMS értekezleteket tartunk, és hogy a munkavégzés feltételei a NAV által biztosítottak legyenek vagy a bérlet biztosítva legyen, ez is az OKFŐ-től egy útmutató formájában minden irányító vármegyei intézményhez eljutott és rendelkezésükre áll. Ugyanilyen útmutató van a helyettesítési díj, a munkaköri leírás és a munkavégzés feltételei kapcsán, azok is ugyanígy meghatározásra kerültek, és az irányító vármegyei intézmények rendelkezésére állnak.

Nagyon gyakorlatorientáltan, nagyon leegyszerűsítve ezt szerettem volna elmondani, illetve reagálni a kérdésekre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen osztályvezető asszonynak a tájékoztatást. Nem tudom, nagy szemtelenség lenne-e, ha azt kérném, hogy amire tetszett hivatkozni, hogy megtalálható a NEAK honlapján meg itt-ott, azokat az adatokat összesítve egy táblázatban mi megkapjuk, és akkor nyilván a bizottság tagjainak a titkárság ezt ki fogja küldeni. *(Tényi Renáta: Természetesen.)* Az nagy segítség lenne nekünk is.

TÉNYI RENÁTA osztályvezető (Országos Kórházi Főigazgatóság): Annyit szeretnék csak hozzátenni, hogy ez 2010-ig visszamenőleg megtalálható, és nagyon szívesen.

ELNÖK: Jó, köszönöm szépen. Nos hát, köszönöm szépen helyettes államtitkár asszonynak és munkatársainak a mai napot. Mindenki majd önmaga fogja értékelni, hogy hova teszi ezt. Nyilván valójában a szakma az, amelynek tisztán kell ebben a dologban látni, és megnyugtató módon azt éreznie, hogy azokra a kérdésekre végre választ kap, amire eddig nem kapott. Én bízom benne, hogy ez meg tud történni. Amennyiben nem, akkor nyilvánvaló módon a bizottságnak kötelessége lesz ezzel a kérdéssel a továbbiakban is foglalkozni és egy új lapot nyitni ebben a sztoriban. De hát,

ezt majd meglátjuk. Most egyelőre a beszélgetés, amely idestova most már több órája folyik, úgy hiszem, olyan tekintetben a végére ért, hogy mindnyájan elmondtuk azt, amit szerettünk volna. Meglátjuk, hogy az elkövetkezendő hónapokban a védőnői rendszer, a szolgálat hogyan értékeli mindezt a kormányzati erőfeszítést; már amennyiben ezt erőfeszítésnek nevezhetjük.

Köszönöm szépen a megjelenést, és azt tudom mondani, hogy amennyiben szükségesnek gondoljuk, akkor ezt tovább fogjuk folytatni. Köszönöm szépen. *(Bidló Judit: Köszönjük szépen. - Munkatársaival távozik az ülésről.)*

A napirendi pontot lezártam. *(Jelzésre:)* A napirendi ponthoz kíván képviselő asszony hozzászólni? *(Dr. Selmeczi Gabriella: Nem, egyebekben.)* Egyebekben, igen. Nagyon szépen köszönöm.

Az „egyebek” napirendi pontot megnyitom. Képviselő asszony, öné a szó.

Egyebek

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Miután Népjóléti Bizottság vagyunk, úgy gondoltam, egypár szót ejtsünk arról, illetve a bizottság tagjai és a megjelentek figyelmébe ajánlom a Semmelweis-film megnézését; Koltai Lajos filmje. Amerikában már bemutatták, és tegnap vagy tegnapelőtt Kanadában az európai filmek versenyén az első helyet nyerte el. Csak ezt szerettem volna elmondani stílszerűen a bizottsági ülésen, hogy mindenkinek a figyelmébe ajánlom a Semmelweis-filmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az az igazság, hogy én is érdeklődve várom, mert valóban jókat olvastam róla. Köszönöm szépen.

Amennyiben nincs egyebekben senkinek más közlendője, annyit hadd jelezzek a bizottság elnökeként, hogy terveink szerint ebben az évben már nem tartunk több ülést; ez nyilván változhat, hiszen nem látjuk még a jövő hét napirendjét. Abban az esetben, ha valóban nem találkozunk, én az összes vitát félretéve, mindenkinek kívánok boldog karácsonyt és még boldogabb új évet; kívánom, hogy mindenkinek valamilyen módon teljesüljön az álma a következő évekkel kapcsolatosan.

Az ülés berekesztése

Jó pihenést kívánok, és jó étvágyat az esetlegesen elmaradt ebédhez vagy vacsorához. Az ülést bezárom.

(Az ülés befejezésének időpontja: 16 óra 50 perc)

Varga Zoltán
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Prin Andrea és Lajtai Szilvia